ANONIM

Confesiunile sexuale ale unui anonim rus

Traducere
din franceză
de
Doru Mareș

virtual-project.eu

COLECȚIA
DEOSEBITĂ
3

EST
SAMUEL
TASTET
ÉDITEUR

© EST-Samuel Tastet Editeur – 2003 ISBN 973-85477-7-6
Tiparul executat la Regia Autonomă „Monitorul Oficial” la data de 30 septembrie 2003

coperta: samuel tastet
supracoperta & tehnoredactarea: corina mâță & samuel tastet
corectura: doru mareș & ana-maria paraschiv

Titlul original
CONFESSION SEXUELLE D ’UN ANONYME RUSSE – 1912 –

„Textul este extraordinar de amuzant. Deși copil, eroul a beneficiat de fantasticul noroc de a da de fete excepționale în rapiditatea și generozitatea reacțiilor.”

VLADIMIR NABOKOV

ANONIM

Confesiunile sexuale ale unui anonim rus

Traducere din franceză de
Doru Mareș

COLECȚIA DEOSEBITĂ
3

EST
SAMUEL TASTET EDITEUR

Aceste confesiuni sexuale aparţin unui rus din sud, născut către 1870 într-o familie bună, instruit şi, ca mulţi dintre compatrioţii săi, capabil de analiză psihologică. El şi-a redactat confesiunea în franceză, în 1912. Trebuie ţinut cont de datele de mai sus pentru a înţelege anumite aluzii politice şi sociale.

Știind, din lucrările dumneavoastră, că găsiți profitabilă pentru știință cunoașterea detaliilor biografice privitoare la dezvoltarea instinctelor la diferiți indivizi, fie normali, fie anormali, mi-a venit ideea să vă trimit povestea amănunțită a propriei mele vieți sexuale. Această povestire poate că nu este atât de interesantă din punct de vedere științific (nu am competența necesară unor judecăți de specialitate), dar are meritul exactității și veridicității absolute. În plus, este completă. Voi încerca să îmi rechem și cele mai palide amintiri în legătură cu subiectul propus. Cred că, din pudoare, oamenii cultivați – oricum, cea mai mare parte a lor – ascund această zonă biografică. Nu le voi urma exemplul. Am impresia că experiența mea în domeniu, din păcate cu totul precoce, confirmă și completează multe dintre remarcile pe care le-am găsit diseminate în cărțile dumneavoastră. Îmi puteți folosi notițele cum veți găsi de cuviință, firește, așa cum am văzut că obișnuiți, fără a-mi dezvălui numele.

Sunt de neam rusesc, ieșit dintr-o încrucișare a nobilimii ruse cu cei de jos. Nu știu să fi existat nici un caz de morbiditate caracteristic, decelabil în existența părinților sau a familiei mele. Bunicii din ambele părți au fost oameni absolut normali, echilibrați psihic și de o deosebită longevitate. De asemenea, unchii și mătușile mele au fost persoane puternice și longevive. Tata și mama, crescuți la țară, au fost copiii unor proprietari rurali destul de avuți. Amândoi au beneficiat de o ardentă latură intelectuală a existenței. Tata ducea o luptă înflăcărată pentru noile idei și la banca unde era director și ca președinte al consiliului provincial electiv (*zemstvo*). Ca și mama, susținea opiniile radicale și scria articole de economie politică sau de sociologie în ziare și reviste. Mama era autoarea unor cărți de știință pe înțelesul tuturor ori pentru copii. Prinși de lupta lor socială (care avea cu totul altă formă în Rusia de atunci decât în cea de astăzi), de cărți și dialoguri, cred că părinții mei cam neglijau educația și urmărirea propriilor copii. Din opt câți au avut, cinci au murit foarte devreme, alți doi la șapte și, respectiv, opt ani. Dintre

toți copiii doar eu am apucat anii maturității. Părinții mei au fost oameni sănătoși, cum am mai spus-o, iar moartea lor a survenit natural. Mama avea un caracter impetuos, aproape violent. Tata era o persoană nervoasă, dar știa să se controleze. Probabil că temperamentul lor nu viza și latura erotică fiindcă, după cum am înțeles la maturitate, căsătoria lor era un model de uniune conjugală. Prin existența lor nu a trecut nici măcar umbra vreunei povești de amor, cu excepția aceleia care le-a provocat căsătoria, fidelitatea era totală de ambele părți, ceea ce uimea societatea în care această virtute nu se întâlnea deloc, morala „inteligheției" ruse fiind deosebit de relaxată în domeniul sexualității. Niciodată nu i-am auzit abordând subiecte scabroase. În același spirit al familiei își duceau viața și unchii și mătușile mele: austeritate a moravurilor și a conversațiilor, interese intelectuale și politice. În contradicție cu ideile lor înaintate, regăseai la părinții mei puțină vanitate nobiliară, ce e drept nevinovată și lipsită de morgă. Căci se știau „nobili" în înțelesul acestui cuvânt în Rusia, adică de o „noblețe" mult mai puțin aristocratică decât în Europa Occidentală.

Mi-am petrecut copilăria în mai multe orașe mari ale Rusiei meridionale, mai ales la Kiev. Vara mergeam fie la țară, fie la mare. Îmi amintesc că, până pe la șase-șapte ani, deși dormeam în aceeași cameră cu două dintre surorile mele (una cu doi, cealaltă cu trei ani mai mică decât mine) și făceam baie împreună, nu am remarcat că organele noastre sexuale erau altfel construite. Ce e drept e drept: nu vezi decât ceea ce te interesează! Pentru copil, încă foarte asemănător în caracteristici animalului, utilitatea percepțiilor este deosebită. Bun, copilul este curios, dar să fie vorba de o curiozitate dezinteresată? Mă îndoiesc.

Iată și o amintire în acest domeniu. Pe la vreo șase ani (țin minte cu precizie vârsta datorită câtorva amintiri conexe), mi-a venit ideea să-mi îmbrac surioara de patru ani cu hainele mele de marinar. Asta se întâmpla într-o cameră în care aveam o oală de noapte în care am urinat, desfăcându-mi pantalonii. După asta i-am întins vasul soră-mii zicându-i să facă și ea ca mine. Și-a desfăcut și ea pantalonii dar, firește, nu și-a scos mădularul despre a cărui inexistență habar nu aveam, așa că a făcut pe ea.

Neîndemânarea surioarei m-a indignat de-a dreptul, nu am priceput deloc de ce nu a făcut ca mine, iar accidentul în cauză nu m-a învățat nimic în legătură cu vreo diferență anatomică.

Altă amintire „urinară”, dar mai veche, de pe la vreo cinci ani, să zicem. Pe vremea aceea locuia la noi o fetiță puțin mai mică decât mine. După cum am aflat mai târziu, era fiica unei prostituate de cea mai proastă calitate care, murind, lăsase în urmă un copil de două luni – exact fetița de care vă povestesc. Mama a luat copilița (a cărei mamă murise într-un imobil mare, în care ai mei închiriaseră un întreg etaj), a pus să fie alăptată și s-a decis să o crească împreună cu propriii ei copii. Dar, lucru interesant pentru cei care cred în ereditatea morală, copilul acesta, cu toate că a primit aceeași educație ca și noi, ceilalți, ba chiar nici nu a știut că e adoptat, a manifestat încă din primii ani ai vieții puternice înclinații către imoralitate. Habar nu aveam că nu ne era soră, iar ea era convinsă că mama noastră era și a ei. Fiind copii foarte sensibili, foarte tandri, o mângâiam mereu, cum ne mângâiam cu toții, o iubeam cum ne iubeam între noi, toți ceilalți frați, o tot pupam și-o tot drăgăleam, pe când acel mic demon nu știa cum să ne mai inventeze necazuri. Când a mai crescut ne-am dat seama ce caracter are. Am observat, de exemplu, că, de câte ori avea ocazia, făcea lucrurile exact pe dos prin comparație cu etica noastră de copilași și asta, ca să zic așa, cu infailibilitatea legilor fizicii. De exemplu, niciodată nu povestea ce se întâmpla în camera copiilor, atunci când cei mari erau plecați, fără a-și bârfi toți tovarășii de joacă. Era de-a dreptul pasionată să-i incite pe ceilalți copii într-o direcție greșită pentru a merge imediat să-i pârască celor mari. Avea abilitatea de a semăna discordie și printre aceștia (servitori etc.) cu inventivitatea ei calomnioasă. Pe când noi adoram animalele, ea le întărâta până la a le provoca moartea, dacă se putea, după care ne acuza fără rușine de consecințe în fața celor mari. Îi plăcea să facă daruri însă – și niciodată regula nu a suferit vreo excepție – doar pentru a le lua imediat înapoi, bucurându-se de plânsul victimei. Cum era mai puternică fizic decât noi, ceilalți, și mai inteligentă în rău, ajunsesem țintele ei preferate. Ne bătea și nu îndrăzneam să ne plângem, ne

calomnia și nu știam cum să ne disculpăm. Ne fura mereu jucăriile sau ni le strica. Atunci când nu era nimeni pe aproape, fiind și tare pofticioasă, ne lua toate dulciurile. Pe de altă parte, curios lucru, deși ne făcea toate șicanele acelea, nu aveam nimic contra ei, ba chiar continuam să ținem la ea căci ne era soră! Asta se explică probabil prin slăbiciunea mentală a copiilor care, uneori, iubesc chiar persoanele care le fac rău (de pildă, părinții brutali), din incapacitatea de a le judeca faptele. Știam doar că trebuie să-ți iubești frații și surorile și nu ieșeam din litera acestei legi etice. Pe la șase ani, fetei i-a venit ideea să fure banii pe care bona îi pitise în pat. Noi, surorile mele și cu mine adică, știam ca toți ceilalți că bona pusese bani sub saltea dar, dincolo de faptul că doar gândul la furt ni se părea oribil, nu aveam nici cel mai mic interes în privința banilor. Sora adoptivă însă, deși educată în aceleași condiții ca și noi, nelipsindu-i nimic, beneficiind de aceleași jucării, avea în plus instinctul cupidității. Se pare că ne-ar fi agresat și sexual, dar nu mai țin minte nimic legat de acest subiect. Amintirile legate de primii mei șase ani de viață sunt fragmentare și incomplete. Alarmată de dezvoltarea precoce a înclinațiilor vicioase la copilul adoptat și temându-se de posibilul efect asupra noastră, mama a fost silită să o îndepărteze din familie. Fetița a fost încredințată uneia dintre mătușile mele, fată bătrână și caritabilă, cu idei filantropice, care s-a atașat puternic de pseudo-sora noastră, crescând-o cum a putut mai grijuliu. Totul a fost însă inutil. Ajunsă la colegiu, Olga nu a vrut deloc să învețe. Pe la optsprezece ani, părăsindu-și binefăcătoarea, practica deja meseria mamei. La douăzeci și doi de ani era deportată în Siberia pentru tâlhărie și tentativă de omor. Am făcut această digresiune, cam lungă, frapat de opinia lui Wundt care, în a sa „Ethik”-ă, pretinde că doctrina lui Spencer, conform căreia înclinațiile morale se pot transmite ereditar, ar fi pură literatură. Cred că povestea Olgăi demonstrează că predispozițiile morale ereditare (căci educația nu a jucat nici cel mai mic rol aici) se manifestă foarte devreme la anumiți copii. Dar, să revin la propria mea poveste.

Așadar, țin minte că, pe când mă jucam cu cele trei fetițe, mi-a venit ideea (de ce? nu mai știu dar, cu

certitudine, nu avea nici o legătură cu cine știe ce senzorialitate sexuală) de a face pipi într-o cutie goală de chibrituri (în Rusia, pe vremea aceea, cutiile de chibrituri erau cilindrice și semănau cu niște păhărele fără picior) spre a le da surioarelor să bea. Cele trei fetițe au ascultat cuminți și au băut conștiincioase conținutul păhărelului pe care îl umpleam la loc de câte ori se golea. Micuța Olga părea să găsească în necuviința cu pricina o deosebită plăcere dar, cum dragostea pentru delațiune era trăsătura dominantă a caracterului ei, s-a grăbit să fugă în casă și să-i povestească mamei ce se întâmplase. Înclinația ei către pârâ era inexplicabilă atâta vreme cât părinții noștri încercau fără încetare să ne inspire cea mai profundă ură față de denunțuri, spunându-ne că nu e nimic mai rău decât să „torni" și mustrând-o pe Olga de fiecare dată când o făcea. Numai că, pentru ea, delațiunea și calomnia însemnau o irezistibilă pasiune. Ura întreaga lume și se străduia să facă rău, deși nu găsea în jurul ei decât afecțiune și iubire. Era o realitate incontestabilă chiar dacă pare apanajul unei psihologii incredibile. Încă o dată îmi spun că singura explicație tot de o ereditate nefericită ține. Când Olga a fost îndepărtată din casa noastră, mama, spre a ne da o explicație, s-a folosit de o poveste fantezistă. Am mai văzut-o, totuși, pe Olga, dar din ce în ce mai rar căci, din acel moment, ea a locuit cu mătușa noastră la țară. Știam de furtul banilor bonei, că doar se petrecuse în prezența noastră, dar nu i-am dat mare importanță. Încă mai puțină importanță am acordat manipulării organelor noastre sexuale, cu atât mai mult cu cât faptul l-am aflat doar din povești, ieșindu-mi complet din memorie. Când, la zece ani, Olga a fost readusă în oraș de mătușa noastră pentru a o înscrie la colegiu, ca elevă externă, am avut ocazia să o văd ceva mai des și doar cu acea ocazie am înțeles că nu e sora noastră cu adevărat.

Pe la șapte ani știam deja cum erau făcute fetele, observând conformația surorilor mele, dar chestiunea nu mă interesa sub nici o formă. Aici pot plasa un episod despre care am păstrat o amintire foarte clară, deși nici vorbă nu a fost să mă fi impresionat sexual. Aveam între șapte și opt ani.

Ne petreceam vara pe malul Mării Negre, într-o vilă dintr-un oraș caucazian. Eram vecini cu familia unui general ai cărui băieți (de șase, nouă și zece ani) veneau deseori să se joace cu mine în grădina imensă care ne înconjura casele. Mi-amintesc că, într-o zi, ne-am trezit singuri, eu și Serioja, băiețelul de nouă ani al generalului, după un perete pe care era desenat cu cărbune un bărbat cu penis enorm și următoarea inscripție: „Domnul de Pulă Ascuțită”. Nu mai știu despre ce vorbeam. Serioja mi-a zis dintr-o dată; „Tu le-o tragi surorilor tale?” (Utiliza un echivalent rusesc la fel de grosolan, dacă nu și mai și.) „— Nu înțeleg ce vrei să spui, i-am răspuns. N-am mai auzit așa ceva.” „— Ei, chiar nu știi ce înseamnă să ți-o tragi cu cineva? Păi toți băieții știu asta!” L-am rugat să-mi explice misterul. „— Trasul, mi-a spus, este când băiatul își înfige puțulica în puțulica fetei.” În gând mi-am zis că treaba nu putea avea nici un sens și nu prezenta interes dar, din politețe, nu am comentat nimic, ci am schimbat vorba. Nici nu m-am mai gândit la conversația cu pricina care, de altfel, mă decepționase, când, peste vreo câteva zile, Serioja și Boria, cel mai mare dintre frați, mi-au zis; „— Victor, hai cu noi să i-o tragem lui Zoe”. Zoe era o grecoaică de vreo doisprezece ani, fata grădinarului generalului. Cum aflasem ce înseamnă „trasul” și nu mă interesa deloc acel act, ba chiar mi se părea absurd, am încercat să nu dau curs invitației. Numai că frații au început să insiste: „— Hai, băi, nu fi imbecil! Să vezi ce mișto e!...” Fiindu-mi mereu, temperamental, teamă să deranjez, politicos până la lașitate, i-am urmat pe cei doi nemernici, cărora li s-au adăugat și fratele cel mic, Kolia, apoi Zoe, despre care era vorba, un evreu de vreo opt sau nouă ani pe care îl chema, dacă îmi amintesc bine, Mișa, și un băiețel rus cam de zece ani, Vania.

Am pătruns adânc în grădină. Acolo, într-un boschet, băieții și-au scos penisurile din pantaloni și au început să se joace cu ele. Îmi amintesc aspectul acelor organe și realizez, acum, că erau în erecție. Zoe le manevra din vârful degetelor, băga fire de iarbă între prepuț și gland sau în uretre. A vrut să-mi facă și mie chestia asta, dar m-a durut și am protestat. Pe urmă, Zoe s-a culcat în iarbă ridicându-și juponul, desfăcându-și coapsele și arătându-și sexul. Și-a desfăcut buzele mari

cu degetele și am fost tare mirat constatând că vulva era roșie pe dinăuntru. Căci, deși văzusem zonele genitale ale surorilor mele, niciodată nu privisem o vulvă întredeschisă. Impresia a fost dezagreabilă. După asta băieții s-au culcat, unul după celălalt, peste pântecul lui Zoe, introducând penisurile în vulvă. Întrucât treaba continua să nu mă atragă în nici un chip, n-aș putea să vă spun dacă era o introducere completă sau un contact superficial. Vedeam doar băieții și fetița mișcându-se din greu, ea dedesubt, ei deasupra, ba chiar fiecare dintre băieți, spre marea mea mirare, prelungind destul de mult acest exercițiu. Micul Kolia a făcut și el ca toți ceilalți. Mi-a venit și mie rândul. Tot din politețe față de ceilalți, mi-am lipit penisul de vulva micuței grecoaice, dar aceasta din urmă nu a fost deloc mulțumită de mine, ba m-a mai și făcut imbecil și mârțoagă, reclamând că nu mă pricep nici un pic, că am o cârpă de puțulică. A încercat totuși să mă învețe cum să o fac mai bine dar, nereușind, a repetat că sunt un imbecil. Mi-am simțit cu atât mai rănit orgoliul cu cât mă mai făcuseră și „mârțoagă bătrână" și conștientizam că particip la lucrul acela absurd și insipid din pură curtoazie și fără să mă intereseze defel. În rest, nu aveam nici cea mai mică bănuială că ceea ce se întâmpla putea fi considerat rușinos sau imoral. Așa încât, la întoarcerea acasă, i-am povestit mamei, de față cu toată lumea și complet lipsit de griji, în cel mai nevinovat chip, cum ne distraserăm. Nu era vorba despre o delațiune, căci nu mi-ar fi dat prin cap că a „trage" o fetiță poate fi un act demn de pedeapsă. Stupoare generală. Scandal teribil. Tata a plecat să-l caute pe general pentru a-l avertiza asupra pericolului moral la care sunt expuși copiii săi, fără îndoială din cauza frecventării unor asemenea mici ticăloși precum Zoe, Mișa ori Vania, copii proveniți din familii de joasă extracție. Însă pe general l-au apucat toate pandaliile la ideea că propriii săi copii (ia gândiți-vă, copii de general!) ar fi capabili să facă lucruri murdare, a afirmat că sunt un mincinos și l-a înjurat pe tata care i-a răspuns și el cu virulență. Divorțul între cele două familii vecine a fost complet. Astfel s-a desfășurat primul meu contact cu problemele sexuale, contact care, de altfel, nu m-a murdărit nicicum, căci nu am priceput nimic din ceea ce am văzut și nici nu am resimțit umbra

vreunei emoții genezice. Nu era mai mult decât dacă aș fi văzut aceiași copii frecându-și nasurile între ei.

Mi-aduc aminte că, la un timp după acest incident, reveniți la Kiev, am auzit-o pe mătușa mea, care se întorsese și ea în oraș, vorbind cu mama despre Olga care acolo, la țară, dormea pe terasă din cauza verii toride. În acele nopți era vizitată de băiatul de doisprezece ani al vizitiului cu care „făcea murdării". După scandalul din Caucaz am înțeles despre ce „murdării" era vorba. Mama i-a răspuns mătușii: „Ah! acum înțeleg de ce Olga vine pe aici palidă și vineție sub ochi". Am conchis că făcutul de „murdării" e dăunător sănătății.

Pe vremea aceea și mai târziu, până pe la unsprezece ani, eram excesiv de pudic. Pudoarea nu avea nici o bază sexuală, ci era, cred, pur imitativă. Îmi închipuiam că ar fi fost înfricoșător nu doar să te arăți gol în fața unei persoane de sex feminin, dar chiar să fii văzut de aceasta în chiloți și cămașă. De la șapte ani am avut camera mea separată și îmi amintesc teroarea pe care am resimțit-o când camerista m-a surprins în timp ce îmi schimbam cămașa. Din acea clipă m-am asigurat cu deosebită grijă ca ușa să fie încuiată înainte de a urina, de a mă dezbrăca etc. Ceea ce mă face să cred că nu era nimic sexual în acele reacții este faptul că am cunoscut cazuri de copii de trei sau patru ani ce resimțeau același tip de teroare a pudicității. Fenomenul poate fi imitativ sau urmare a unei sugestii: copiii îi văd pe cei mari ascunzându-se pentru a se dezbrăca, pentru a-și face nevoile etc, aud femeile țipând ascuțit când sunt pe punctul de a fi surprinse în furou și trag concluzia că a fi văzut lejer sau deloc îmbrăcat e un lucru rău. La această vârstă impresiile sunt atât de profunde, atât de tenace! Tata, ca să-mi inspire curajul fizic, vorbea în fața mea cu dispreț despre băieții slabi, fricoși, care nu ar fi fost decât niște „fătălăi", ceea ce a făcut asupra mea o atât de profundă impresie încât, până când am devenit bărbat, am considerat slăbiciunea fizică drept cea mai rușinoasă, cea mai rea dintre toate viciile, și mă gândeam cu groază că aș putea fi unul dintre acei „fătălăi" la care se referea tata, deși mă dovedeam chiar inversul modelului, foarte robust pentru vârsta mea și curajos chiar dacă, moral vorbind, cam fricos. (Nu

ezitam să mă iau la bătaie cu cine știe ce băiat mai mare decât mine, dar nu îndrăzneam să ridic tonul pentru a-mi cere drepturile cele mai evidente.)

Dar, să revin la pudoare. Pe vremea aceea aveam anumite visuri care s-au prelungit de-a lungul întregii mele existențe și continuă și în ziua de azi: se făcea că mă găseam pe stradă sau într-o cameră, fie neîmbrăcat, fie fără pantaloni sau haină, fie desculț (uneori doar cu un picior încălțat), încercând să ascund acest fapt scandalos și resimțind suferințe de nespus. Aceste visuri revin și acum, iar suferința pe care mi-o provoacă nu este mai mică decât la opt sau nouă ani! Cu toate acestea, de pe la doisprezece ani, în viața reală nu mai acționa asupra mea nici un fel de pudoare și, dacă totuși evitam să fiu văzut gol, era din respect pentru regulile sociale și deloc din cine știe ce sentiment intim. Încă o dovadă a profunzimii amprentelor subconștiente ale impresiilor infantile. Un alt vis oribil, de care nimic nu m-a putut vindeca, era acela în care se făcea că stăteam în bancă, la școală, fără să fi învățat lecția, în așteptarea întrebărilor profesorului. Coșmarul acesta mă chinuiește și acum, măcar o dată pe săptămână. Cât despre acela în care sunt surprins puțin sau deloc îmbrăcat, în public, revine cam la cincisprezece, douăzeci de zile o dată și chiar că e penibil. În urma variilor dialoguri am aflat că multe persoane (mai ales femei) au asemenea visuri angoasante, în care se văd parțial sau complet dezbrăcate în public. Tot în copilărie mai visam adesea că mă prăbușesc în prăpăstii sau că sunt urmărit de animale sălbatice ori de câini, dar, odată ajuns la maturitate, aceste visuri au dispărut.

Îmi amintesc că, pe la șapte sau opt ani (după povestea cu băieții generalului), mă plimbam pe stradă cu surorile mele, însoțiți fiind de guvernanta franțuzoaică. Dintr-o dată a apărut un băiețel, vizibil din plebe (un mic *mujik*), care, fără să mă cunoască, arătându-mi-o pe una dintre surorile mele cu degetul, m-a întrebat: „I-o tragi?”

Pe vremea aceea aveam o guvernantă din Franța, o fată tare de treabă la care țineam în mod deosebit. Îmi dădea să citesc tot felul de cărți franțuzești de care eram pasionat, mai ales când era vorba de cărți de călătorie sau cu aventuri din război. Mlle Pauline nu mă irita

decât atunci când trebuia să facem lecția de pian. Uram exercițiile pe claviatură. Țineam și la camerista noastră și nu știu ce ne bucura mai mult: să ascultăm cântecele provensale pe care le cânta Mlle Pauline, acompaniindu-se la pian, sau basmele cu zâne pe care ni le povestea camerista Pelaghia. Intenționam să explorez inima Africii, dar neapărat împreună cu soția mea, așa cum făcuse Bekker, ale cărui scrieri de călătorie le citisem. Doar că stăteam în cumpănă dacă să mă însor cu Mlle Pauline sau cu Pelaghia. Îmi ziceam că pentru un explorator era mai practic să aibă o nevastă ca Pelaghia, fată de la țară, puternică și bună bucătăreasă. Dar manifestam mai multă afecțiune pentru Mlle Pauline, mai instruită și cu o conversație mai interesantă. Așa că merita s-o iau mai degrabă pe ea cu mine, cu atât mai mult cu cât în deșert nu existau piane ca să mă înnebunească cu gamele. Numai că, la un moment dat, am auzit pe cineva povestind că Rubinstein călătorea cu un mic pian portabil fără sunet pentru ca degetele să nu-i „înțepenească". Și m-a apucat spaima că Mlle Pauline ar putea lua cu ea în călătorie un asemenea pian portabil pentru a mă obliga să fac exercițiile acelea odioase, și tot curajul de explorator african mă părăsea. Asta a făcut ca balanța să încline către Pelaghia, căreia i-am declarat solemn intenția de a o lua de nevastă când o să mă fac mare, pentru a veni cu mine să explorăm Africa, ceea ce a consimțit din toată inima.

În acea perioadă eram plin de afecțiune față de toate persoanele din jurul meu. Îmi iubeam părinții, o iubeam pe Mlle Pauline, le iubeam pe servitoare (mai ales pe Pelaghia), iar pe soldați îi adoram. Aproape de casa noastră se afla un corp de gardă unde aveam numeroși prieteni printre soldați. Din principiu, părinții ne lăsau nouă, copiilor, deplină libertate de mișcare tot așa cum, în virtutea aceluiași principiu, nu ne pedepseau niciodată. Dacă eram de acord să efectuez corvezi neplăcute, precum studiul pianului, o făceam din politețe sau slăbiciune a voinței, nu din nu știu ce constrângere exterioară. Guvernanta trebuia să se supună și ea sistemului, chiar dacă i se părea straniu. Ieșeam la plimbare când aveam chef și făceam cunoștință cu cine ne cășuna. În ceea ce mă privea, legasem prietenii cu mai mulți soldați care, în ochii mei, erau înconjurați de o

aureolă de majestate cvasidivină, mai ales cavaleriștii, husari ori dragoni. Resimțeam o voluptate celestă când le atingeam nasturii de metal, galoanele, căștile și, mai ales, armele. Ca toți copiii, eram nebun după arme (săbii, pușți, pistoale) și rămâneam ore în șir în cazarmă pentru a mângâia obiectele care mă fascinau. Cât de fericit aș fi fost dacă părinții, în loc să-mi cumpere trenulețe sau alte nimicuri care nu prea mă interesau, mi-ar fi dăruit săbii sau pușți! Nu o făceau însă niciodată, probabil tot din principiu, iar eu eram prea timid pentru a-mi exprima dorințele. Părinții mei, internaționaliști și antimilitariști, habar nu aveau ce admirator fanatic al acelor „târâie sabie" și ce șovin le era feciorul! Într-adevăr, soldații mă inițiaseră într-ale patriotismului rusesc, asigurându-mă că armata rusă nu a fost niciodată învinsă și nici nu ar putea fi bătută de vreo forță omenească, fiindcă un singur soldat rus e mai tare decât cincizeci de soldați nemți, franțuji, englezi ori turci. Mi-am întrebat tatăl dacă este adevărat. Mi-a răspuns că nu. Firește, nu l-am crezut. Doar afirmațiile prietenului meu husar mă convinseseră, din moment ce aparțineau unui om competent, unui specialist, pe când tata nu era decât un civil oarecare. Cât e de plăcut să aparții unei nații ai cărei soldați nu au putut fi nicicând bătuți! Tata îmi spusese că Sevastopolul a fost luat de francezi, numai că prietenii mei soldații mă asiguraseră că, dimpotrivă, soldații francezi și englezi fuseseră învinși și exterminați la Sevastopol, ceea ce îmi părea mult mai plauzibil. În timpul războiului ruso-turc din 1877-1878, părinții mei s-ar fi bucurat dacă Rusia ar fi fost învinsă, căci nu puteau să-i sufere guvernul, lucru de care habar nu aveam. Eu, în schimb, citeam pasionat ziarele, iar nararea victoriilor compatrioților mă exalta (reversul nu era niciodată mărturisit de presa rusă). Mă apuca turbarea că nu eram decât un copil și, prin urmare, nu mă puteam înrola ca să lupt alături de prietenii mei husari. Generalii Gurko și Skobelef erau eroii mei preferați.

Tot cam pe vremea aceea, între opt și nouă ani, am devenit credincios. Surorile mele și cu mine fuseserăm crescuți în afara oricărei religii, cam ca toți copiii intelectualității ruse de atunci. Nu se știe destul de bine în Europa că reprezentanții clasei instruite din Rusia

sunt total nereligioși și atei. Rusia este judecată doar după spiritele excepționale precum Tolstoi sau Dostoievski. Misticismul, creștinismul lor sunt complet străine clasei elevate a Rusiei. La noi, femeile sunt tot atât de puțin credincioase ca și bărbații. Noi, acești ruși, nu putem înțelege cum persoane instruite din Europa occidentală și mai ales din Anglia sunt atât de interesate de problemele religioase. Ne tot mirăm că englezi inteligenți, savanți câteodată, țin morțiș să aibă un templu în care să asculte tot felul de banalități moralizatoare, platitudini și sumedenie de locuri comune debitate de către un predicator. Obiceiul englezesc de a citi fără încetare Biblia, de a o cita cu orice ocazie, ni se pare o manie ciudată, din moment ce există atâtea mii de cărți mai instructive, mai agreabile, mai interesante din toate punctele de vedere decât Biblia. Tot așa, când aflăm că, în țările Europei occidentale, savanți și filozofi, gânditori serioși dialoghează pentru a conchide dacă sentimentul religios e sau nu etern și dacă umanitatea îl va pierde vreodată, nu ne putem ascunde surpriza, căci noi trăim într-un mediu în care orice sentiment religios a dispărut fără să lase vreo urmă. Cum să admitem necesitatea și perenitatea religiei când, la noi, întreaga societate instruită, floarea elitei nației, un milion de oameni dacă nu mai mult, trăiește fără a simți nici cea mai mică nevoie a vreunei credințe religioase? Din acest punct de vedere. Rusia tipică nu înseamnă excentricul Tolstoi, ci Kropotkin care, în lunga sa existență, a meditat asupra unei mulțimi de lucruri dar niciodată asupra lui Dumnezeu sau a sufletului. Chestiunea religioasă nu se pune în opera lui, cum nici cea privitoare la astrologie, chiromanție etc. În familia mea, ca și în toate celelalte cu care aveam relații, nu se vorbea niciodată copiilor despre Dumnezeu, despre viața viitoare sau despre Iisus Christos.

Lucrul acesta o mâhnea într-atâta pe Pelaghia încât s-a hotărât să încerce să-i convertească pe micii păgâni, învățându-ne religie, lucru posibil fără știrea părinților și pentru că, după cum am mai spus-o, deși ne iubeau, aceștia nu se prea ocupau de noi. Pelaghia nu doar mi-a explicat principalele dogme creștine, dar m-a și învățat rugăciuni pe care le recitam cu aer grav. Până la urmă s-a hotărât să mă ducă și la biserică pentru împărtășanie,

după cum făcuse și cu cea mai mare dintre surorile mele. Prin naștere, aparțineam bisericii de rit grec, căci, în Rusia, botezul este obligatoriu pentru toți copiii „ruși", născuți, adică, din părinți greco-ortodocși. Statul nu consideră drept ruși catolicii, evreii, mahomedanii, protestanții. Aceștia sunt doar „subiecți alogeni (*inorodți*) ai Imperiului", în nici un caz ruși. Am cunoscut un student evreu venit din Rusia care a fost uimit când, într-un document oficial franțuzesc, i s-a atribuit naționalitatea rusă. A crezut că s-a făcut o greșeală și a scris: „Sunt de naționalitate evreiască", fără să înțeleagă răspunsul funcționarului francez: „În Franța acceptăm termenul de religie evreiască, dar nu și pe acela de naționalitate evreiască".

Nu există vârstă clară pentru prima împărtășanie, aceasta poate avea loc încă de la botez și, în clasa de jos, chiar se întâmplă așa ceva. Înainte de a mă duce la împărtășanie, Pelaghia mi-a explicat că preotul mă va spovedi. Drept pentru care m-am pregătit pentru spovedanie, tremurând și încercând să-mi descopăr păcate care trebuie să fi fost minuscule. Numai că eram proprietarul unui infinit amor propriu, ca orice timid, iar ideea de a dezvălui micile mele greșeli unui străin mă înspăimânta. Pelaghia mă învățase că sunt continuu însoțit de un înger care mă apăra de diavol. Mi-aduc aminte că, întins în micul meu pat de fier, cu lumina stinsă, nu puteam adormi gândindu-mă la ceea ce urma să-i spun preotului. Ba luam decizia de a-i ascunde păcatele, precum acelea de a scoate intenționat limba la sora mea sau de a fi leneș în studiul gamelor ori al gramaticii franceze pe care mi le impunea Mlle Pauline – doar că atunci îmi venea în gând că asemenea păcat mi-a fost transmis de diavol –, ba hotărâm să-i spun totul, simțind că ascult sfatul îngerului. Până la urmă îngerul a învins și m-am hotărât să-i spun totul confesorului, oricât ar costa asta amorul meu propriu. Am simțit dintr-o dată un sentiment de sfântă bucurie, de beatitudine și am adormit în brațele-i. A doua zi, pe când Pelaghia mă ducea la biserică, inima îmi zvâcnea cu putere, dar sfânta mea hotărâre era de neclintit. Mare mi-a fost mirarea când preotul nu m-a întrebat nimic despre păcatele mele ci doar dacă știam rugăciuni și despre Simbolul de la Niceea, despre care Pelaghia îmi

vorbise, și pe care, de bine de rău, îl spuneam pe dinafară, fără să pricep mai nimic (căci, în Rusia, între vechea slavonă liturgică și rusa vorbită e aceeași potrivire ca între engleza din „Beowulf sau „Caedmon's Paraphrase" și engleza contemporană – iată de ce rugăciunile pe care le spune poporul rus îi sunt absolut ininteligibile). Apoi am primit împărtășania fără să simt nici o emoție ci doar întrebându-mă de ce pâinea (împărtășania greco-ortodocșilor consistă din bucăți de pâine, nu din ostii) și vinul nu au deloc gust de carne și de sânge. Apropo de spovedanie, țin să remarc că preoții greco-ortodocși îi înțeleg sensul mult mai bine decât preoții catolici. Într-adevăr, când, mai târziu, ca elev de gimnaziu, eram obligat de regulamentul școlar să mă spovedesc și să mă împărtășesc anual, preotul nu mi-a pus niciodată întrebări despre păcatele de natură sexuală, nici chiar când împlinisem șaptesprezece ani. M-a întrebat doar dacă eram respectuos cu profesorii, dacă mă bat cu colegii și dacă îmi învățam conștiincios lecțiile! În schimb, cunosc cazul unei doamne catolice convertite la greco-ortodoxie, absolut indignată, teribil de dezamăgită de maniera sumară și „superficială" în care confesau preoții noii sale religii! „Nu m-a întrebat mai nimic!", îmi spunea.

Fervoarea mea religioasă nu a durat prea mult. Pelaghia ne-a părăsit la ceva timp după împărtășania mea clandestină de care părinții nu au aflat nimic. Nivelul meu de inteligență în acea perioadă dintre opt și zece ani făcea progrese rapide. Am înțeles că părinții mei erau atei, ceea ce m-a făcut să încetez dintr-o dată să mai cred, cu atât mai mult cu cât autoritatea excelentei Pelaghia, de acum plecată, nu se mai exercita asupra mea, în timp ce sentimentele patriotice și militariste erau întreținute de conversațiile cu soldații prieteni, simboluri ale forței fizice față de care chiar tata îmi inspirase o profundă venerație, fără să prevadă consecințele. Așa că perioada mistică a vieții mele a fost foarte scurtă.

La nouă ani le-am pierdut pe cele două surori ale mele. Au contractat aceeași difterie ca și mine dar, dintre toți trei, doar eu m-am vindecat. Moartea lor mi-a fost ascunsă timp de mai multe luni, inventându-se tot felul de povești. Numai că deja începuse să mi se dezvolte un soi de spirit critic, așa că bănuiam că se întâmplase o

nenorocire. Atunci când, în sfârșit, am aflat adevărul, m-a durut dar, curios, nu am plâns deși, altfel, izbucneam în lacrimi de câte ori vedeam murind câini, pisici, păsări sau șoareci. Poate și fiindcă nu am simțit un șoc moral, tocmai bănuind ceva din adevărul care îmi era ascuns.

Puțin mai târziu a plecat și Pauline, lucru ce m-a umplut de tristețe la fel ca și plecarea Pelaghiei. Mama îmi ghida pregătirea pentru intrarea la liceu (gimnaziu sau colegiu). În Rusia acesta are opt clase, dacă nu le socotim și pe cele una, două sau trei clase pregătitoare (pe vremea mea era una singură). Intrai în prima clasă pe la zece sau unsprezece ani și terminai studiile secundare (dacă nu erai nevoit să repeți anumite clase ca urmare a notelor proaste la examenele de promovare dintr-un an în altul) pe la optsprezece sau nouăsprezece ani. Reușita la ultimul examen (examenul de maturitate) deschidea porțile către universități sau alt tip de școli superioare, la fel ca bacalaureatul francez. Nu am urmat clasa pregătitoare, intrând la liceu, după susținerea examenului, la ceva mai puțin de zece ani.

Mama a fost uimită de aptitudinile mele, pe care nici că le bănuia. Aveam o memorie extraordinară, mult bun gust, ușurință în calculele matematice și o imensă dragoste pentru lectură. Li se adăugau exerciții narative remarcabile pentru vârsta aceea. În curând mi s-a dus vestea de mic geniu. Deși eram conștient de reputație, nu aveam prea multă siguranță în ceea ce făceam, iar încrederea în mine nu a diminuat timiditatea, ci doar a exacerbat amorul propriu care, oricum, era excesiv. Părinții mei erau mândri când mă vedeau citind cărți serioase, franțuzești și rusești, pe care alți copii de vârsta mea nu puteau nici măcar să le înțeleagă. Și eu eram la fel de mândru.

Între opt ani și jumătate și zece ani am petrecut două veri la țară, pe proprietatea unuia dintre unchii mei. Avea mai mulți băieți care nu prea stăteau de vorbă cu mine cu excepția unuia singur, cel mai mic, un băiat de șaisprezece sau șaptesprezece ani, elev în clasa a șasea la gimnaziu. Tinerelul ăsta era, cred, sub efectul unei adevărate tulburări erotice. Nu se gândea decât la femei și nu vorbea decât despre lucruri obscene. Doar că, bănuindu-mă mult mai informat și mai experimentat decât eram, nu îmi explica în detaliu și îmi vorbea în

asemenea fel încât nu pricepeam o iotă din tot ce îmi spunea. Îmi povestea anecdote scandaloase, pornografice, a căror semnificație îmi scăpa complet și pe care aveam să le înțeleg mult mai târziu. Urmărea, în prezența mea, tinere (cameriste, servitoare), le lua de mijloc, le săruta, lucruri care nici nu mă excitau nici nu mă interesau. Îmi spunea, arătându-mi, de exemplu, vreo servitoare: „Știi, cu asta mă culc" sau „Mă culc cu ea", numai că eu nu cunoșteam semnificația echivocă a cuvântului „a te culca" și nu înțelegeam ce plăcere sau ce interes poate fi în a dormi cu o femeie. Câteodată, părăsea dormitorul noaptea, zicând: „Merg să mă culc cu fetele", și mă invita să îl însoțesc. Îl refuzam, mirându-mă de asemenea idei bizare și întrebându-mă dacă nu cumva a înnebunit. O dată am mers la scăldat la râu și ne-am așezat goi la marginea apei. Vărul meu mi-a arătat scrotul, spunând: „Ia uite ce mare e. Nici nu e de mirare fiindcă de acolo ies copiii". Fraza m-a mirat. „Păi cum, mă gândeam, chiar nu știe la vârsta lui că femeile nu sunt făcute ca bărbații și nu au testicule?!" Dar nu am crezut necesar să corectez această lipsă de cunoaștere. Eram probabil mulțumit că știu mai multe decât un băiat de șaptesprezece ani. Aflasem că din pântecele femeilor ies copiii, numai că eram convins că asta se petrece printr-o ruptură care, în momentul nașterii, se deschide în locul unde se află buricul. Asta înțelesesem din următoarea expresie descoperită în niște cărți: „Copilul, născându-se, rupe măruntaiele mamei". Firește nu aveam nici cea mai mică bănuială legată de participarea bărbatului la conceperea copilului.

Când mergeam la scăldat, la râu, însoțiți uneori de frații mai mari ai vărului meu, tinerele din sat, de la doisprezece la șaptesprezece sau optsprezece ani, veneau să ne privească. Contrar opiniei curente, am remarcat că fetele sunt mult mai puțin rușinoase la țară decât la oraș. Sau cel puțin în Rusia așa este. E de știut că persoane de toate vârstele și de ambele sexe obișnuiesc în Rusia (mai ales la țară) să se scalde complet dezbrăcate în râuri sau în mare. Bărbații și femeile alcătuiesc grupuri separate care nu se scaldă împreună, dar sunt îndeajuns de apropiate pentru a se putea examina reciproc destul de amănunțit. Așa era și în satul în care mi-am petrecut vara. Numai că, în afară de asta, în timp ce ne scăldam,

alți puști și adolescenți, dar și fete mai măricele veneau, după cum v-am mai spus, să se uite la noi fără să se dezbrace. Se așezau liniștiți pe iarbă la opt sau zece metri de locul unde ne aruncasem hainele și așteptau să ieșim din apă. Asta nu-i jena deloc pe tovarășii mei, ba chiar le făcea plăcere, oferindu-le ocazia să schimbe cu fetele apropouri mai mult sau mai puțin indecente, ceea ce pentru mine era un adevărat supliciu, atins cum eram de pudoare. Ieșeam din apă cu viclenii de apaș, ascunzându-mă după tufișurile care creșteau la marginea râului și profitând de momentul în care fetele nu-mi dădeau atenție, ceea ce nici nu era prea greu, căci nu asupra mea, ci asupra băieților mai mari erau fixate privirile lor. De cele mai multe ori era suficient să aștept, ascuns până la bărbie în apa murdară a fluviului, până când băieții cei mari se îmbrăcau. Atunci fetele plecau și puteam și eu să ies din apă și să mă îmbrac liniștit. Numai că o dată, când vărul meu deja se îmbrăcase, două ticăloase de fetițe, una de cincisprezece și alta de doisprezece ani, nu se dădeau duse așteptând să apar *in naturalibus.* Văzând că nu mai vor să o șteargă, nu îndrăzneam să ies afară și, afundat în apă până la gât, mă apucase disperarea vărsând lacrimi amare care se amestecau cu apa care-mi picura de pe păr pe obraji. Vărului meu, care a înțeles într-un târziu ce se întâmpla, i-a venit o idee infernală. S-a dezbrăcat din nou, a intrat în râu, a venit ca un trădător prin spatele meu și m-a ridicat afară din apă, desfăcându-mi picioarele și arătând fetelor încântate și prăpădindu-se de râs organele mele sexuale. A urmat un șoc psihic violent și dureros și, încă mult timp de atunci, nu îmi puteam reaminti scena fără să resimt o suferință reală. Și totuși v-ați înșela dacă ați găsi o legătură între pudoarea mea isterică și viața sexuală.

În nerușinare nu vedeam decât o contrazicere a convențiilor sociale, o insultă la adresa bunei educații. Știam că a te arăta gol în fața femeilor era un lucru șocant, necioplit, bădărănesc, la fel ca acela de a nu-ți scoate pălăria când intrai într-o casă străină. Dovada exactității explicației este faptul că în visele care mă torturau, mă vedeam cel mai adesea pur și simplu fără pantofi, într-un salon, și mai rar dezbrăcat și, cu toate acestea, primul coșmar mă făcea să sufăr tot atât de mult

cât și al doilea. Mai degrabă m-aș fi lăsat ucis, decât să consimt să mă plimb pe stradă fără pălărie, lucru pe care colegii mei îl făceau fără nici o jenă. Dacă cineva m-ar fi obligat să traversez orașul fără pălărie, mi-ar fi provocat un supliciu la fel de teribil ca și acela de a mă plimba în pielea goală. Am fost și sunt atins de un imens amor propriu, iar pudoarea nu este decât consecința acestuia. A mă arăta dezbrăcat, ca și a mă arăta fără pantofi sau fără pălărie, însemna să mă pun într-o situație ridicolă. Despre asta era vorba. Într-un cuvânt, aș fi fost categorisit drept prost crescut. Această stare a sufletului meu de copil era poate urmarea influenței tatălui *meu, gentleman* până în vârful unghiilor, împingând până la exagerare grija față de aspectul exterior, foarte minuțios în tot ceea ce privea obligațiile mondene. Atașamentul față de convențiile, de regulile tradiționale ale etichetei în viața exterioară venea chiar în contradicție cu ideile lui sociale și politice ultraradicale și ultrademocratice. Teama de ridicol, din punct de vedere al mondenității, mi-a însoțit întreaga existență. Și astăzi, când îmi amintesc unele stângăcii, unele mojicii comise în copilărie (vreo întârziere în ridicarea pălăriei, vreun salut ridicol, vreo întrebare pusă aiurea, vreun răspuns nelalocul lui, vreo necuviință făcută din neatenție etc.), sufăr ca și când lucrul acela s-ar fi petrecut abia ieri și adesea, gândindu-mă la el, nu pot să mă abțin să nu strig sau să nu gem. Mărturisesc, spre rușinea mea: amintirile de acest fel îmi provoacă senzații mai ascuțite decât remușcările în urma comiterii unor acte detestabile. Pentru mine, asemenea răni nu se cicatrizează niciodată, rămân deschise pe vecie, iar timpul nu le poate vindeca. Ei bine, pudoarea mea infantilă nu a fost marcată decât de elemente de acest gen: teama de inconvenabil și de ridicol, sugerată de exemplul și cuvintele celor mari.

Scăldatul băieților și fetelor din sat avea loc, de obicei, la aceeași oră. Mi s-a întâmplat, de mai multe ori, să văd două grupuri de băieți și de fete, între paisprezece și optsprezece ani, făcând baie în râu la distanță de vreo douăzeci de metri unul de celălalt. Erau dezbrăcați complet, apa le venea până la genunchi, stăteau față în față și glumeau grosolan, bombardându-se cu ghiulele de lut scoase din apă. Ținteau cu proiectilele în așa fel încât să își atingă zonele genitale și, când nimereau,

provocau furtuni de râsete. Când făceam baie, seara, acasă, aveam grijă să închid bine obloanele fiindcă știam că servitoarele tinere (și tare mai erau numeroase în casa unchiului meu) trăgeau cu ochiul prin ferestre când verii mei se spălau. Chiar am surprins o dată o conversație între două dintre ele care m-a mirat: „— Chiar l-ai văzut bine, ieri, pe *panici,* când făcea baie?" (În regiunea cu pricina asta însemna „stăpânul cel tânăr".) „— Da, l-am văzut! Îi vedeam ce are-ntre picioare cum te văd și cum mă vezi! M-am pișat pe mine de bucurie!" (*„Ia ai stala vid visilia*!*"*)

Cum eu stăteam de fiecare dată destul de departe de fetele care se scăldau, nu puteam zări prea bine amănuntele goliciunii lor. Le vedeam sub pântece triunghiurile negre, dar habar nu aveam că erau fire de păr. Prin urmare, mă tot întrebam dacă triunghiurile erau vopsea ori culoarea naturală a pielii pe acea porțiune sau dacă nu cumva își puneau deasupra vulvei (ca să o ascundă sau de rușine?) bucăți de hârtie cauciucată sau de stofă. Știam că bărbații au păr pe pubis dar, așa cum mi se întâmpla adesea, nu asociam nici din acest punct de vedere cele două sexe.

După cum se poate vedea, la țară senzualitatea și grosolănia mă înconjurau și, totuși, rezistam în completă inocență. Explicația este că, pe vremea aceea, trăiam mai ales în lumea mea interioară, plină de reverii și imagini fictive. Mă închipuiam ba în pielea lui Godefroi de Bouillon, fie în cea a lui Fernando Cortez sau a lui Livingstone. Cu capul plin de cruciade și de romanele lui Walter Scott, eram prea puțin atent la lumea înconjurătoare, care nici nu mă prea interesa. Este adevărat că, dacă nu citeam, mă dedicam exercițiilor fizice: echitație, natație, canotaj pe bărci cu vâsle sau cu vele. Săream peste prăpăstii, mă cățăram pe pereți, mă suiam până în vârful arborilor cei mai înalți, ba chiar vânam, nu fără succes, cu pușca cea mare a unchiului meu, căci eram destul de voinic pentru a o manevra. Dar și în timpul acestor exerciții mă puneam în pielea câtorva personaje imaginare. Îmi închipuiam că sunt Mungo Park, sau Barth, sau Speke, sau Grant, sau René Caillié, sau Gordon Cumming (asta mai rar, căci nu prea îmi plăcea, mi se părea prea nemilos cu animalele nobile, cum ar fi fost elefantul) sau Jules Gérard,

doborâtorul de lei! Când mă închipuiam unul dintre personajele istorice favorite, când erou al romanelor lui Mayne Reid, lui Jules Verne, lui Fenimore Cooper, lui Gabriel Ferry, când unul dintre călătorii despre ale căror explorări citeam în „Tour du Monde”, revistă ilustrată franțuzească la care eram abonați. Când împușcam un corb sau o prepeliță, pentru mine erau un condor sau o pasăre a paradisului. Când mă așezam în barcă, desigur plecam să descopăr America sau să cuceresc Ierusalimul. Când escaladam un perete, firește traversam Cordilierii. Pe de altă parte, ne prea având prieteni de vârsta mea, stăteam la taclale destul de puțin și, cum spune poetul francez, „mergeam trăind în visul meu”. Când nu înțelegeam ce se spune, nu ceream lămuriri fie din timiditate, fie din mândrie, însă mă prefăceam că am priceput totul. Iată de ce misterul sexual nu mi s-a dezvăluit la acea vârstă.

Fetițe ale familiilor nobile din vecinătate soseau adesea în casa unchiului meu, dar nu catadicseam nici să mă joc, nici să vorbesc cu ele. Mai întâi, pentru că mă credeam prea atoateștiutor, prea important, apoi fiindcă detestam profund „femeiuștile”, incapabile să-mi fie partenere în exercițiile sportive. Femeile mă sărutau de drag. Nu era de mirare; eram drăguț ca un amoraș, roz și bucălat, cu părul blond ondulat și ochi mari, albaștri. Însă detestam aceste drăgălășenii care, pe de altă parte, nu mă impresionau nicidecum sexual. Până la unsprezece ani și jumătate nu am avut nici cea mai mică emoție de gen, nici cea mai mică erecție. Afectivitatea mea nu avea nici ea vreo nuanță sexuală. Țineam la cei din jurul meu, bărbați și femei deopotrivă, dar nu mă îndrăgostisem de nimeni și nici nu făcusem vreo fixație sentimentală.

Am plecat de la țară să dau examenul de intrare la liceu. A fost pentru mine un triumf, am luat nota maximă la toate materiile și profesorii m-au felicitat. Când am intrat în prima clasă de liceu nu aveam încă zece ani. În primii doi ani am avut rezultate strălucite. Nu am avut altă notă decât cinci (maximum în școala rusească) și am fost înscris în tabloul de onoare sau „tabloul de aur”, cum i se spunea în Rusia. Acesta era un panou roșu cu cadru aurit pe care se înscriau numele celor mai buni elevi, niciodată mai mult de unul din fiecare clasă și

uneori nici măcar atât, dacă elevul cu pricina nu era considerat demn de distincție. Elevul care își termina studiile, având numele pe tabloul de aur în ultimul sau ultimii ani de studiu, primea o medalie de aur. Deși nu locuiam la internat, părinții nu m-au ajutat niciodată să-mi fac lecțiile. Erau fericiți să-l audă pe director spunând că mă consideră un motiv de mândrie pentru instituție, mai ales datorită compunerilor pe care profesorii le citeau elevilor din clasele mai mari pentru a le servi drept model, dar și pentru a-i umple de rușine față de propriile lor momente de prostie. Traducerea în proză latină a poeziei lui Lermontov „Profetul" (firește, nu știam metrica latină, căci nu eram decât în clasa a doua, de aceea am și tradus-o în proză) a fost arătată rectorului universității care a declarat că, poate, grație mie, Rusia se va putea mândri într-o zi că are un Denys Lambin, un Bentley sau un Ruhnken. Lauda am aflat-o mult mai târziu. Glumind, profesorul de aritmetică mă numea: „viitorul nostru Lagrange". Doamne, cât de departe de a se realiza s-au dovedit aceste predicții!

Eram iubit de colegi fiindcă, urmând sfaturile părinților mei, nu îi pâram niciodată (virtute foarte rară în liceu: din ordin guvernamental și pentru a forma viitorii „supuși fideli" țarului, viitori „adevărați ruși", autoritățile școlare încercau să dezvolte în elevi spiritul turnătoriei, al delațiunii, printr-un sistem de măsuri bine organizat), pentru că „le suflam" artistic când erau scoși la lecție, le împrumutam ciornele când aveam compuneri de clasă (*extemporalia*), fiindcă le spuneam soluțiile la probleme etc. Pe scurt, eram devotat colectivului și, deși răsfățat de profesori, vedeam în ei opresorii colegilor mei. Doar că, nefiind vreodată un revoltat pe față, obțineam la purtare cele mai bune note. Printre colegi aveam și prieteni intimi. Aceștia se bucurau de roadele lecturilor mele, căci le povesteam tot ce aflasem din cărți. Mă străduiam, pe de altă parte, să le trezesc și lor gustul pentru lecturile serioase: istorie, geografie, astronomie, cărțile lui Brehm despre animale, ale lui Tyndall despre fenomenele geologice și fizice (mama tocmai publicase o adaptare de popularizare a lucrărilor lui Tyndall). Pe unul dintre ei l-am convins să împărtășească aceleași gusturi cu mine și eram amândoi foarte mândri de cunoștințele noastre. Îmi amintesc că,

la un moment dat, ne-a dat prin cap să ne plimbăm printr-un parc, vorbind cu voce tare, ca să ne audă toți adulții, împănându-ne conversația cu tot soiul de cuvinte savante și dificile pe care nu le pricepeam, precum: transcendental, subiectiv, obiectiv, sintetic, atomicitate, parametru, evoluționism, precesiunea echinocțiilor, termodinamică etc., cuvinte pe care le ținusem minte la întâmplare, ca niște mici papagali ce eram, din multiplele și confuzele noastre lecturi. Ce păcat că remarcabila conversație din parc nu a putut fi stenografiată!

Nu mi s-a întâmplat nici atunci să abordez cu colegii mei subiecte sexuale. Prietenul meu intim (micul amator de cuvinte savante) era la fel de nevinovat ca și mine. Văzând pe stradă câini care se acuplau, nu pricepeam nimic din fenomen. Observând că nu se pot desface și habar neavând că erau „lipiți" prin organele sexuale, ne închipuiam că era vorba de un fel de boală și încercam să separăm sărmanele animale cu lovituri de picior. Într-o zi l-am rugat pe tatăl meu să-mi explice despre ce boală era vorba, povestindu-i eforturile depuse pentru separarea animalelor. Nu mi-a explicat nimic, dar m-a sfătuit să las câinii în pace, ceea ce am și făcut.

În prima clasă de liceu, puțin după ce împlinisem zece ani, am făcut pasul decisiv pe calea acelui *geschlechtliche Aufklärung,* cum zic nemții. Pe vremea aceea aveam o servitoare pe care o chema Mașa – diminutiv de la Maria. Era o țărăncuță înfloritoare de vreo optsprezece sau douăzeci de ani, cu totul diferită de „citadina" Pelaghia. Pe când aceasta din urmă nu dădea copiilor decât lecții de bunătate și de religie, Mașa a întreprins „instrucțiunea mea sexuală". Pe atunci mă retrăgeam serile în camera mea, unde se găsea masa de lucru, pentru a-mi face lecțiile – ceea ce se rezolva repede – și pentru a citi mai apoi după pofta inimii. Părinții nu veneau niciodată să mă deranjeze. Mașa, în schimb, luase obiceiul de a-mi ține de urât după ceaiul de seară. La început, compania ei mi-a plăcut. Pătruns de dorința de a răspândi în jurul meu luminile științei, încercam să-mi educ servitoarea, explicându-i misterele astronomiei, expunându-i tot ce aflasem în domeniul istoriei și al geografiei și arătându-i diferite imagini. Numai că Mașa nu prea era înclinată către cunoștințele

enciclopedice, cărora le prefera anumite noțiuni de anatomie și fiziologie. Astfel, când îi vorbeam de evenimente istorice, menționând căsătoriile și iubirile celebre, făcea tot felul de glume și aluzii din care nu pricepeam o iotă. Când îi arătam cărțile de călătorie cu gravuri reprezentând sălbaticii *in naturalibus,* nu se abținea să pună degetul pe locul unde era desenat penisul cine știe cărui hotentot sau botocudo, râzând zgomotos și adăugând uneori: „Ce păcat că nu e decât un desen!" Tot așa făcea și când privea reproducerea vreunei statui antice a cărei virilitate era vizibilă. Arătând sub pântecele cine știe cărei nudități mitologice feminine, zicea: „N-a desenat-o pe cea mai frumoasă. Nu vrei s-o vezi de-adevăratelea?" Necuviințele astea mă șocau și mă străduiam s-o fac să fie interesată de materiile grave, însă ea mă întrerupea zicând: „— Ce deștept ești! Ce deștept ești! Așa tânăr și așa deștept! Știi tot ce e în cer și pe pământ, toate cărțile le-ai citit. Dar e ceva în care sunt mai deșteaptă decât tine. E o chestie pe care tu n-o știi, dar eu o știu. Habar n-ai ce fac domnii și doamnele noaptea în pat." „— Mare lucru! i-am răspuns. Dorm." „— Ei, nici vorbă, fac ceva mult mai plăcut." Așteptându-mă să apară altă necuviință, am încercat să schimb direcția conversației, numai că Mașa o ținea una și bună: „— Nici nu știi cum se fac copiii!" „— Păi sigur că știu: ies din burțile mamelor." „— Bine, femeile așa fac copiii. Dar bărbații cum îi fac?" „— Auzi, mă crezi imbecil, că doar se știe că bărbații nu fac copii!" „— Te înșeli! Bărbații fac copii femeilor." „— Absurd!" Convins că iar își bate joc de mine, am schimbat vorba. Ea a revenit în trombă: „— Trebuie să-ți spun ce fac domnii și doamnele când tu dormi. Ce dans dansează ei în pat. Dansul ăsta îl dansează și tatăl și mama ta!" Am protestat: „— În primul rând, tata și mama nu dorm niciodată împreună!" (În Rusia, în lumea bună, dormitoarele soților sunt totdeauna separate. Paturile numite, în sudul Europei, matrimoniale, sunt considerate în Rusia un lucru scandalos.) „— Încă o greșeală! a replicat Mașa. Tatăl tău vine noaptea în dormitorul mamei tale. Fii atent, hai să-ți zic ce dans dansează." Atunci chiar m-am supărat și i-am interzis Mașei să mai vorbească, amenințând-o că plec dacă mai continuă. Nici vorbă să fi ghicit ce vrea să spună. Simțeam însă că va fi

ceva contrar bunei cuviințe și calomnios în același timp. Conversația, pe care mi-o amintesc atât de bine, reîncepea în fiecare seară și de fiecare dată îi tăiam elanul, amenințând-o că plec. Odată, Maşa mi-a zis: „— Când o să adormi, o să vin și-o să-ți prind testiculele cu o sfoară și o să strâng cât pot de tare și o să fac și un nod! Ei, ce-o să faci atunci? Nimic n-o să poți să faci!” (În Rusia, aceste organe sunt denumite cu un cuvânt vulgar care s-ar traduce prin ouă – *iaița.*) Gândul la acest pericol misterios m-a înspăimântat, așa că i-am spus Mașei că, pentru a mă apăra de atac, o să mă plâng părinților. A fost rândul ei să se înspăimânte și să mă roage să n-o pârăsc, jurându-se că acele cuvinte nu au fost decât o glumă. „— Proastă glumă!”, i-am răspuns. În sfârșit, într-o seară s-a dovedit și mai îndrăzneață. În timp ce îi arătam gravurile *in-folio* din „Istoria cruciadelor” de Michaud, așezat în stânga ei, și-a ridicat ușor fustele pe sub masă (în Rusia, femeile din popor nu purtau pantalonași), mi-a luat iute mâna dreaptă cu mâna stângă și și-a pus-o pe vulvă, în timp ce cu mâna dreaptă mi-a desfăcut pantalonii și m-a prins puternic de membrul viril. Pe mâna cu care încerca să-și frece muntele lui Venus am simțit ceva păros și umed care m-a dezgustat profund. Indignat, m-am ridicat desprinzându-mă din mâinile Mașei și declarându-i că o să mă duc imediat să o spun tatei. S-a îngălbenit, a fugit până în prag și m-a rugat, plângând sau făcându-se că plânge, să nu o distrug pârând-o. Eram prea slab pentru a nu ceda la asemenea rugăminți și i-am promis că nu o să vorbesc cu nimeni, niciodată, despre acel incident. Numai că, de atunci, mi-a fost frică să mai rămân singur cu Maşa. Ca urmare, i-am spus mamei că mi-ar fi mai ușor să-mi fac lecțiile în biroul ei, în care își petrecea adesea serile scriind broșuri sau corespondență. Cererea mi-a fost acceptată. Nici când eram singur în birou, Maşa nu îndrăznea să intre.

Îmi amintesc de gândurile care-mi treceau prin minte după acea întâmplare, legate în special de senzația de păros pe care am avut-o atingând, în pofida dorinței mele, muntele lui Venus al Mașei. „De ce o fi având păr acolo? O fi bolnavă?” Știam cazuri de piele acoperită de păr, gândindu-mă, de pildă, la negul cel mare acoperit de peri lungi al uneia dintre mătușile mele. Curios: nu am

făcut nici un fel de apropiere între noua mea experiență și amintirea „triunghiurilor negre” ale fetelor pe care le văzusem la scăldat, nici cu pilozitatea pubisurilor bărbaților adulți. Ceea ce demonstrează foarte bine că putem poseda cunoștințe care s-ar completa unele pe celelalte și a căror apropiere ar face imediat să țâșnească un nou adevăr fără a premedita apropierea între cele două cunoștințe căpătate în împrejurări diferite. Dacă am fi observat suficient această imperfecțiune a inteligenței umane, am fi tratat poate cu mai puțin dispreț silogismele și am fi ezitat poate înainte de a afirma că această operațiune mentală nu ne poate aduce nimic nou. Toată viața putem să deținem separat și inteligența de tip major și pe aceea de tip minor fără a ne gândi vreodată la concluzia rezultată prin reunirea lor silogistică.

Maşa nu m-a mai urmărit cu tentativele ei libidinoase. Doar o dată, într-o duminică, pe când încă mai leneveam în pat, a trimis-o mama să mă scoale. Pretextând că vrea să mă oblige să o fac dintr-o dată, a dat să-mi ridice plapuma. S-a lăsat cu o luptă îndârjită. Mi-am dat seama imediat că Maşa nu vrea altceva decât să îmi vadă organele sexuale și m-am apărat vitejește. Cum eram foarte puternic, n-a reușit să mă dezvelească și, după eforturi îndelungi și energice, a trebuit să o lase baltă.

Nu-mi amintesc nici un episod care s-ar putea referi la sex în timpul primilor mei doi ani de liceu. Pentru ca povestea să fie completă ar trebui totuși să adaug că, încă din prima clasă, am fost frapat de prezența diferitelor cuvinte obscene etalate peste tot, pe stradă, pe pereți, pe bănci etc. Ignoram sensul celor mai multe dintre ele și îl rugam pe tata să mi le explice. Mi-a spus doar că erau lucruri urâte, scrise de golani. Așa că, împreună cu prietenul meu cu care pusesem în practică tentativa naivă de a fi luați drept mari savanți, mi-am făcut o datorie din a șterge acele cuvinte de pe pereți sau de pe băncile din parcuri, când nu ne vedea nimeni. În afara acestui *fidus Achates,* în clasă aveam și alți prieteni, dar nu la fel de apropiați. În rest, eram în termeni buni cu toți elevii din clasă și nu m-am bătut niciodată cu vreunul dintre ei. Cei care ar fi putut să nu mă simpatizeze în mod special erau ținuți la respect de reputația forței mele fizice. Se aflase că trăsesem câteva

bătăi zdravene unor elevi dintr-a șasea și a șaptea, ceea ce-mi adusese o mare popularitate.

Vacanța dintre clasa întâi și cea de-a doua de liceu am petrecut-o în Crimeea, la malul mării. Anul următor, luând, cu succesul deja obișnuit, examenul de trecere din clasa a doua într-a treia, am plecat cu părinții în vacanță, de data aceasta nu pe litoral și nici în satul unchiului meu, ci într-un oraș din apropierea Kievului, pe malul fluviului Nipru, într-o zonă împădurită. Prieteni de familie veneau adesea să ne viziteze, printre ei numărându-se și o mătușă celibatară care a adus-o cu ea și pe Olga. Aceasta din urmă, chiar în ziua în care a sosit, m-a dus în grădină și, ridicându-și rochia, mi-a arătat organele sexuale, spunându-mi: „— Ce cald e azi! Vezi, nici pantalonașii nu mi i-am mai pus!” I-am întors spatele fără să mă simt tulburat. Dar, câteva zile mai târziu, tot echilibrul meu psihic s-a modificat.

Închiriasem o casă mobilată ca acelea de la țară. Printre diferitele lucruri ce ne fuseseră lăsate în folosință se afla și o bibliotecă plină de cărți, cea mai mare parte dintre ele vechi și fără nici o valoare. Ăsta da chilipir pentru mine: ca savant în devenire și șoarece de bibliotecă, petreceam ore întregi băgându-mi nasul prin maldăre de hârțoage, răsfoindu-le sau citindu-le. Mi-au căzut sub ochi un tratat gros despre nașteri și un mic manual despre bolile venerice. Nici una dintre cărți nu era ilustrată. Tratatul despre nașteri trebuie să fi fost însoțit de planșe, dar acestea lipseau. De curiozitate am început să le citesc și, dintr-o dată, am făcut ochii mari. În nici una dintre cele două cărți coitul nu era explicit descris, dar puteai ghici printre rânduri în ce consta. Toate amintirile mele de ordin sexual mi-au inundat dintr-o dată spiritul, clarificându-se unele pe celelalte. Pentru prima dată apăreau simultan în mintea mea. Mi-am amintit aventura cu băieții generalului, la care nu mă mai gândisem vreodată, glumele obscene ale vărului meu și ale fetelor din sat, copulările câinilor, episodul cu Mașa etc. Dacă în tratatul despre nașteri, actul sexual nu era descris, se specifica însă că „spermatozoidul bărbatului intră în matrice unde întâlnește ovulul femeii pe care îl fecundează”. Pe de altă parte, în broșura despre bolile venerice, bărbații erau sfătuiți să își spele penisul după coit. Cele două fraze mi-au oferit cheia

enigmei sexuale, cu toate că nu am fost absolut sigur că am înțeles bine și că n-aș putea să mă înșel. Am citit descrierea detaliată a organelor sexuale ale femeii în tratatul despre nașteri (pubis, muntele lui Venus, clitoris, buze mari și mici, vagin etc.) și asta m-a emoționat în asemenea hal încât pur și simplu am început să am palpitații. Fraza despre clitoris – „organul voluptății la femeie: este analog penisului și susceptibil de aceleași mișcări" – m-a tulburat în mod deosebit. Am ghicit că vaginul era locul în care se introducea penisul. Am recitit cu aviditate de sute de ori acele rânduri. Și, în timp ce citeam, pentru întâia oară în viață am avut erecție. Asta m-a cam speriat. Mă întrebam dacă nu cumva este un fenomen morbid și periculos. Dar, din acel moment, de câte ori mă gândeam la lucrurile la care se refereau cele două cărți, ceea ce se întâmpla foarte des, erecția revenea, iar fenomenul mă neliniștea.

Tocmai înțelesesem totul. Aveam ceva mai mult de unsprezece ani și jumătate. Era în iunie (vacanța mare ținea în Rusia de la 15 iunie la 15 august). Nu eram însă convins că am priceput bine, mai aveam dubii, aș fi vrut să-mi explice cineva clar dacă, da sau nu, copiii chiar așa se fac, prin introducerea penisului în vagin și dacă persoanele grave și venerabile făceau și ele „murdăriile" pe care îi văzusem făcându-le pe băieții generalului cu Zoe. Căci amintirea care ani de zile fusese complet ștearsă din memorie, fără să revină vreodată, țâșnise acum în toată prospețimea ei și devenise obsesivă. În același timp, simțeam dorința puternică de a vedea organe sexuale feminine, de a le examina cu atenție, de a le atinge, îmi închipuiam că acest contact trebuia să producă o senzație extraordinară.

Așadar, mătușa mea se instalase la noi împreună cu Olga. Prietenii care veneau să ne vadă dormeau adesea în casa noastră. Rușii sunt foarte ospitalieri sau, pentru a spune adevărul, bunele maniere îi obligă să fie. Căci și cele mai bune gospodine înjură în forul lor interior prietenii de ospețit care obligă la cheltuieli și pe care trebuie să-i adăpostești cu riscul de a da peste cap întreaga locuință. Dar ce să-i faci? Bunele maniere sunt tiranice și până și persoanele cele mai avare sunt obligate în Rusia să se arate ospitaliere, chiar dacă în adâncul sufletelor își trimit musafirii la toți dracii. Ca

urmare, era mereu îmbulzeală în casă. Camerele nu ajungeau, deși erau numeroase. Personal, dormeam adesea pe o canapea, în salon. În cealaltă parte a încăperii fuseseră puse pe jos, una lângă alta, două saltele pe care dormeau Olga, o servitoare de vreo doisprezece sau treisprezece ani, numită Glașa (diminutiv de la Glafira), și un băiețel de opt sau nouă ani, Kostia (Constantin), băiatul bucătăresei. Acesta ar fi putut dormi și cu maică-sa, dar mama nu era de acord din cauza bărbatului bucătăresei, care venea uneori beat și începea să-și bată noaptea copilul. Băiețașul era expert în probleme sexuale, ca, de altfel, și cele două tovarășe de noapte. Înainte de *geschlechtliche Aufklärung,* nu le acordam nici o atenție celor trei și adormeam înaintea lor. Dar lectura mea accidentală m-a schimbat cu totul. Simțeam dorința intensă de a vedea sexele celor două fetițe. A doua zi după memorabila mea lectură, cu noaptea în cap, înainte de răsăritul soarelui, mi-am părăsit canapeaua și m-am apropiat în vârful picioarelor goale de saltelele pe care dormeau cei trei copii. Erau complet dezbrăcați, căci își scoseseră cămășile de noapte, și dormeau profund pe o parte, cu genunchii la gură. Glașa dormea la mijloc. Kostia era în fața ei, iar Olga în spate. Olga ținea o mână între picioare, astfel că sexul îi era complet ascuns. Glașa strângea între coapse una dintre mâinile lui Kostia, în așa fel încât și sexul ei era ascuns. În sfârșit, Glașa ținea în mână sexul băiatului. Tare supărat am fost că nu puteam să văd organele sexuale ale fetelor, dar atitudinea în care dormeau Glașa și Kostia m-a excitat în mod deosebit și mi-a provocat o erecție puternică. Mai mult, aspectul Glașei dezbrăcată trezea sentimente erotice. Era tipul delicios de mică rusoaică. Avea părul bogat, șaten închis, sprâncene negre ca desenate cu tuș, gene foarte lungi, negre și ele, ochi căprui-gălbui de fiară, culoare puțin mai închisă dar la fel de caldă ca a vinului vechi de Xeres, în care se joacă o rază de soare. Ochii aceia magnifici scânteiau de inteligență, de răutate și de ironie. Formele îi erau remarcabil dezvoltate pentru vârsta ei. Corpul respira sănătate, durduliu și puternic, făcând peste tot gropițe, ondulat de pliurile de grăsime de sub pielea fină, satinată, lucitoare, delicios rozalie. Culorile acestea și formele grăsuțe și rotunjoare te

trimiteau cu gândul la nudurile lui Boucher. Scopul nu mi-l atinsesem, căci n-am reușit să văd ceea ce îmi propusesem, dar mi-am putut bucura ochii cu rotunjimile trandafirii ale micuței servitoare, după care, pentru a nu fi surprins, m-am băgat înapoi în pat.

Firește, nu îndrăzneam să mă adresez celor mari pentru a mă convinge de adevărul concluziilor rezultate din lecturi. Mă gândeam însă că fetele trebuie să fi fost lămurite în această privință. Drept pentru care, în timpul zilei care a urmat dimineții despre care v-am povestit, găsindu-mă singur cu Olga, am vrut să îi cer lămuriri numai că ea mi-a luat-o înainte, vorbindu-mi despre Glașa și Kostia. „— Nici nu știi ce chestii fac ăștia noaptea! După ce ne culcăm îi aud vorbind. Și Glașa îi zice lui Kostia: F bine așa! Mai vreau! Bag-o înăuntru! Mai tare, mai tare! Nu chiar așa, mă doare, o bagi prea adânc!” „— Ce să fie oare? am răspuns ca și când n-aș fi înțeles nimic. Ce îi băga și unde înăuntru?” „— Ei, hai, răspunse Olga, chiar nu te-ai prins? Îi înfige puțulica în burtă!” „— Imposibil! Da’ ce, puțulica unui băiat poate intra într-a unei fete?” „— Poate, poate, sunt convinsă! Chiar și puțulica unui bărbat!” „— Într-o găurică așa de mică!?” „— Ei, se lărgește ea. Nu vrei să-ți arăt cum e?” Și-a ridicat fustele, iar imaginea sexului ei, detașându-se prin nuanța mai închisă față de pielea albă a corpului, m-a excitat puternic, ceea ce nu s-ar fi întâmplat cu câteva zile mai înainte. De acum doar posedam cheia misterului sexual. Lucrurile nu au mers însă mai departe. Cum cineva se auzea sosind, Olga și-a lăsat fustele. Nu am mai putut decât să o întreb pe șoptite: „— De ce or fi făcând oamenii lucrurile de care zici?” „— Cei mari, ca să facă copii, cei mici, ca să se distreze.” Nici în ziua aceea, nici în cea următoare nu am mai avut ocazia să ne continuăm conversația.

După care, mătușa mea și Olga au fost plecate mai multe zile. Deși supozițiile obținute prin lectură păreau să se confirme, nu eram convins pe de-a-ntregul, știind că Olga era o mare mincinoasă. Dar o altă conversație, de data aceasta cu Glașa, mi-a risipit definitiv îndoielile. Eram singuri în grădină și toți ai casei erau plecați. Ceva mai departe, Kostia și încă un adolescent de vreo cincisprezece ani, băiatul grădinarului vilei din vecinătate, stăteau călare pe zidul care despărțea

proprietățile. Erau cu spatele, picioarele atârnându-le de cealaltă parte. Așa, din spate, mișcările pe care le făceau nu însemnau nimic pentru mine, dar șmechera aceea mică și expertă s-a pus pe un râs răutăcios, atrăgându-mi atenția: „— Ia uite-i ce fac! Ia uite-i ce fac!” Am răspuns: „— Păi, eu văd că nu fac nimic.” „— Chiar nu te-ai prins ce fac? Se trag de cârnatul dintre picioare”, replică Glașa fără să se poată opri din râs. Am înțeles că vorbea despre onanism, împotriva căruia tatăl meu mă pusese deja în gardă și față de care am păstrat mult timp o oroare aproape mistică, altfel reprezentându-mi-l într-o manieră destul de vagă. Hotărât însă să scot de la Glașa cât mai multe informații cu putință, m-am făcut că nu știu despre ce este vorba, împingând până acolo ipocrizia încât să o conving că nu știu nimic nici măcar despre diferența dintre sexe. Așa că am întrebat-o de ce făceau băieții lucrul acela. Mi-a răspuns că le făcea plăcere. Am continuat întrebând-o dacă a experimentat și ea acea plăcere. După câteva ezitări și proteste neconvingătoare a sfârșit prin a mărturisi. Special, a urmat o întrebare absurdă: dacă ea își freca doar penisul sau și testiculele. Prefăcuta mea nevinovăție a făcut-o să râdă ca o nebună. „— Nu se poate, chiar nu știi că fetele nu sunt făcute ca băieții?” Și mi-a zis că fetele nu au un furtun, ci o gaură între picioare. Văzându-mi figura neîncrezătoare, mi-a propus să intrăm în casă, unde nu se afla nimeni, ca să-mi arate cum erau făcute fetele. Am intrat într-o cameră, s-a culcat de-a latul unui pat și, ridicându-și juponul și desfăcându-și picioarele, mi-a arătat ceea ce ardeam de dorință să văd. Imaginea fantei larg deschise și stacojii, înconjurată de rozul tandru al coapselor durdulii, departe de a mă dezgusta, cum mi se întâmplase pe vremea aventurii cu Zoe, m-a fermecat, fără a-mi sugera totuși dorința actului sexual. Numai că Glașa a început să-mi explice motivația diferenței dintre sexe și să-mi descrie coitul, invitându-mă să-l pun în aplicare cu ea. Apucat de nu știu ce scrupule, am refuzat spunându-i că nu e bine. „— Cum să nu fie bine? a început să insiste fata. Doar toată lumea o face. Toate doamnele fac asta cu soții lor și nu numai cu soții lor. Și toți tinerii fac asta cu prietenele lor. Și toți liceenii fac asta cu liceenele. Și e mai dulce decât prăjitura.” Prinzându-mi penisul prin pantaloni, a adăugat: „— Ia

uite ce s-a umflat, vrea să intre-n tortul meu!” Încercând să clarific fenomenul erecției, am întrebat-o pe Glașa: „— Nu cumva sunt bolnav dacă mi se umflă așa?” „— Ce prostie, mereu se umflă așa când dă să intre în tortul femeii. Nici n-ar putea să intre altfel.” Glașa nu a putut însă să mă convingă să o fac cu ea. Nici că aveam altă dorință decât să-i privesc și să-i ating sexul cu mâna, iar această plăcere îmi ajungea. Plus că eram foarte mulțumit că mi se risipiseră toate îndoielile. Am reluat paginile cele mai tulburătoare pentru mine din tratatul despre nașteri și din manualul despre bolile venerice și am văzut că era absolut imposibil să fie interpretate altfel decât o făcusem la prima lectură. Citeam și reciteam cărțile, având tot timpul erecții puternice.

În zilele care au urmat, Glașa mi-a permis de mai multe ori să îi privesc și să îi ating organele sexuale. Făcea același lucru cu ale mele, dar nu i-am dat voie să mă masturbeze atunci când mi-a propus. Apoi am fost inițiat complet în viața sexuală în modul pe care urmează să vi-l povestesc.

Printre cunoștințele din Kiev care ne vizitau era o familie de condiție cam echivocă, dar de care părinții mei nu se prea fereau. Capul familiei era un vechi coleg de liceu al tatălui meu, pe care nu îl mai văzuse din tinerețe și cu care se întâlnise din întâmplare chiar în vara aceea la Kiev. Domnul respectiv, după tot soiul de aventuri și avataruri, devenise directorul unei trupe de teatru care tocmai sosise la Kiev după ce parcursese întreaga Rusie de la Oceanul Pacific la Marea Neagră. Tata își considera prietenul din copilărie un boem incorigibil și dezordonat, dar altfel un suflet mare și, în orice caz, inofensiv. Regăsindu-l pe tata din întâmplare, aventurierul nu-l mai lăsa deloc în pace, contând pe generozitatea lui spre a-i cere tot felul de servicii bănești. Își găsise omul. Nevasta lui era o româncă, fostă cântăreață de operetă și de cafenea. Cu ea veneau două fete: fiica de optsprezece ani și nepoata de șaisprezece. Cu o adevărată nerușinare boemă, aceste patru personaje se introduseseră în familia noastră și soseau constant la masă fără să fi fost invitate, după cum era obiceiul în Rusia. (Obicei care ar putea fi considerat una dintre principalele trăsături care diferențiază viața de familie din Rusia de aceea din Europa occidentală.) S-ar putea

pune întrebarea cum de părinții mei, persoane mai degrabă austere, au admis să le pătrundă în intimitate indivizi al căror trecut era în mare parte obscur, ba chiar suspect, și care, în orice caz, aparțineau unei alte lumi. Răspunsul nu e dificil. În primul rând, exista în Rusia, chiar și în aristocrație, căreia părinții mei îi aparțineau, o anume simplitate a moravurilor, o anume familiaritate, un soi de delăsare pe care Europa occidentală nu le cunoaște și care anulează uneori mijloacele de apărare contra nepoftiților. Duritatea relațiilor sociale englezești nu există la noi. Chiar și în înalta aristocrație rusă, spiritul de castă e mult mai puțin puternic decât în cea engleză sau germană. Profesorul francez M. Lanson povestește în memoriile sale de preceptor al actualului împărat al Rusiei care, pe vremea aceea, era prinț moștenitor, că la curtea lui Alexandru al III-lea era o delăsare până la neglijență și greu se putea observa eticheta. Regulile convenționale intră dificil în acord cu moravurile rusești. În al doilea rând, în Rusia, până și cele mai virtuoase femei, aparținând celei mai bune societăți, au idei foarte elastice în materie de morală sexuală și nu înțeleg severitatea față de slăbiciunile persoanelor de același sex, O mamă nemăritată nu trebuie să coboare privirile în fața nimănui, este primită oriunde și, la nevoie, fără să intre în încurcătură, declară că este necăsătorită și că are un copil. Știu cazul unei doamne celibatare, mamă a patru copii de la patru bărbați diferiți. Faptul acesta nu i-a atacat deloc poziția de profesor într-un gimnaziu guvernamental de fete și toate elevele îi cunoșteau situația care, în altă țară, ar fi fost un scandal. La fel, o femeie care și-a lăsat bărbatul și trăiește pe față cu un altul este primită în Rusia în orice casă. Rusoaicele își bat joc nu numai de puritanismul rigid al teribililor englezi, dar și de eticheta ipocrită și mondenă a europencelor. Iată de ce faptul că soția vechiului coleg de liceu al tatălui meu fusese cântăreață de cafenea, având, probabil, la activ mai multe aventuri galante, nu era deloc un obstacol pentru a fi primită de o doamnă atât de serioasă cum era mama.

Directorul teatrului și soția lui veneau, așadar, destul de des să ne viziteze. Câteva zile după conversația mea cu Glașa, cele două fete (o voi numi Minna pe fata doamnei X, cea de optsprezece ani, și Sofia pe nepoată,

cea de șaisprezece) mi-au propus să fac cu ele și cu Olga (care revenise la noi împreună cu mătușa mea) o plimbare prin pădurile din jurul vilei. Fiindcă de acum femeile mă interesau, am acceptat fără ezitare. Odată ajunși în plină singurătate a pădurilor, cele două fete mai mari au dat conversației o turnură erotică. Au început să mă întrebe dacă eram îndrăgostit, dacă flirtam cu fetițele, dacă mă interesau femeile etc. Fidel noii mele tactici, am simulat ignoranța și naivitatea completă. Olga le-a explicat, râzând, că eram nevinovat ca un nou-născut și că în respectivul domeniu nu pricepeam absolut nimic. S-au hotărât să îmi ofere pe loc *geschlechtliche Aufklärung.* Așa că, într-un loc singuratic din pădure, după niște tufișuri care ne ascundeau perfect, Olga s-a culcat pe jos, iar Minna și Sofia m-au făcut să văd și să ating cu degetele sexul ei. Mi-au arătat și mi-au explicat diferitele părți ale organului – clitorisul, buzele mici, orificiul urinar, intrarea în vagin –, apoi mi-au descris actul sexual și m-au invitat să îl efectuez cu Olga. În timp ce una dintre fete îi desfăcea Olgăi buzele mari cu degetele, cealaltă, tot cu degetele, îmi îndrepta penisul către intrare. Dar actul nu a reușit, penisul se izbea de carne fără a lua direcția dorită. După seria de tentative lipsite de succes, Minna și Sofia m-au culcat pe spate și au sfătuit-o pe Olga să se suie pe mine ca pe cal. Ghidându-mi membrul cu mâna, după ce l-au udat cu salivă, au reușit să-l facă să intre în vaginul fetei care de mult nu mai era virgină. Alunecarea penisului în vagin, care, dând la o parte prepuțul mi-a descoperit glandul, a fost destul de dureroasă și, după cum am putut vedea după aceea, mi-a produs o mică rană din care au ieșit câteva picături de sânge. Durerea însă nu a oprit erecția. În timp ce Olga mă călărea, păstrându-mi penisul în vagin, Minna a început să-i mângâie clitorisul, lucru care i-a declanșat orgasmul. Era pentru prima dată când asistam la un orgasm feminin și am fost aproape înspăimântat văzând buzele fetei albindu-se dintr-o dată și ochii dându-i-se peste cap, gâfâind, cu membrele contractându-i-se convulsiv și fața schimbându-și culoarea. În același timp, și-a întins capul spre umărul meu ca și cum ar fi dat să mă muște. Extazul i-a fost însoțit de contracții spasmodice ale vulvei care mi-au provocat dureri de

penis destul de mari. După aceasta, cele două fete ne-au întors cu grijă pentru a nu ne desface și pentru ca penisul să nu iasă din vagin. Astfel, Olga a fost culcată pe spate iar eu m-am trezit peste ea în poziția normală coitală. Am rămas nemișcat, dar una dintre fete a început să îmi ridice și să îmi lase ritmic șoldurile, învățându-mă astfel să fac mișcările sexuale, mișcări care mi-au produs și ele durere, mai ales în momentul în care Olga a mai avut un orgasm și noi contracții ale mușchilor vaginali. Cât despre mine, ejaculare nu am avut, dar erecția a încetat încet-încet. Ridicându-mă în picioare, m-am speriat când am văzut sânge pe membru și, mai ales, când am constatat că glandul era decalotat și ușor tumefiat. Nu reușeam, cu toate eforturile, să trag la loc prepuțul și nu-mi puteam băga penisul în pantaloni din cauza senzației insuportabile date de contactul glandului cu materialul pantalonilor. Fetele m-au liniștit spunându-mi că o să treacă repede și mi-au șters membrul însângerat cu batistele lor. Într-adevăr, după vreo jumătate de oră de taclale, cu penisul în aer liber, am fost satisfăcut să constat că prepuțul revenise la poziția inițială, acoperind glandul. Am făcut calea întoarsă către casă. Minna mi-a spus: „— Nu-i așa că e bine? Nu-i așa că face mai mult decât gramatica latină?” Nu am răspuns nimic, aveam remușcări și-mi era rușine. Pe de altă parte, cum nu ajunsesem să ejaculez, dacă a fost vorba de vreo plăcere, ea s-a datorat doar puternicei erecții. Numai că această plăcere nu a compensat durerile destul de ascuțite pe care le-am resimțit. Olga mi-a povestit că făcea asta cu Kostia și cu alți băieți de mulți ani. Firește, m-au pus să promit că nu voi spune nimănui nimic din ceea ce se întâmplase. Recomandare inutilă. Rușinea era suficientă pentru a mă împiedica să vorbesc.

Primul meu act sexual a fost, așadar, o decepție, cauzându-mi mai degrabă durere decât voluptate. Și, totuși, eram îmbătat de dorința arzătoare de a relua experiența. Zilele următoare am aranjat lucrurile în așa fel încât să mă regăsesc singur cu Olga sau cu Glașa și să am cu ele relații sexuale mai mult sau mai puțin complete. O dată, am mers lângă ele când dormeau cu Kostia pe saltelele din dormitor și le-am posedat amândoi cu schimbul. De acum resimțeam mai multă plăcere sau, mai bine spus, mai puțină suferință, dar

spasmele vaginale încă îmi făceau rău și mă cam temeam de momentul în care, după expresia fețelor fetelor, ghiceam că urmează paroxismul plăcerii supreme. Glașa, ca și Olga, nu mai era virgină de mulți ani de zile. O săptămână după plimbarea prin pădure, Minna și Sofia m-au luat cu ele la Kiev. Pretextul era o serbare de binefacere care trebuia să aibă loc în grădina publică a orașului. Din program făceau parte o tombolă pentru copii, diferite concursuri și jocuri tot pentru copii, dar și o parte de divertisment pentru adulți. Colegul tatălui meu și soția lui figurau și ei, el declamând o poezie, ea cântând romanțe. Părinții mei au fost și ei invitați, dar nu au vrut să meargă, însă m-au lăsat să plec singur cu Minna și Sofia fără nici o teamă, nebănuindu-le pasiunile. Sărbătoarea mi s-a părut mai degrabă plicticoasă și, mult înainte de sfârșitul ei, i-am părăsit pe cei mari, mergând cu fetele acasă la ele. Soarele era încă mult deasupra liniei orizontului și fetele mi-au spus că părinții lor, invitați și în altă parte, nu vor reveni înainte de căderea nopții. Stăteau într-un hotel în care ocupau trei sau patru camere. Am mers în camera fetelor, unde mai întâi mi-au arătat câteva gravuri cu nuduri vulgare, dar și reproduceri ale unor tablouri de Tițian și Rubens, apoi câteva fotografii obscene de care nu mai văzusem în viața mea. Una dintre acele fotografii, cumpărată de tatăl Minnei din Egipt, reprezenta o scenă de pederastie. Aceasta m-a bulversat, căci nu puteam admite că e posibil să se întâmple asemenea lucruri. Minna și Sofia m-au asigurat că nu era nici o ficțiune, că era un „sport” foarte răspândit între bărbați și că și femeile se iubeau și făceau sex între ele. Încă o uimire, încă o manifestare a neîncrederii din partea mea. Atunci fetele și-au confirmat cuvintele prin fapte. Și-au scos pantalonașii, s-au așezat pe pat și și-au înlănțuit picioarele, lipindu-și sexele unul de celălalt și frecându-și-le în prezența mea. Pe toată durata actului, cele două verișoare își manifestau voluptatea prin schimbarea culorii fețelor, prin gâfâit, prin mici strigăte și gemete, prin sărutări arzătoare combinate cu ușoare mușcături, în sfârșit prin contorsiunile involuntare ale trupurilor. Iar eu, privindu-le, eram aproape la fel de pătruns de emoție ca și ele, iar erecția îmi era dureros de intensă. După ce au terminat, Minna s-a ridicat, iar Sofia a rămas culcată pe spate cu

picioarele desfăcute. Am remarcat că sexul fetei era umezit de un lichid din care un firișor albicios și subțire se scurgea încet printre coapse și cădea pe catifeaua roasă a patului, pătând-o. Amintindu-mi de lecturile din manualul despre bolile venerice, mi-am închipuit că era vorba de o supurație datorată unei maladii secrete și le-am și spus-o. Cele două au început să râdă și mi-au explicat că acest „suc" curge întotdeauna din organele sexuale feminine când acestea resimt plăcerea.

Observând că fetele aveau muntele lui Venus acoperit de păr, am priceput în sfârșit că așa era la toate femeile. Am mai arătat că avusesem o senzație de dezgust prima dată când mi s-a întâmplat să ating pilozitatea genitală a unei femei în timpul aventurii cu servitoarea Mașa. Deși dezgustul a dispărut după aventura cu cele două verișoare, o urmă a lui mi-a rămas în suflet. Cel puțin așa îmi explic faptul că părul pubian feminin nu reprezintă nici o atracție pentru mine: cu cât e mai abundent, cu atât mi se pare mai dezagreabil. Dacă este prea lung, vederea lui îmi oprește erecția. Dimpotrivă, vederea unui munte al lui Venus acoperit de păr des și scurt, ca la majoritatea fetelor de paisprezece sau cincisprezece ani, având drept urmare un aspect juvenil, mă excită puternic. Impresia este încă mai accentuată dacă acesta nu este acoperit decât de un fel de tuleie sau de puf, ca la cele mai multe fete de treisprezece ani. Dar ceea ce îmi place cel mai mult este un munte al lui Venus complet neted. În acest domeniu am aceleași gusturi cu orientalii și cu grecii antici. Proveniența acestei tendințe derivă, probabil, din primele mele trăiri libidinale generate de zonele genitale feminine, din timpul întâlnirilor cu Olga și Glașa, fetițe cărora le-am examinat pentru întâia oară sexele și care, de altfel, mi-au produs emoții sexuale intense. Poate că la orientali gustul acesta are alte cauze. Băieții cresc într-un mediu feminin impregnat de voluptate și de conversații lubrice destul de mult timp, până pe la unsprezece, doisprezece, uneori chiar treisprezece ani. Cum maturizarea sexuală este precoce în țările calde, este probabil că ei încearcă jocuri erotice cu fetițele împreună cu care sunt crescuți sau, cel puțin, le văd goale. Prin asociere de impresii, pubisurile fără păr rămân pentru ei un simbol erotic deosebit de sugestiv.

Mai mult, tinerii musulmani se căsătoresc în mod obișnuit la vârsta de paisprezece sau cincisprezece ani, ba chiar la treisprezece ani, în zone mai calde ca, de exemplu, Africa, și li se dau adesea de soții fetițe de zece, nouă sau chiar opt ani care încă nu au avut prima menstruație. În mod normal, fata de măritat nu are mai puțin de unsprezece sau doisprezece ani, dar, la această vârstă, chiar și în țările calde, pubisul lor nu este încă acoperit de păr. La grecii antici, unde copiii de ambele sexe se jucau goi până pe la unsprezece sau doisprezece ani, curiozitatea sexuală se trezea probabil foarte devreme, la fel ca și pe malurile fluviului La Plata, în Uruguay sau în Madagascar, unde, conform observațiilor lui Mantengazza și ale altor călători, relațiile sexuale încep încă de la șase sau șapte ani. Ca urmare a acestor amintiri erotice din copilărie, care sunt în general decisive pentru întreaga viață, grecii antici aveau cultul femeii depilate. În țările nordice, în care, din cauza climatului și a tradiției, fetițele poartă adesea pantaloni, băieții au mai rar ocazia de a le vedea organele sexuale și poate acesta este motivul pentru care gustul pentru pubisurile fără păr este mai puțin răspândit. Dar să revin la povestea mea.

Imediat după actul tribadist, Sofia m-a invitat să i-o bag, ceea ce am făcut cu mai multă voluptate decât anterior. Cred chiar că, de data aceea, am avut și ceva care s-ar putea numi ejaculare, deși fără îndoială lipsită de spermă. Totuși, contracția vulvei în timpul orgasmului mi-a mai provocat niscaiva dureri. Puțin mai târziu am încercat să o fac și cu Minna, dar nu am reușit, fiind desigur epuizat de efortul precedent. Atunci Minna m-a rugat să fac cu ea *cunnilingus.* Curios, nu doar că nu mi-a repugnat cu nimic acest exercițiu, dar chiar am găsit imediat în el sursa unei vii plăceri. Restul serii, cele două fete au încercat să-mi împlinească educația, explicându-mi diferite rafinamente sexuale și vorbindu-mi amănunțit despre tot felul de poziții. Cele două personaje erau adevărate enciclopedii erotice. Mi-au făcut patul pe canapeaua din salon și am adormit înaintea întoarcerii părinților lor. A doua zi m-au adus acasă la ai mei, cărora nici nu le dădea prin cap cărui fel de inițiere fusesem supus.

Zilele următoare am făcut sex încă de trei ori cu Minna și cu Sofia, cu o tot mai mare plăcere. Se apropia sfârșitul vacanței. Doar douăsprezece zile mai erau până la reînceperea școlii. Tata avea o proprietate cu locuință pentru majordom, grădină întinsă etc., la vreo douăzeci de kilometri de proprietatea unchiului meu. De obicei, ne petreceam vara în casa unchiului, pe a noastră ținând-o închisă. În anul acela, tata trebuia să se întâlnească cu arendașul și, cum nu avea de stat decât câteva zile acolo, m-a luat cu el ca să-i țin de urât în călătorie. Am rămas acolo zece zile, după care ne-am reîntors la Kiev pentru școală. În timpul acestor câteva zile, am avut o nouă aventură erotică pe care o notez fiindcă a fost una din rarele ocazii în care eu am fost cel care a luat inițiativa relației sexuale. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

Familia arendașului era numeroasă și veselă. Prieteni și rude veneau să îi vadă. Printre aceste rude se număra și o studentă la universitate (*kursistka,* pe rusește, adică aceea care urmează cursuri superioare). Fata, de vreo douăzeci de ani, făcea istoria și literele la Moscova. Chiar după sosirea mea și a tatei, vărul meu, tânărul Donjuan de țară despre care v-am mai vorbit, a sosit călare să ne vadă. Ni s-a dat un dormitor comun într-un fel de turnuleț, de mezanin, dintr-o parte a casei. Mezaninul acesta cuprindea două camere cu intrări separate, care dădeau pe o scară comună. Camerele comunicau însă printr-o ușă ce le despărțea. Eu și vărul meu ocupam una dintre aceste camere, studenta pe cealaltă. O dată m-am trezit pe la miezul nopții. Din camera alăturată am auzit zgomot de săruturi și scârțâit de pat. Cum razele lunii pătrundeau prin obloane, am observat că vărul meu nu mai era la locul lui. Cum, de două luni, nu mai eram copil nevinovat, am înțeles imediat despre ce era vorba. Cu pași de felină m-am apropiat de ușa ce ne despărțea și am încercat mai întâi să privesc prin gaura cheii, închipuindu-mi că voi putea zări patul fetei, numai că acesta era așezat în așa fel încât încercarea a eșuat. Așa că mi-am lipit urechea de gaura pe care ochiul tocmai o părăsise. Mulțumită liniștii din noaptea rurală puteam percepe toate sunetele din camera vecină, chiar și pe cele mai slabe. Încercam să le ghicesc proveniența și asta mă excita teribil. Auzeam nu doar sărutările, suspinele, gâfâielile, strigătele înăbușite

ale femeii, dansul patului, dar și zgomote mult mai intime: plesnetul pântecelor lovite unul de celălalt, pocnetul și clipocitul produs fără dubiu de rapidele mișcări de du-te-vino ale penisului în pliurile leoarcă de mucus și palpitând de voluptate ale vulvei și vaginului. Sau, cel puțin, astfel interpretam anumite sunete care îmi pătrundeau în auz. Ca să zic așa, ajunsesem să văd cu urechile și puteam urmări extazul carnal până în momentul suprem. Într-un târziu, ceea ce percepeam m-a făcut să înțeleg că actul se încheiase. S-au auzit apoi șoapte, conversații banale despre întâmplările zilei. Pe urmă, vărul meu s-a pus pe povestit anecdote pornografice stârnindu-i tovarășei sale, din timp în timp, mici chicote. Cât despre sex, au luat-o de la capăt de mai multe ori în acea noapte. Rupt de oboseală, cu penisul în erecție permanentă, cu testiculele și vintrele dureroase, am rămas în picioare lipit de ușă fără a mă putea hotărî să mă duc înapoi în pat. În sfârșit, nu fără greutate, am făcut-o spre dimineață și am reușit să adorm. M-am sculat, după moda rusească, destul de târziu. Vărul meu era în pat, unde se întorsese în timp ce eu dormeam. Nu i-am spus nimic despre descoperirea mea. În aceeași zi a plecat înapoi acasă.

După-amiază, toată lumea își făcea siesta. În Rusia, mai ales în sud, se prânzește pe la trei sau patru. Esta singura masă copioasă a zilei, care îngreunează în asemenea hal organismul încât cea mai mare parte dintre oameni simt nevoia de a se odihni imediat după. Așa că se doarme una sau două ore. După care, pe la ora șapte sau opt, se ia ceaiul: felii de pâine cu unt, cârnați, cărnuri reci. Uneori, noaptea, se supează. Fără a fi un obicei constant pentru cea mai mare parte dintre familii, supeurile se servesc atunci când vin musafiri care nu se mai dau duși, lucru absolut normal în Rusia. Drept pentru care, la miezul nopții sau la o oră după, se servește o masă copioasă – la fel de abundentă ca și aceea de la prânz – care se întinde uneori până pe la trei dimineața, spre disperarea servitorilor care, în Rusia, chiar și în familiile cele mai liberale și radicale, sunt supraîncărcați cu sarcini, ca niște sclavi. Contrar propriilor mele obiceiuri, am tras un somn de vreo două-trei ceasuri, lucru pe care însă nu l-a observat nimeni, căci nimeni nu făcea altceva, urmând să ne revedem la

ora ceaiului. Ne culcasem destul de târziu. Singur în cameră, ascultam mișcările vecinei care se pregătea de culcare, amintindu-mi cu o excitație deosebită trecuta noapte de veghe. Lucrul acesta m-a împins să fac o încercare a cărei vitejie nu stătea în caracter unui timid ca mine. Am intrat în cămașă de noapte în camera studentei, spunându-i că mi-e frică să dorm singur și rugând-o să mă lase să împărțim patul. După o clipă de ezitare, a consimțit. Nu trebuie uitat că nu aveam mai mult de unsprezece ani și jumătate. Mă mirasem și eu de propria-mi îndrăzneală și curaj și nu-mi prea venea să împing lucrurile mai departe. O jumătate de ceas, sau poate un ceas, nu mai țin bine minte, am rămas nemișcat, culcat lângă tânără, atingând-o pe sub plapumă cu întreg corpul. La drept vorbind, nu dormeam nici unul nici celălalt. Până la urmă, întorcându-mă și simulând o mișcare involuntară, i-am atins cu palma brațul dezgolit și am început să-l mângâi încetișor. Lipsa de proteste m-a făcut să prind curaj și să-i ating piciorul gol cu piciorul meu, apoi pulpele. I-am pus mâna pe genunchi pentru ca, până la urmă, pe sub plapumă, să-i iau una dintre mâini și să o așez pe sexul meu întărit sub influența unei excitații din ce în ce mai intense și tremurând tot nu doar de dorință dar și de teama posibilelor consecințe ale acelei vitejii. Fata și-a retras repede mâna, dar nu a zis nimic, lucru care m-a liniștit. Mi-am lăsat mâna să-i alunece pe sub cămașă mângâindu-i mai întâi pântecele, apoi muntele lui Venus. În clipa în care am început să i-l apăs, tânăra a lăsat să-i scape un suspin și și-a desfăcut picioarele. Am priceput că era și ea la fel de excitată. Așa că m-am ridicat și, punându-i genunchiul între coapse, m-am lăsat peste ea, încercând să-i introduc penisul în vagin, ceea ce am și reușit după câteva tatonări și tentative ratate. În timp ce i-o trăgeam cât mai bine mă pricepeam, ea a rămas tăcută și nemișcată. Doar suspinele care îi scăpau din când în când și cele câteva rare mișcări involuntare, pe care nu și le-a putut reprima, mi-au demonstrat că participa și ea la toată povestea. După ce am terminat, m-am dat la o parte fără a schimba vreo vorbă. Dimineața, când ne-am trezit, am luat-o de la capăt în același mod, eu făcând tot ce trebuia, iar ea tăcând cu ochii închiși. De data asta însă, când i-am sărutat sânii

mi-a răspuns cu un sărut pe creștet. Tot în tăcere m-am întors în dormitorul meu ca să mă îmbrac. Peste zi ni s-a întâmplat să stăm de vorbă despre lucruri lipsite de importanță. Cele două nopți care au urmat au semănat celei dintâi, făcând sex fără a schimba o vorbă. După care ea a plecat la Moscova și, câteva zile mai târziu, și eu cu tata la Kiev, unde am reînceput școala.

Al treilea an de gimnaziu nu a mai semănat cu primii doi. Pradă excitației erotice constante, obosit de excesele premature, organismul mi-a slăbit iute și am devenit un leneș. În timpul orelor mi-era atât de somn încât cu greu mai rămâneam treaz. Din cărți nu mă mai interesau decât pasajele erotice. În dicționare căutam toate cuvintele care aveau o minimă legătură cu sexul. Nu puteam face asemenea cercetări în Biblie, căci nu prea era de găsit în nici o casă din Rusia și nici în orice librărie. Plonjam însă în paginile romanelor franțuzești pe care părinții mei le tot citeau fără să le mai termine, mai ales în cele ale lui Zola: „Prada", „Crâșma", „Păcatul abatelui Mouret", „Nana", „Ghiveciul". Între doisprezece și treisprezece sau paisprezece ani, aceste romane au constituit lectura mea favorită și am și depistat cum îmi pot face rost de multe alte cărți naturaliste sau deocheate de autori ai secolului al XVIII-lea sau de alții. Ce aveam de învățat pentru școală nu mai prezenta nici o atracție pentru mine și mă plictisea de moarte. Am încetat să mai fiu latinistul eminent de până atunci, iar greaca, limbă care începuse să ne fie predată în clasa a treia, nu am aprofundat-o deloc. Numele nu îmi mai strălucea pe tabelul de aur. Prietenul din anii precedenți, căruia nu știu ce scrupul m-a împiedicat să-i tulbur inocența prin revelații sexuale, mi-a luat locul în clasamentul elevilor, iar eu, trimestru după trimestru, coboram din ce în ce mai mult. Părinții nu puteau pricepe cauzele schimbării, profesorii nici atât. Și sănătatea îmi slăbise, pierdeam în greutate, aveam migrene și grețuri, mă îmbolnăveam des de bronșită sau guturai, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Relațiile mele de prietenie vizau acum băieți pe care îi consideram experți în materie de sex. Cât despre propriile mele experiențe în domeniu, în acea perioadă, au fost într-adevăr numeroase. Pe de altă parte, de la

doisprezece ani am avut poluții nocturne frecvente, însoțite de visuri erotice. Dar, să o luăm cronologic.

Când am intrat în clasa a treia nu împlinisem încă doisprezece ani. Mătușa mea plecase din Kiev, așa că nu m-am mai putut întâlni cu Olga și, cum cameristele noastre aveau o mină prea serioasă, nu am mai avut relații sexuale cam trei sau patru luni. Întrucât nici nu mă masturbam, începusem să mă mai calmez cât de cât dar, chiar atunci, ne-am schimbat locuința și o nouă cunoștință m-a rearuncat în plină febră erotică. Tocmai trecusem de doisprezece ani.

Noii noștri vecini erau niște evrei îmbogățiți care afișau un lux deosebit, dar a căror condiție era destul de joasă. Aveau un băiat de vârsta mea, dar cu un an școlar în urmă, și o fată de treisprezece sau paisprezece ani, care frecventa cursurile gimnaziului de fete. Dimineața plecam la aceeași oră la școală, numai că eu mergeam pe jos, părinții neavând grajd cu cai în oraș, pe când micii israelieni mergeau cu trăsura. Părinții nu se cunoșteau dar, într-o dimineață, când plecam la școală, copiii vecinilor m-au invitat să urc în trăsură, lucru cu care am fost de acord și, astfel, am făcut cunoștință. Elias, cum îl voi numi pe băiat, a venit pe la mine, iar vizitele sale de seară au devenit frecvente sub pretextul de a-i explica probleme ale gramaticii latine. Pe urmă m-am dus și eu pe la el. Am fost uimit de luxul în care trăiau Elias și sora lui, Sarah. Părinții nu doar că îi adorau dar, ca în multe familii evreiești, manifestau pentru propriile progenituri un soi de venerație. Ca și cea mai mare parte dintre evrei, aveau pentru activitățile intelectuale un respect aproape superstițios. Parveniți ignoranți, își admirau cu sinceritate copiii care frecventau liceul, unde studiau tot felul de lucruri misterioase. Copiii aceștia erau, prin urmare, tiranii casei și se bucurau de o libertate la fel de totală ca a mea, nepermițând nimănui să îi deranjeze când se închideau în camerele lor și primind doar pe cine aveau chef. Mergeam des pe la ei, zicându-le alor mei, care, la rândul lor nu treceau peste voința mea, că ne facem lecțiile împreună. La început, chiar asta am și făcut numai că, de la o vreme, relațiile au căpătat un alt caracter. Sarah era un copil superb. La fel de trandafirie și înfloritoare ca și Glașa, avea trăsături mult mai fine și corpul mult mai delicat. Avea un

magnific păr roșu ondulat care îi încadra chipul cu flăcările lui, nasul drept și fin, ochii foarte negri, dințișori ca de lapte, buze pronunțate și senzuale. La început am avut un fel de tentativă de flirt. Sarah mi-a întins albumul ei invitându-mă să-i scriu niște versuri. Într-o zi, Elias mi-a mărturisit că el și sora lui se distrau jucându-se cu „puțulicile". Conform obiceiului, am făcut pe nis-naiul. Seara următoare, de față cu fratele ei, Sarah m-a întrebat dacă eram chiar atât de naiv încât să nu știu de diferența dintre sexe și mi-a promis să-mi arate cum erau făcute femeile rugându-mă ca, până atunci, să-i arăt membrul ca să îl poată compara cu acela al fratelui ei. Acesta era circumcis. Sarah mi-a examinat plină de curiozitate prepuțul și, cu degetele, l-a tras peste gland. Apoi s-a culcat pe sofa și m-a lăsat să-i examinez sexul. Din acel moment ne-am întâlnit adesea toți trei distrându-ne astfel serile, și câteodată, de exemplu duminicile, și în timpul zilei. Sarah era virgină. Era pentru întâia oară când vedeam organele sexuale ale unei fecioare și, mai ales, himenul. Cum nu dorea să-și piardă virginitatea, Sarah nu accepta actul sexual complet, ci doar pe acela superficial – *in ore vulvae.* Ne culcam des toți trei la rând, cu Sarah la mijloc, în timp ce unul dintre noi îi freca anusul cu glandul, celălalt făcea același lucru cu vulva fetei. Când penisul greșea drumul și apăsa himenul, Sarah prindea și îndepărta de zona fragilă organul periculos. În acest timp, îmi plăcea să o sărut pe gura proaspătă și stacojie. Nu renunțam însă nici să-i privesc organele sexuale care reprezentau, pentru mine, idealul frumuseții dintre toate părțile componente ale trupului unei femei, lucru pe care îl cred până în ziua de azi, imaginea-i fiindu-mi adânc săpată în minte. Muntele lui Venus, foarte pronunțat, grăsuț și rotunjor, elastic la palpare, era abia umbrit de un ușor puf auriu dincolo de care se întrevedea alb-trandafiriul unei epiderme de o finețe admirabilă. Buzele mari, subțiri, lăsau să se vadă, deschizându-se, cele mai bogate tonuri de roșu de la rozul tandru la carmin și stacojiu. Roz era și clitorisul erect, a cărui tărie o puteai simți în rezistența-i elastică la atacul degetelor, roze erau și aripile exterioare ale buzelor mici, însă valea care se deschidea între ele și se prelungea până la intrarea în vulvă era de un magnific, sângeriu, roșu închis. În

profunzimea vestibulului se zărea umbra misterioasă a intrării către regiuni necunoscute, dar, deschizând puternic fanta, dădeai de discul carmin al himenului, perforat de două găurele minuscule. Umede, pliurile numeroase din interiorul sexului, grațios și armonios modelate, străluceau când razele soarelui sau lumina lămpii le atingeau, sporindu-le rumena splendoare. Și azi, doar închizând ochii, revăd în minte totul, până la cele mai mici amănunte. Cât despre ansamblul nudității Sarei, nu pot spune nimic fiindcă nu am văzut-o niciodată goală. Se culca îmbrăcată pe sofa, își ridica juponul, își deschidea pantalonașii astfel încât, din rafinata-i carnație nu am văzut decât partea de jos a pântecelui și interiorul coapselor. Îmi permitea, totuși, să îi mângâi sânii care îmboboceau.

Profitând de educația primită de la Minna și Sofia, i-am propus Sarei să facem *cunnilingus.* Mai întâi a refuzat, dar a sfârșit prin a ceda insistențelor mele. După ce i-a prins gustul, a început să-l prefere acelui *coitus in ore vulvae.* În mod vizibil, noua metodă îi sporea plăcerea. Era suficient să-i observi chipul, să-i vezi contorsiunile trupului, să-i asculți respirația și strigătele involuntare. Îi observam tresăririle convulsive ale pântecelui, răsucirile-i, pernița durdulie a muntelui lui Venus care, din cauza mișcărilor involuntare, îmi scăpa din gură. În timp ce îi sugeam, îi lingeam și îi mușcam ușor clitorisul, sexul întreg îi palpita, iar orificiul vaginului se lărgea și se contracta spasmodic. Un lichid vâscos se prelingea prin deschizătură, tot mai abundent, scurgându-se în șiroaie peste tot. Sarah se zbătea cu frenezie, brațele i se agitau în aer, degetele se crispau, se agățau de obiectele aflate la îndemână, de brațele mele sau ale fratelui ei, care se afla lângă noi, ba chiar de penis dacă acesta era scos din pantaloni. Ba îmi strângea capul până aproape de sufocare între coapsele catifelate și parfumate, ca și când picioarele i-ar fi fost prinse de cârcei, ba, dimpotrivă, le desfăcea și le depărta peste măsură, ca și cum ar fi dat să se rupă în două, ba le ridica în aer, agitându-le, apropiindu-și-le de cap. Se zbătea cu asemenea forță încât clipă de clipă sexul ei mi se îndepărta de gură pentru a se lipi la loc imediat. Cuvinte întrerupte exprimau și ele intensitatea plăcerii fetei. Fratele ei a învățat și el să facă la fel ca mine. La

rândul ei, aceasta a avut ideea să-i excite cu limba vârful penisului, masturbându-l cu o mână. S-a oferit să facă același lucru și cu mine, dar am refuzat din teama, ca să nu zic panica pe care mi-o provoca orice practică ce aducea a masturbare. Mă mulțumeam cu *coitus in ore vulvae,* considerând că asta nu semăna cu masturbarea. Cât despre cunilingus, îmi plăcea foarte tare mai ales în timpul orgasmului puternic al fetei. Resimțeam o plăcere deosebită în a mângâia și a privi îndeaproape părțile ei cele mai secrete, vulva de un roșu aprins, larg deschisă, palpitândă, care, cu pliurile ei calde și umede, părea, precum un chip, posesoarea unei expresii de dulce langoare și aprinsă dorință. Povestesc toate acestea nu din plăcerea descrierii, ci pentru a-mi analiza cât mai exact senzațiile. Pentru limba și gura mea, chiar și gustul mucoaselor sexuale era foarte plăcut. În rest, simțeam și eu ceea ce simt toți degustătorii artei de a petrece, care mărturisesc adesea că nici cel mai sofisticat platou nu este mai savuros decât acea zonă a femeii. Mucusul pe care femeia îl secretă în timpul orgasmului este la fel de plăcut și palatului gurii, cu tot gustul său înțepător și sărat, chiar dacă Aristofan, în „Cavalerii”, îl numește „abominabila rouă”. O dată am cules cu o linguriță de ceai lichidul care ieșea din fanta Sarei, după ce o masturbasem, și am înghițit nectarul ca pe un rar deliciu. Din contră, mirosul de urină pe care îl simțeam trecându-mi limba prin apropierea meatului urinar nu-mi plăcea, dar nu îl sesizam decât la început, anulat fără îndoială de abundența secrețiilor voluptății care ștergeau orice amintire a urinei.

Ședințele despre care v-am povestit nu puteau avea însă loc prea des. Uneori, seara, alți colegi veneau pe la mine și trebuia să rămân acasă. Alte dăți, ceea ce nu era deloc rar, Elias și Sarah erau cei care primeau vizite or, dintre prietenii lor, eu eram singurul admis în jocurile lor sexuale și nimic compromițător nu se putea petrece în prezența altcuiva. În sfârșit, chiar dacă părinții lor nu intrau în general în camerele copiilor, aceștia nu îndrăzneau aproape niciodată să se joace astfel dacă nu erau singuri acasă. Servitorii nu se puneau la socoteală căci era simplu, dacă ar fi fost cazul, să nu li se deschidă ușa. Așa că așteptau serile în care părinții lor erau plecați. Pe scurt, nu ne puteam distra decât din timp în

timp. Iată deci care mi-au fost bucuriile resimțite împreună cu cei doi copii evrei în timpul anului școlar. Cât despre ei, începuseră să se joace sexual cu mult înainte de a face cunoștință cu mine. O fostă cameristă fusese cea care îi inițiase în plăcerile dragostei.

Ca elev la gimnaziu am mai avut și alte relații sexuale. Un coleg de clasă mi-a povestit că făcea sex cu eleve care veneau pe la el. Părinții lui nu erau din Kiev, iar el locuia în pensiune la o familie care nu îl urmărea absolut deloc. Când ieșea de la școală, lua câte o liceană cu el, de obicei când nu era nimeni acasă, cu atât mai mult cu cât avea intrare separată. Pe de altă parte, potrivit moravurilor rusești, nu era nimic scandalos ca liceenele să vină în vizită la un coleg, singure sau în grup. Nimeni nu avea nimic de zis. Făcuse cunoștință cu una dintre ele ieșind de la școală, pur și simplu pe stradă. I-a pasat un bilet pornografic cu desene grăitoare: a doua zi, ieșind de la școală, fata a fost de acord să vină pe la el. Mai târziu, a mai adus încă două prietene. Colegul meu m-a asigurat că mai mulți din clasă aveau asemenea legături. M-a invitat să vin pe la el când soseau fetele, adică imediat după ore. Drept pentru care, la el acasă, am cunoscut trei eleve cam de aceeași vârstă cu noi. După săruturi și mângâieri, două dintre ele s-au culcat pe spate de-a latul patului, cu fesele pe marginea lui și cu picioarele atârnând desfăcute. Am intrat, rămânând în picioare, între coapsele lor. Fata care mi-a revenit nu avea organele sexuale la fel de frumoase ca ale Sarei. Muntele lui Venus, cu buzele lui mari, nu era tot atât de durduliu, iar tenta fantei genitale era de un purpuriu mai puțin strălucitor. Cu toate acestea, mi-am introdus penisul în vaginul fetei cu un sentiment de fericire, ocazie cu care am făcut o observație ce m-a excitat și mai mult. Vaginul îmi strângea penisul cu putere, ca o mănușă și, prin urmare, muntele lui Venus urma penisul în toate mișcările sale, ridicându-se și coborând o dată cu el. Pe când eu munceam din greu, întreaga moviliță genitală, antrenată de penis, dansa cu patimă, părând a aluneca în toate sensurile pe osul pubian. Cea de-a treia elevă era virgină și nu admitea decât *coitus in ore vulvae* sau *cunnilingus*. Mi se pare că un alt licean a dezvirginat-o, câteva luni mai târziu. Și ea avea o particularitate: când, după ce îi sugeam clitorisul, foarte

lung și dezvoltat, o lăsam în pace, extremitatea organului, în loc să reintre în fanta de acum închisă, continua să stea ridicat, ca un neg, cu aer rebel, între buzele mari de culoare maronie. La celelalte fete, din contră, extremitatea clitorisului, odată lăsată în pace, nu mai rămânea ridicată printre buzele mari decât câteva secunde, după care se contracta, retrăgându-se în despicătură și devenind invizibilă.

Relațiile au continuat cu mai multă sau mai puțină regularitate până la sfârșitul anului școlar. Și alte eleve, cu pubisul neted sau acoperit de păr, veneau să și-o tragă cu noi, băieții. Câteodată, ne întâlneam mai mulți băieți și fete și fiecare băiat o făcea cu atâtea fete cu câte îl țineau puterile. Asta se întâmpla când prin camerele băieților, când în codrii din jurul Kievului, mai ales într-o cabană părăsită.

Cum v-am mai spus, pe vremea aceea preferam romanele franțuzești. Cele rusești nu erau suficient de erotice pentru gustul meu. Literatura rusă era foarte castă, pe atunci. Lucrurile s-au mai schimbat, mai ales în ultimii ani. În ceea ce privește modul de tratare a relațiilor sexuale, este tot atâta diferență (dar în sens invers) între literatura rusă de acum douăzeci-treizeci de ani și cea de astăzi ca între literatura engleză din timpul reginei Anna și aceea din perioada 1830-1862. Avem astăzi scriitori după care publicul se dă în vânt, precum Artzibașev, care împing pornografia tot atât de departe ca și naturaliștii și decadenții francezi cei mai libidinoși. Pe atunci, însă, nu era așa. Literatura era austeră. Citeam, de asemenea, cu un grad ridicat de excitație, și când mi le puteam procura, cărți care cuprindeau capitole științifice despre anatomia și fiziologia organelor sexuale. Una dintre lecturi, mai ales, îmi provoca o puternică emoție erotică. Era vorba de un articol publicat într-un periodic medical ce mi-a căzut în mână la un doctor, prieten al tatălui meu. Pe când cei mari stăteau de vorbă în salon, eu citeam înfrigurat, în cabinetul medical, revista cu pricina. Era relatarea detaliată a unui proces care făcea pe atunci mult zgomot în Rusia. O tânără excentrică, fata unui negustor foarte bogat, ucisese cu complicitatea tovarășilor ei de desfrâu, într-un lupanar din Moscova, un bărbat aparținând, ca și ea, lumii bune. Fata, care avea mai puțin de douăzeci de

ani, era lesbiană, iar mobilul crimei fusese gelozia, căci voia să se răzbune pe cel care îi furase iubita. Din proces a rezultat că tânăra bogătașă, înotând în lux, avea obiceiul să se deghizeze în bărbat și să viziteze, în compania altor tineri de bani gata, bordelurile moscovite, de la cele mai luxoase la cele mai mizerabile. Dacă nu mă înșală memoria, cam acestea au fost circumstanțele procesului despre care, de atunci, nu am mai avut ocazia să citesc altceva. Ceea ce îmi amintesc însă cu precizie din articolul pe care l-am citit este reproducerea completă a expertizei medicale. Printre altele se făcea o descriere atât de minuțioasă a organelor sexuale ale tinerei cum nu țin minte să mai fi întâlnit. Era indicat până și cel mai mic amănunt, când în termeni pitorești, când cu măsurile exacte în centimetri, milimetri etc. Citind, mă simțeam excitat la gândul modalității în care vor fi fost făcute acele calcule, cum vor fi fost măsurate lungimea clitorisului, dimensiunile buzelor mici pe părți, adâncimea vaginului, și mi-i reprezentam pe oamenii de știință apreciind nuanțele colorației vulvei în diferite puncte... Fraza următoare mă arunca în plină visare: „Senzualitatea pacientei se explică prin marea excitabilitate a buzelor mici și a clitorisului, care intră în erecție violentă la cea mai mică atingere.” Cum tânăra nu mai era virgină, puteai citi amănunte despre senzațiile pe care le avea, conform propriei mărturii, în timpul actului sexual normal și în acela homosexual. Pe scurt, lectura aceasta a acționat asupra mea ca un puternic afrodisiac. Natura m-a făcut în așa fel încât imaginația este cel mai puternic motor al excitației mele sexuale. Imaginile mentale au asupra mea, în această privință, mai mult efect decât imaginile fizice. Totuși, nu era vorba de auto-erotism. Închis acasă, între patru pereți, obsesia sexuală mă părăsea destul de repede. Pentru a lucra în direcția erotică, imaginația mea a avut întotdeauna nevoie și de un stimul exterior: imaginea organelor sexuale feminine, vreun desen obscen, lecturi pornografice, conversații fără perdea. Nu era suficientă prezența, în apropierea mea, a unei femei drăguțe și apetisante. Vederea celei mai frumoase, celei mai pline de nuri femei, dacă aceasta era îmbrăcată și avea un aer cinstit, nu mi-a sugerat niciodată dorința actului sexual și nici nu mi-a provocat vreo erecție.

Pentru ca apetitul sexual să mi se trezească este absolut necesar ca femeia să se comporte într-o manieră provocatoare, să aud cuvinte licențioase, să văd goliciuni sau să fiu sub impresia unei lecturi erotice ori a unei conversații obscene recente. Amintirile erotice vechi încetează să mă mai excite; dacă nu sunt noi, recent datate vreau să zic, lecturile lascive în general mă lasă rece, căci, dacă la început, aceleași picanterii mă excitau, chiar reluate de mai multe ori la rând, la capătul câtorva zile, efectul stimulentului slăbea. Astfel că am putut rămâne timp îndelungat într-o stare de neutralitate sexuală absolută. Brusc, însă, o imagine voluptuoasă care mi se prezenta din afară (e absolut necesar să sosească din afară, nu să fie un produs al propriului meu spirit) rupea echilibrul și îmi aprindea ardorile carnale. Nu știu în ce măsură predispozițiile psihologice citate sunt anormale și morbide. Doar un specialist s-ar putea pronunța în această privință.

Nu am simțit niciodată veritabile tendințe homosexuale. Tot la fel, tendințele sadice sau masochiste, chiar într-un grad infim de dezvoltare, constituie pentru mine un subiect de neînțeles. Îmi amintesc că, totuși, pe la doisprezece sau treisprezece ani, prezența unui anumit coleg de clasă îmi provoca o ușoară excitație sexuală. Acesta avea pielea foarte fină, părul ondulat natural și aducea a fată. Iată, fără îndoială, motivele pentru care apropierea lui îmi era agreabilă. Îmi plăcea să-l ciupesc de gâtul grăsuț și să-l iau de mijloc. Nu m-am gândit nicicând la sexul lui sau la eventualitatea unor relații carnale, nici măcar nu îmi doream să îl văd dezbrăcat și totuși imaginea sa îmi trecea uneori prin minte în timpul visurilor erotice, în care mi-l închipuiam cu o parte a trupului dezgolită, nu sexul ci, de exemplu, brațele sau umerii. Se făcea că îl îmbrățișam sau îl sărutam pe obraji, ajungând să am polușii. Pe parcursul întregii mele vieți, aceasta este singura amintire având vreo legătură cu homosexualitatea. În rest, nu am schimbat niciodată cu colegul meu vreo aluzie tandră și nici nu ne-am făcut demonstrații de prietenie „mai speciale”. Bănuiesc că pielea fină, feminină, a copilului a fost singura cauză a emoției mele erotice. Organele sexuale ale unui băiețel mă lasă rece, cele ale unui bărbat îmi provoacă dezgust

și nu aș fi de acord sub nici un motiv să pun mâna pe ele.

Către finele anului școlar am avut trei aventuri cu femei în toată firea. O tânără și frumușică brunetă venea deseori pe la noi, singură sau cu soțul. Mama m-a trimis într-o zi să-i duc o carte pe care i-o pregătise. Doamna m-a oprit un timp pentru a discuta literatură și m-a obligat să-i promit că mă voi întoarce a doua zi ca să citim niște romane, cu condiția să nu le spun nimic alor mei. „— Soțul meu merge serile la club, mi-a mărturisit, iar eu mă plictisesc singură și de la citit mă dor ochii. O să citești tu cu voce tare, iar eu voi asculta.” V-am spus deja că plecam de acasă când doream. Așadar, la ora convenită, zicându-le alor mei că trec pe la un coleg, m-am prezentat după cum promisesem. Femeia m-a invitat lângă ea pe sofa și m-a pus să-i citesc un roman al lui Goncourt. Când am ajuns la un pasaj erotic mi-a fost cam rușine și vocea mi-a tremurat, drept pentru care am fost oprit și interogat spre a se vedea cât pricep din aluziile erotice. Ca de obicei, am făcut pe neștiutorul. Asta a părut să-mi încânte interlocutoarea, care a glumit fără răutate despre nevinovăția vârstei (aveam cam doisprezece ani și jumătate), spunându-mi că, de acum, ar trebui să am o iubițică și propunându-mi să îmi arate cum sunt făcute femeile și cum se face dragoste. Ca urmare, m-a sărutat pe gură, mi-a desfăcut pantalonii și mi-a prins cu mâna membrul erect. Extaziindu-se la vederea dimensiunilor și afirmând că e foarte mare pentru vârsta mea (totdeauna organele mele sexuale au fost foarte voluminoase), l-a sărutat spunându-mi: „— Să ai un instrument atât de frumos și să nu știi ce să faci cu el! Vezi ce tare și fierbinte e? În pofida stăpânului, moare de dorul femeii! Cu asemenea sculă poți face fericită orice femeie!” Mă făceam că nu pricep nimic? Atunci și-a urmat explicațiile descriind copularea în termeni lascivi, după care și-a ridicat juponul arătându-și picioarele dezgolite și organele sexuale pe care m-a pus să le palpez. Nu avea pantalonași. Culcată pe jumătate, m-a tras peste ea introducându-și membrul în vagin cu mâna. Ne-am pus-o cu mare voluptate. După ce am terminat, mi-a recomandat să nu spun nimic despre aventura noastră vreunei alte persoane, adăugând că a făcut-o doar pentru binele meu, spre a mă feri de

onanism și femei stricate. Pe urmă, ne-am mai văzut de multe ori fără martori, încheindu-ne de fiecare dată întâlnirile făcând dragoste.

Celelalte două aventuri s-au consumat în compania a două eleve din clase mai mari, una de șaptesprezece, cealaltă de optsprezece ani, care și ele, la rândul lor, au avut ideea de a mă „lumina sexual". Eram în vizită la una dintre ele, vorbeam despre cai, iar eu mă făceam că nu știu diferența dintre armăsar și cal. Fata s-a mirat și m-a întrebat dacă știu cum se fac copiii. Văzându-mi ignoranța, m-a împins pe spate, mi-a scos penisul întărit din pantaloni și, ridicându-și fustele, s-a culcat peste mine introducându-și organul în pântece. Apoi, cu mișcări rapide de șolduri, m-a călărit până a atins orgasmul care aproape a leșinat-o. În timpul actului mă săruta pe gură *more columbarum.* Era prima dată când gustam această plăcere de a te săruta ca niște porumbei. Îmi revine în minte senzația penisului puternic comprimat și zdruncinat de mușchii vulvei. În supremul moment al orgasmului fața îi căpătase un aspect cadaveric. Nu am mai avut ocazia unor alte raporturi sexuale cu acea fată.

Cealaltă elevă mi-a vorbit despre subiecte sexuale încă din primul moment în care ne-am trezit singuri. Mi-a descris diferența dintre organele bărbatului și cele ale femeii și maniera în care se îndeplinește actul sexual, ba chiar, la rugămințile mele, mi-a arătat sexul. Altceva nu am mai putut obține de la ea. Mi-a spus că e virgină și că nu îmi va permite să i-o pun nici măcar *in ore vulvae.* Mi-a permis însă să-i pipăi și să-i masez sexul cu degetele, ba chiar să-i bag unul în *vestibulum vulvae,* dar și să-i mângâi sânii dezgoliți. Mi-am dat seama că toate astea o excitau puternic, nu doar după expresia feței, dar și după fanta genitală prin care îmi plimbam degetul, udă leoarcă, fierbinte și fremătândă. Ne revedeam adesea pentru a reîncepe joaca. De fiecare dată eram obligat să o rog insistent și îndelung, cu sexul la vedere. După repetate refuzuri se așeza pe marginea unei mobile oarecare, pat, canapea, cufăr, fotoliu, își ridica fustele și își desfăcea picioarele. Îngenuncheam ca să văd mai bine și exploram cu degetele deschizătura sexului. Nu mi-a permis niciodată să o lărgesc suficient sau să-mi introduc degetul destul de adânc pentru a-i vedea sau

atinge himenul. Zicea că, printr-o mișcare brutală sau stângace, i-aș putea rupe membrana. Nu-mi permitea nici măcar să o masturbez de-a binelea, să o frec continuu, ci doar să o ating ușor, rapid și cu întreruperi. Apoi se așeza alături de mine și se juca mișcându-mi în fel și chip penisul întărit, fără însă a mă masturba, ceea ce oricum nu aș fi suportat. La rândul meu, îi mângâiam sânii goi și ne sărutam. Practicile acelea nu îmi provocau ejacularea, ci doar o plăcută erecție. De fiecare dată o rugam să îmi permită măcar actul *in ore vulvae,* dar nu a consimțit niciodată nici acest lucru nici onanismul bucal sau lingual.

În sfârșit, a venit vacanța. Dacă mi s-a permis să promovez în clasa a patra a fost doar grație indulgenței profesorilor și amintirii trecutelor mele succese școlare. Preocupat până peste cap de erotism, nu mai învățasem deloc într-a treia, iar notele îmi erau deplorabile. Cum examenul de trecere în clasa a patra de liceu era exclusiv scris, copiatul a venit în ajutor indulgenței profesorale, în așa fel încât am reușit, de bine de rău, să obțin notă de trecere.

Vacanța am petrecut-o în satul unchiului meu, pe unde nu mai dădusem de doi ani. Eram cu totul altul acum, la întoarcere, la fel de experimentat în materie de erotism ca un adult. De acum, vărul meu putea povesti obscenități unuia care îl înțelegea! În mijlocul numeroaselor servitoare, al fetelor de la fermă sau de pe câmp, am înotat într-o adevărată atmosferă cytereană. Nu am întârziat să-mi fac legături cu cea mai mare parte dintre fete, condus de vărul meu care îmi facilita apropierea. Îmi explicase că se putea obține orice de la bărbățoaiele acelea zdravene contra câtorva nimicuri: un pachet de ace de păr, o panglică de doi bani, o bomboană, o prăjitură, ba chiar și o bucățică de zahăr. Într-adevăr, pentru cine știe ce ofrandă derizorie, „puternicele fecioare” ale Ucrainei mă lăsau să le privesc și să le pipăi zonele cele mai secrete ale trupurilor lor. Lucrul se putea întâmpla oriunde, într-o cameră, într-o magazie, într-un grajd, în spatele vreunei mobile sau prin tufișuri. Virginele nu-mi permiteau decât atingeri, dar cele care își pierduseră fecioria se lăsau luate cu cea mai mare voie bună posibilă. Împreună cu vărul meu și cu alți tineri mergeam să le vedem la

scăldat. Schimbam cu ele aluzii ambigue. În rest, râdeau în hohote când auzeau vreo obscenitate. O dată traversam cu vărul meu o sală în care o fată magnifică de șaptesprezece sau optsprezece ani, veritabilă încarnare a forței și a sănătății, cu obrajii roșii ca bujorii, cu sânii împungând cămașa, spăla pe jos aplecată, sprijinită pe picioarele desfăcute, masive ca niște coloane, a căror albeață putea fi văzută sub fusta trasă deasupra genunchilor. Fără să piardă o clipă, vărul meu s-a repezit și a prins-o bine, pe sub fustă, de sex. Fata a protestat, înfigându-se în mâinile agresorului, râzând fără supărare, căci fetele din sat erau obișnuite cu asemenea îndrăzneli. În marile bucătării ale stăpânului, în care zeci de servitoare și de lucrătoare mâncau sau își beau ceaiul alături de zeci de vizitii, supraveghetori, țărani etc, și unde, împins de demonul erotic, intram adeseori, familiaritățile cele mai îndrăznețe erau regulă. Conversația generală era inflamată de obscenități, iar gesturile nu rămâneau în urma cuvintelor. Am văzut, de exemplu, un tinerel care agita pe la nasul fetelor un tăciune stins în formă de falus, întrebându-le dacă nu ar vrea ca iubiții lor să aibă un membru așa de impunător. Niciuna dintre ele nu părea șocată, căci râdeau cu lacrimi. Napii, cotoarele de varză sau de hrean puteau fi pretextul unor asemenea glume și analogii. Uneori, când vreo fată, pentru a avea grijă de focul din sobă sau pentru a aranja samovarul pus pe jos, se apleca, apărea câte un tânăr pus pe șotii care o prindea din spate, se lipea de fesele ei fără a-și scoate membrul și, bineînțeles, fără a-i ridica fustele, și simula mișcările actului sexual pe la spate, zicând că e armăsar sau taur și s-a suit pe o iapă sau pe o vacă. Comparațiile de acest fel distrau și pe frumoasa țărancă și restul publicului. Am mai arătat că fetele și băiețandrii (*parubki*) se scăldau goi, aproape unii de ceilalți. Uneori băieții aduceau cu ei cai pe care îi spălau și, de mai multe ori, i-am văzut goi, lipindu-și pântecele de zona genitală a animalelor și mimând mișcările coitale în prezența fetelor, goale și ele, care îi făceau „porci”, dar pe care respectiva pantomimă le amuza teribil. Ba chiar mi s-a spus că un băiat de vreo nouăsprezece ani, cu ocazia uneia dintre aceste obișnuite scene, chiar a făcut-o cu o iapă în timp ce fetele îl înjurau, fără însă a pleca până când actul nu a luat

sfârșit. În „bucătăria neagră”, cum este numit în Rusia locul în care se pregătește masa servitorilor și a muncitorilor, am văzut adesea tineri luptându-se în joacă și glumeț cu fetele. Când vreunul dintre aceștia reușea să doboare pe spate vreuna dintre fete, nu se putea să nu se culce peste învinsă și, fără a-și desface pantalonii, să nu imite, râzând, poziții și mișcări ale copulației. Copiii prezenți râdeau în hohote, înțelegând foarte bine simbolistica simulacrului. Mi s-a povestit că, uneori, în timpul chefurilor din bucătărie, de sărbători, încălziți de rachiul făcut cadou de către stăpân sau intendenți (pentru țăranul rus sărbătoarea nu e sărbătoare fără numeroasele libații cu rachiul de cereale), bărbații își permiteau glume încă și mai murdare. Prindeau pe nepregătite, din spate, vreo fată mai frumoasă, o smulgeau de pe locul ei, o întorceau cu susul în jos și o țineau puțin cu capul atârnând și picioarele zbătându-se în aer. Cum femeile din popor, în Rusia, după cum am mai spus-o, nu purtau pantalonași, toată lumea se putea delecta cu vederea farmecelor celor mai secrete ale victimei. Iar victima nu rămânea prea mult supărată pe călău, într-atât de grosolane erau moravurile.

Nu puține erau de văzut la țară. Intrând, o dată, împreună cu vărul meu într-o încăpere (o spălătorie, dacă mai țin bine minte), am văzut un vizitiu tânăr, pe jos, peste una dintre servitoare. „— Băi, ce faceți acolo?”, a strigat vărul. „— Ne-o punem!”, a răspuns vizitiul folosind, firește, un termen mult mai bădărănesc ce exprima ideea, după care și-a văzut liniștit de treabă până când vărul meu, izbind cu piciorul în pământ, l-a obligat să o lase în pace și să se ridice. Servitoarea și-a lăsat fustele în jos și a plecat fără a părea deloc neliniștită. Știu, pe de altă parte, că șezătorile din sat (*vecerinki*) – reuniuni de seară și de noapte ale tinerelor și tinerilor necăsătoriți, în timpul cărora sexul frumos muncea brodând, torcând etc., iar băieții cântau sau încercau să le facă să râdă cu povești distractive – se terminau într-un mod deosebit: se aștepta ca lumina să se stingă din lipsă de combustibil, apoi fiecare băiat lua vecina pe genunchi și o masturba, lăsându-se masturbat, la rândul lui, în întuneric. După care fiecare pleca acasă, povestind cum a fost la șezătoare.

Grosolănia moravurilor rurale poate fi pusă și mai bine în lumină de un episod din „cronica” satului, căruia nu i-am fost martor, căci am sosit câteva săptămâni după consumarea lui, dar a cărui autenticitate o pot garanta, căci se petrecuse în public și, ca să zic așa, oficial. Printre țărani se număra și un puști de vreo douăzeci de ani despre care fetele bârfeau că nu ar fi avut decât un singur testicul, prilej de zeflemea fără sfârșit. Cum apărea într-un grup, fetele se îndepărtau de el, de parcă ar fi fost ciumat, strigându-i: „— Măi, băiete, cu un coi!” (*odnoiaiț,* de la *odno* – unul și *iaițo* – testicul). Dezolat, băiatul s-a plâns de această calomnie tribunalului comunal (*volostnoi sud*), alcătuit din țărani adesea analfabeți, astfel încât întreaga procedură era doar verbală, dar care aveau puterea de a aplica nu doar mici amenzi sau câteva zile de detenție, dar și pedeapsa cu bătaia, deseori deosebit de crudă, judecând delictele sau certurile mărunte din sat. Deciziile acestui tribunal improvizat, cu rol de poliție, nu erau conduse de nici o lege scrisă. Ca în Orient, totul ținea de inspirația judecătorilor, inspirație adesea influențată de darurile sub formă de găleți (*vedro*) de rachiu din partea pârâților sau a apărătorilor. *Volostnoi sud* din sat s-a interesat de plângerea nefericitului. Vinovatele, și să tot fi fost vreo douăzeci, au fost chemate în fața judecătorilor, care au pronunțat următoarea sentință: fiecare dintre ele va fi adusă în sala de judecată și, după ce va fi băgat mâna în pantalonii reclamantului pentru a se convinge că are două testicule și nu unul singur, va primi peste fese câte două palme din partea numitului reclamant. Zis și făcut. Fetele au fost introduse pe rând în sala plină de lume și, după ce au fost obligate să vâre mâna în prohabul reclamantului, au fost întrebate: „— Are două testicule sau unul?” Fiecare trebuia să răspundă obligatoriu: „— Are două.” După care era adusă în fața șefului tribunalului (*volostnoi starcina*), care era așezat pe o bancă, cu spatele lipit de perete și cu fața spre public. I se spunea să se aplece și să lase capul pe genunchii judecătorului, ca în jocul main chaude[1]. În același timp, i se ridica fusta din spate, dezgolind astfel, din cauza poziției vinovatei, nu doar fesele dar și, între acestea, „farmecele”, cum se spunea în secolul al XVIII-lea. Mă rog, conform verdictului, fundul era întors către public.

Atunci, tânărul calomniat aplica pe cele două rotunjimi zdravene două palme răsunătoare. Am aflat toate aceste amănunte chiar din gura actorilor ruralei comedii.

Printre numeroasele servitoare ale unchiului meu se afla și una de vreo treisprezece sau paisprezece ani, Ievdocika, diminutivul de la Eudoxia, fata unui vizitiu. Dacă n-aș fi cunoscut pe viu eșantioane ale moravurilor rurale, mi-aș fi zis că multe dintre figurile de tinere din romanele lui Zola, reprezentând animalitatea, încarnarea pură a instinctului sexual, ca Mouquette din „Germinal", nu corespund nici unei realități, ci sunt doar simboluri poetice. Însă Ievdocika era chiar unul dintre exemplarele acestei colecții. La orice oră din zi și din noapte, poate doar nu când dormea, nu se gândea decât la sex. Ca o cățea în călduri dădea târcoale peste tot pe unde putea avea șansa de a întâlni un bărbat singur și i se dădea indiferentă la toți cei dimprejur, de la copii la bătrâni. Era chiar acuzată de acte de zoofilie. O dată, vărul meu și cu mine am întâlnit-o însoțită de o prietenă de aceeași vârstă, în niște hățișuri de mărăcini. Cele două și-au ridicat fustele și ne-au arătat sexele desfăcându-și picioarele și invitându-ne, prin cuvinte și gesturi, să o facem cu ele. Vărul meu mi-a sugerat că, de la Ievdocika, am putea contracta vreo boală, așa că am rezistat tentației. Nu sunt convins că aprehensiunea vărului meu era fondată, căci toți tinerii din sat se culcau cu Ievdocika și, cu toate acestea, nu am auzit să se fi îmbolnăvit vreunul dintre ei.

Într-o dimineață, înainte de răsăritul soarelui, vărul meu m-a dus într-o încăpere, un fel de magazie, în care dormeau tinerele lucrătoare. Ne aflam în miezul verii. Cum era tare cald, fetele dormeau doar în cămașă pe saltele de paie puse pe jos, fără să se acopere nici măcar cu vreo cuvertură de pat. Erau vreo douăzeci și dormeau profund, cum dormi când ești tânăr, sănătos tun și, întreaga zi trecută, ai dus la capăt tot felul de munci grele. Cele mai multe cămăși, în timpul somnului, se ridicaseră sau se dăduseră într-o parte, lăsând la vedere coapse și pântece dezgolite. Unele erau culcate pe spate, cu picioarele desfăcute, așa că le puteam examina în voie sexele de culoare închisă, cu deschiderea trandafirie, și munții lui Venus acoperiți de păr de diferite culori. Îmi amintesc de un pubis acoperit de păr

roșcat, ba chiar roșu, care m-a impresionat în mod deosebit. Un miros puternic era degajat de toate acele goliciuni feminine. Deși foarte excitați, nu am îndrăznit să trezim pe nimeni și am plecat încetișor, fără ca vreuna dintre fete să fi avut vreo bănuială în legătură cu vizita noastră matinală.

Vărul meu întreținea relații sexuale cu un număr mare de servitoare, de muncitoare agricole și de tinere țărănci. Una dintre servitoarele tinere venea uneori, noaptea, în dormitorul în care se găsea și patul meu, fără a se rușina de prezența mea. O, simplicitate bucolică a moravurilor! În acele nopți nici că puteam adormi. Ascultam clipocitul săruturilor, scârțâitul patului și celelalte zgomote specifice actului sexual, de mai multe ori reînnoit, anecdotele pornografice pe care vărul meu i le spunea și *tentigine rumpebar* (muream de dorință), cum zic romanii.

Cât despre mine, cum am mai spus-o, și eu făceam același lucru cu tinerele din sat și cu servitoarele, *in ore vulvae* cu fetele mari, normal cu cele deja deflorate. Femeile acelea zdravene, admirabil de robuste, respirau sănătate și viață animalică cu obrajii lor îmbujorați, cu fundurile lor enorme, cu sânii tari și proeminenți, cu picioarele ca niște coloane dorice, cu vulvele musculoase și puternice. Profitau de tinerețe și puteau fi văzute tăvălindu-se cu băieții prin toate șanțurile, grajdurile, căpițele, în fine, prin toate locurile prin care un cuplu putea să o facă. Dacă rămâneau gravide recurgeau la substanțe avortive (folosirea cornului de grâu era cunoscută de către toate fetele) sau avortul mecanic operat de către bătrânele experimentate în asemenea manevre. Părerea despre aceste slăbiciuni nu era deloc severă. Toată lumea știa, de exemplu, că un bărbat care rămăsese văduv, le făcuse copii celor două fete ale lui, dintre care una era minoră, ceea ce nu a adus nici o atingere considerației generale de care se bucura.

Pentru ca relatarea să fie completă trebuie să mai spun că, în aceeași vacanță, am mai găsit și o proprietăreasă măritată, cu care unchiul meu era vecin, care a crezut necesar să mă „lumineze sexual” și, luând în serios simulata mea nevinovăție, mi-a explicat ceea ce știam de multă vreme, făcând dragoste cu mine într-unul dintre chioșcurile din grădina ei.

Încă nu împlinisem treisprezece ani când m-am întors, după vacanță, la Kiev, ca elev în clasa a patra de liceu. Din punctul de vedere al studiilor, acest an școlar a fost pentru mine încă și mai dezastruos decât anul precedent. Eram incapabil să mă concentrez asupra cărților științifice care, de altfel, mă interesau din ce în ce mai puțin. Notele îmi erau printre cele mai proaste din clasă și ajunsesem unul dintre cei mai slabi elevi. Părinții își explicau eșecurile mele prin aceea că eram prea mic (treisprezece-paisprezece ani) pentru clasa a patra. Și, totuși, colegii mei aveau cam aceeași vârstă cu mine. Oricare ar fi fost explicația, notele și rezultatele la examen nu mi-au permis să promovez, așa că am rămas repetent, lucru care, altădată, mi s-ar fi părut o mare rușine. Drept pentru care la paisprezece ani eram tot în clasa a patra și abia la cincisprezece am ajuns într-a cincea. A trebuit să depun eforturi deosebite pentru a încheia clasa a cincea, iar probele necesare examenului de admitere într-a șasea nu le-am putut dovedi. Aveam aproape șaptesprezece ani. Și cum în Rusia nu puteai repeta de trei ori aceeași clasă, s-a impus să fiu retras de la liceu. Am fost mutat într-o așa-zisă școală „reală” (liceu fără latină și greacă), dar și acolo eșecul a fost cuvântul de ordine. S-a descoperit modalitatea de a susține pentru clasa a șasea un examen ce mi-a permis reîntoarcerea la liceul clasic, care avea mai multă greutate, căci conferea mai multe drepturi ulterior. Aveam deja optsprezece ani. Dar, la examenul de promovare în clasa a șaptea, am eșuat din nou. Aveam aproape nouăsprezece ani. M-am străduit să repet clasa a șasea, dar notele continuau să fie la fel de proaste astfel încât, descurajat, am părăsit definitiv liceul în plin an școlar. Aveam nouăsprezece ani și jumătate. În toată această perioadă, sănătatea mi-a fost destul de șubredă, din când în când îmi întrerupeam studiile din cauza afecțiunilor pulmonare sau a nevralgiilor, lucru care a contribuit și el la insuccesul școlar. La șaptesprezece ani mi-am pierdut mama, care rămăsese din nou gravidă și făcuse o febră puerperală contractată în urma neglijenței medicului mamoș, care nu se dezinfectase suficient, deși venea de la o bolnavă. Nou-născutul a mai trăit doar puțin timp după aceea.

În schimb, în toată această perioadă dintre treisprezece și douăzeci de ani viața mea sexuală a fost deosebit de activă. După vacanța de care am vorbit mai înainte, ne-am mutat din nou și, de atunci, nu am mai revăzut-o pe Sarah. Am reînceput, în schimb, relațiile sexuale cu elevele doritoare de așa ceva iar, uneori, mă mai culcam și cu servitoarele mai tinere și mai frumușele. În vacanța mare, când stăteam la țară, aveam la dispoziție un întreg harem, ca să zic așa. Încă mai găseam femei gata să mă „lumineze sexual" și încă mai puteam utiliza cu succes metoda de a simula nevinovăția, naivitatea absolută. Am observat că acest truc se dovedea infailibil în a „aprinde" femeile și în a le inculca gânduri libidinoase. Era uimitor cât de mult le plăcea să dea lecții în materie! Fiecare dintre ele își dorea să mă inițieze. În același timp, acelor femei le era chiar rușine, până la un punct, de ceea ce făceau, dar se disculpau explicându-mi că nu o fac decât pentru binele meu, pentru a mă ține departe de onanism și de femei stricate, ipocrizie care nu mă mai putea înșela însă. Experiența m-a convins că înclinația către copiii impuberi sau adolescenții proaspeți nu e deloc rară nici la femei nici la bărbați.

Simularea nevinovăției nu era, pentru mine, doar o modalitate de a-mi atinge scopul, dar și sursa unei plăceri speciale. Într-adevăr, am simțit și încă mai simt o voluptate intensă ascultând o femeie și, mai ales, o tânără, vorbind despre subiecte sexuale. Pur și simplu simți, când le asculți vorbind, că sunt excitate, iar sexele lor freamătă. În timp ce femeile îmi descriau, de exemplu, actul sexual, îmi imaginam cum clitorisul trebuie să le fi intrat în erecție iar sexul să le secrete sucul voluptății. În plus, femeile nu vorbesc la fel ca bărbații despre aceste subiecte. Ele utilizează rar cuvintele exacte, servindu-se cel mai adesea de înlocuitori, de eufemisme, de metafore care, prin însăși natura lor, au un caracter pitoresc, figurat, sugestiv și excită gândirea mult mai mult decât prea exacții termeni tehnici. Fetele foarte tinere, mai ales, nici nu cunosc bine vocabularul tehnic erotic, științific sau popular, sau nu îndrăznesc să îl reproducă, fiind obligate să facă eforturi de imaginație pentru a descrie clar lucrurile, inventând comparații, sugerând imagini frapante,

tulburându-se și roșind. Iar toate acestea sunt foarte excitante. Fiecare povestește lucrurile în maniera sa proprie, în consecință prin intermediul unor imagini noi, or noutatea senzațiilor, a imaginilor, a cuvintelor chiar constituie elementul esențial al acuității senzațiilor sexuale. O carte pornografică monotonă sfârșește prin a nu mai fi excitantă după câteva pagini, dacă povestește aventuri asemănătoare în termeni asemănători.

Pentru mine, ca pentru mai toate persoanele mai nervoase, fără îndoială, imaginația constituie elementul cel mai important al plăcerii sexuale. Nu pot avea orgasm dacă nu îmi reprezint orgasmul resimțit de femeie. Mi-ar fi imposibil să fac dragoste cu o femeie adormită sau leșinată. Numai ideea că o femeie simte o emoție de natură senzuală îmi este suficientă pentru a-mi produce plăcerea, chiar dacă aceasta nu ajunge până la ejaculare. Ideea orgasmului masculin îmi este, în schimb, indiferentă. Emoțiile erotice masculine nu trezesc în mine nici o simpatie.

Ideile sau, dacă vreți, prejudecățile spiritualiste au făcut plăcerile sexuale mult mai rafinate și mai variate. Mă refer la ceea ce Huysmans, vorbind despre arta lui Rops, a exprimat cu exagerare și *grosso modo* susținând că cea mai mare și mai profundă plăcere nu e posibilă fără diavol, și la ceea ce Renan a remarcat cu rafinament, glorificând creștinismul ca profesor al voluptăților erotice mai subtile chiar decât cele ale Antichității. Iată ceea ce uită numeroși autori care stigmatizează creștinismul în numele erotismului triumfător și al drepturilor cărnii. Mângâierea pur fizică din timpul relațiilor sexuale nu este nimic sau aproape nimic pe lângă excitația psihică și iritarea mentală. Or, creștinismul pur și simplu a exasperat latura psihică a bucuriei carnale și a deschis cariera vastă a imaginației sexuale în așa fel încât, după părerea mea, pentru bărbatul civilizat, plăcerile sexuale își trag întreaga valoare și atractivitate din imaginație. Fără aceasta, actul sexual nu prezintă nici mai multă nici mai puțină plăcere decât defecația, sau băutul și mâncatul pentru persoanele care nu sunt deloc gurmande. Pudoarea feminină este un afrodisiac pentru bărbat numai dacă aceasta, până la urmă, se lasă învinsă de armele plăcerii acelui bărbat. Când mă aflu în pat cu o femeie bine, ceea ce mă excită

cel mai tare este ideea că se petrece ceva paradoxal, de necrezut: iată o femeie care consideră faptul de a-și arăta anumite părți ale trupului drept un lucru teribil căci, de altfel, le ascunde de toți, mai ales de bărbați, le consideră rușinoase, nici nu îndrăznește să le numească. Și, totuși, tocmai această femeie este aceea care le arată acum unui bărbat, chiar aceluia care ar fi fost ultimul căruia să i le arate, căci el este bărbatul pe care îl iubește, deci acela care o intimidează și o tulbură cel mai tare, cel care o privește cu cel mai puțin indiferent ochi și cel mai lasciv. Bărbatul acesta nu doar îi privește respectivele părți ale trupului, dar le mai și atinge, le palpează, le excită prin atingeri, nu doar cu mâinile dar și cu o parte a trupului său, la fel de rușinoasă în ochii femeii, și pe care aceasta, în mod normal, s-ar teme nu doar să le atingă, dar chiar să le vadă sau să le numească, la care nu ar trebui nicicând să se gândească, sau cel puțin, așa sună convențiile, contactul neurmând să rămână superficial fiindcă bărbatul va introduce partea sa cea mai rușinoasă în partea cea mai rușinoasă a femeii... Violarea pudorii este cu atât mai atractivă cu cât se dovedește a fi temporară. Un ceas mai târziu femeia va fi din nou îmbrăcată, își va ascunde cu grijă trupul și va roși doar auzind vorbindu-se despre actul care i-a provocat atâta plăcere... Doamne, cât ar descrește plăcerea sexuală fără întreg acest convenționalism, absurd în aparență, al pudorii feminine!

Pentru același motiv, secrețiile voluptății feminine constituie pentru imaginație cea mai mare valoare simbolică sau fetișistă. Nimic nu mă excită mai mult decât vederea, contactul ori numai gândul la mucusul vulvo-vaginal, pentru că e semnul vizibil și tangibil al senzualității, al voluptății feminine. Erecția organelor sexuale feminine este mai dificil de văzut. În schimb, grație lichidului sexual avem proba evidentă și materială că femeia este excitată erotic, că „are simțuri”, cum ar zice francezul, că e o ființă terestră ca și noi, ceilalți, și că, dacă totuși este un înger, atunci este un înger căzut, câteodată... Cu toate puterile imaginației mă introduc în zonele sexuale ale femeii, îmi reprezint plăcerea pe care o resimte și lucrul acesta dublează, ba chiar sporește de o sută de ori, propria mea plăcere directă. Aici există nu doar elemente senzitive, dar și morale sau, dacă

preferați, imorale, etico-afective și intelectuale. Dar, să revin la poveste.

Așadar, în răstimp de șapte ani, de la treisprezece la douăzeci, am avut frecvente satisfacții sexuale. Din motive accidentale am avut însă și perioade de abstinență, cu vreo două poluții săptămânale. Când nu existau motive exterioare de excitație, nevoile mele sexuale se calmau, păreau încet-încet adormite, îmi simțeam mintea mai liberă, energia intelectuală și fizică sporeau dar, în urma unor stimuli întâmplători (întâlnirea cu o carte sau cu o imagine pornografică, cu nuditatea feminină sau cu vreo femeie care, prin conversație, încerca să mă lămurească asupra erotismului etc.), pasiunile mi se trezeau iarăși și mă întorceam la aceleași plăceri epuizante. Nu eram fericit. Pe de o parte, repetatele eșecuri școlare mă umileau și mă descurajau profund, în ciuda bunătății cu care părinții mei le suportau. Pe de altă parte, nimic din jur nu mă interesa în afară de femei iar, în lipsa aventurilor erotice, mă plictiseam de moarte. Nu mai făceam nici un fel de exerciții fizice. Rar de tot, la țară, mai vânam sau mai călăream. Pe măsură ce creșteau, colegii mei de liceu trăiau o viață tot mai intelectualizată. Cei mai mulți dintre ei erau pasionați de politică, citeau literatură revoluționară clandestină, se afiliau la societăți socialiste secrete, primeau botezul religiei comuniste, anarhiste și teroriste. Citeau cărți serioase: Spencer, Mill, Buckle, Renan, Louis Blanc, Taine, Marx, Lassalle, Laveleye, Proudhon, Darwin, Häckel, Summer Maine, Morgan, Engels, Tarde, F.-A. Lange, Büchner, Letourneau etc. Mă refer la tinerii între cincisprezece și douăzeci de ani. În ceea ce mă privea, mă mulțumeam cu a cunoaște numele autorilor. Dacă încercam să le și citesc volumele, după câteva pagini adormeam. Colegii mei discutau pe rupte despre probleme morale, filosofice, sociale, nu și religioase, căci erau cu toții atei și materialiști... Aceste discuții alunecau pe lângă mine ca apa pe geamuri. De fapt, nici nu luam parte la ele. Mai mult mă interesau romanele, dar și acestea, dacă erau prea serioase, mă plictiseau. Cele două obiceiuri ale mele erau fie excitația erotică directă, fie prostrația melancolică însoțită de visări adesea tot erotice. Când mă reapucam, cu o anume energie, să învăț pentru cursurile de la liceu, asta se

întâmpla în intervalele de abstinență sexuală, care însă nu durau prea mult. De masturbat nu mă masturbam, având oroare de acest lucru și neștiind prea bine cum se face. De frica unei masturbări involuntare nici nu puneam mâna pe organele mele sexuale. Numeroasele relații erotice îmi provocau remușcări. Depresia morală era augmentată de necesitatea de a-mi minți părinții spre a-mi ascunde escapadele amoroase. Pe măsură ce creșteam, aceste minciuni mă costau tot mai mult. Nu am fost un copil mincinos, ba chiar eram considerat ca excepțional din punctul de vedere al cultului pentru adevăr și, totuși, am mințit și în copilărie fără nici o rușine, atunci când trebuia să-mi ascund micile păcate. Veritabila pasiune pentru adevăr, repulsia față de minciună nu le-am căpătat decât o dată cu anii. Cât de falsă este ideea că un copil spune adevărul în mod natural! Cât de discutabilă mi se pare existența copilașilor „incapabili să mintă”! Este ca și cum ai afirma că există copii incapabili de judecăți nedrepte! Din nefericire, aceste false idei sunt încă destul de răspândite, chiar și în mediile cele mai cultivate.

Aventurile mele erotice din perioada la care mă refer nu au nimic demn de reținut și se pot încadra în genul celor pe care vi le-am povestit mai înainte. Erau facilitate de liberalismul moravurilor rusești grație cărora tinerii și tinerele se bucurau de o independență completă, se vizitau fără prezența celor mari, se plimbau singuri cât aveau chef și se întorceau acasă la ce oră doreau. Aveam o libertate de mișcare completă, egală cu a adulților, de care unii profitau pentru a face politică iar alții, printre care mă număram și eu, pentru a face dragoste. Prin comparație însă cu cei mai mulți dintre colegii mei, nu frecventam prostituatele. Mi-era frică de bolile venerice, iar femeile-bun public pe care le întâlneam pe stradă mi se păreau dezgustătoare. Mă mulțumeam cu elevele și cu femeile bine care dovedeau bunăvoință în privința erotismului meu. Una dintre acestea, o prietenă a mamei, aflând într-o bună zi din gura mea de ipocrit că nu știam nimic despre diferența dintre sexe (aveam ceva mai puțin de paisprezece ani) a plecat din biroul soțului ei, în care ne găseam singuri, în dormitorul alăturat, spunându-mi să nu vin până nu mă va chema. Ceea ce a și făcut după câteva minute și am

găsit-o culcată în pat, dezbrăcată complet. După ce mi-a permis s-o contemplu m-a pus să mă dezbrac și eu, m-a chemat lângă ea și m-a învățat actul sexual. Nu risca nimic, acasă nu era nimeni, iar soțul nu se putea întoarce în acel moment. Am avut ocazia să o mai fac de multe ori cu acea persoană.

Legătura cea mai lungă și cea mai interesantă, între șaisprezece și șaptesprezece ani, a fost cu o fată mai mare decât mine cu câteva luni. Era elevă în ultima clasă de liceu și era logodită cu un student arestat.

Ca membru al unui partid terorist socialist-revoluționar, își aștepta procesul în arest preventiv de mai multe luni. Acuzele contra sa nu erau prea grave dar, conform obiceiului rusesc, în procesele politice, dezbaterile erau pură formalitate, o comedie, iar inculpatul era condamnat de la început de autorități, membrii tribunalului militar nefiind altceva decât instrumente pasive în mâna acestora. Se știa deja că tânărul urma să fie condamnat la opt sau zece ani de exil în Siberia, fără obligativitatea muncii forțate. Fata era hotărâtă să îl urmeze și să se mărite cu el. La rândul ei, era fidelă ideilor teroriste la care încerca să mă convertească și pe mine. Mergeam des să o văd, simulând interesul pentru acele idei care mă lăsau rece, dar atras, în realitate, de farmecele ei. Nu îndrăzneam să-i declar ceea ce simțeam mai întâi din cauza timidității, apoi pentru că o știam logodită cu un altul. Într-o zi ea a fost aceea care a spart gheața într-un mod destul de original.

Pe vremea aceea o carte tradusă din engleză se bucura de mare vogă printre tinerii din școlile rusești. Țin să remarc, în trecere, că volumul își păstrează voga până în ziua de azi, căci intelectualii ruși sunt foarte consecvenți în predilecțiile lor livrești (încă îl mai citesc pe Buckle de parcă ieri ar fi apărut) și sunt capabili să facă pasiuni simultane pentru opiniile cele mai diferite, pentru Marx și Nietzsche, pentru Bebel și Weininger, pentru Tolstoi și B. Shaw, nu din cauza vreunei cine știe ce mare larghețe de spirit, ci din lipsa de claritate a ideilor, din cauza caracterului haotic al mentalității rusești și din idolatrie față de toate celebritățile și autoritățile intelectuale. După cum persoanele religioase găsesc totdeauna modalitatea de a împăca textele sfinte

cele mai contradictorii, tot așa și rușii sfârșesc prin a trece propriile lor păreri în contul oamenilor celebri, ale căror opinii se contrazic în chipul cel mai evident, și să interpreteze, de pildă pe Nietzsche, în sensul comunismului revoluționar și al social-democrației! Dar, să lăsăm asta. Cartea la care mă refer era intitulată, cred, „Elemente ale științei sociale. Mizerie, prostituție, celibat.” Autorul anonim se dădea drept doctor în medicină. În Rusia se presupunea că ar fi fost fiul celebrului Robert Owen. Lucrarea conținea noțiuni despre fenomenele sexuale și recomanda tinerilor de ambe sexe să înceapă comerțul carnal cât mai din vreme, practicând neo-malthusianismul pentru a evita sarcina. Găseai acolo și rețete neo-malthusiene practice: folosirea buretelui etc. Cartea era interzisă în Rusia dar, cum fusese publicată în limba rusă în străinătate, circula clandestin în toate mediile și cea mai mare pane a elevilor și elevelor o citeau, uneori încă de la treisprezece sau paisprezece ani, punându-i adesea sfaturile în aplicare. Citisem de multă vreme cartea când am zărit-o pe masa Nadiei (să o numim așa pe logodnica „nihilistului”). Fata locuia la o mătușă, dar camera îi era independentă de restul locuinței și nu aveau voie acolo decât prietenii ei. Niciodată nu pătrunseseră aici nici mătușa nici părinții. Firește, pleca și se întorcea acasă când avea chef. Mulți elevi ruși beneficiau de același grad de libertate față de propriile familii. Nadia m-a întrebat dacă am citit cartea. Am răspuns afirmativ, dar am adăugat că, întrucât aceasta se întâmplase mai demult, aș reciti-o cu drag. Așa că mi-a împrumutat-o. Când i-am înapoiat-o a deschis discuția asupra ideilor conținute. Mi-a spus că abstinența sexuală e condamnată și de rațiune și de știință, apoi mi-a mărturisit că a avut relații sexuale cu logodnicul ei înaintea arestării, aplicând metodele contraceptive și că acum suferă din cauza abstinenței forțate, având visuri erotice și poluții nocturne care o oboseau foarte tare. „— Uite, a adăugat, și acum, vorbind cu tine despre lucrurile astea, simt excitația sexuală.” Și, băgându-și mâna sub fustă a scos-o arătându-mi degetele umezite. „— Și tu, a continuat presupunându-mă abstinent, trebuie să suferi de viața asta împotriva naturii.” Întrebându-mă dacă mă masturbez și primind răspunsul meu negativ, m-a

anunțat că această castitate îmi poate face mult rău, ducându-mă până la nebunie. „— De-aia ai figura asta amărâtă și aerul bolnăvicios.” Până la urmă mi-a propus să întreținem relații sexuale ceea ce, conform Nadiei, avea să facă bine pentru sănătatea amândurora. „— Rămân moral fidelă logodnicului meu, mai zicea, nu îl părăsesc și îl voi urma în Siberia dar, în așteptare, igiena mă obligă să-mi satisfac nevoile fizice și chiar viitorul meu soț are tot interesul ca femeia lui să se simtă bine. Iar ție asta îți va reface sănătatea și te va face să eviți prostituatele.” Firește, am acceptat propunerea și nici nu am cerut mai mult, deși din cu totul alte motive decât acela al igienei.

Nadia avea o înfățișare destul de plăcută: părul blond cu reflexe cenușii, ochii gri expresivi, trăsături suficient de regulate cu excepția buzelor cam prea groase. Era bine proporționată, de talie medie, cu fese și coapse foarte mari. Sânii, din contră, erau mici, iar sexul drăguț și proaspăt, cu pilozitate moderată și vagin strâmt. Nicicând nu am avut relații sexuale cu o femeie atât de senzuală ca Nadia și care să-mi ofere atâta plăcere fizică. Orgasmul îi sosea rapid, ușor și se prelungea îndelung, spasmul venerian se reînnoia la scurte intervaluri, manifestându-se cu mare intensitate. În timpul actului se zbătea în toate felurile, suspina, gemea, țipa, exclama incoerent, striga, membrele i se convulsionau și i se întăreau cataleptic, vulva se contracta cu violență și chiar, la paroxismul plăcerii, într-un mod dureros pentru penisul meu, figura avea o expresie agonică, voalată de o lividitate care mă înspăimânta. Uneori, paroxismul voluptății se încheia cu un atac isteric de nervi care, la început, mă uimise, dar care trecea repede: râdea isteric, plângea, se zbătea etc. Secrețiile voluptății Nadiei erau foarte abundente și se scurgeau pe cearșafuri lăsând pete mari. Erecția clitorisului, a buzelor mari și a celorlalte părți ale sexului erau la fel de perceptibile la pipăit ca și căldura sporită a sexului congestionat, ale cărui țesuturi se dilatau și deveneau încă și mai roșii. Întreaga parte de jos a pântecului intra într-o mișcare convulsivă. Nadia nu era cine știe ce expertă în materie erotică, necunoscând altceva în afara actului sexual normal în poziție clasică. Profitând de experiența și de lecturile

mele am învățat-o tot soiul de rafinamente. Am făcut-o să cunoască sărutul *more columbarum* și *cunnilingusul,* care i-a plăcut foarte mult și pe care a sfârșit prin a-l prefera actului sexual. O excitam prin tot felul de manevre mamare, clitoridiene, anale și vaginale. Încercam toate pozițiile imaginabile ale actului sexual: pe la spate (*more ferino*)*,* în picioare, mă rog, toate *figurae Veneris* pe care le puteam inventa sau pe care le aflasem din lecturi sau imagini obscene. O făceam pe toate mobilele (scaune, canapele, chiar pe masă cum citisem în „Ghiveciul”[21]) și pe jos, pe covor și pe perne. O dată și-a aplecat partea superioară a corpului pe fereastra care dădea în stradă, lăsând restul dincolo de perdelele trase în timp ce eu i-o trăgeam pe la spate, *more ferarum.* Când ne întâlneam, citeam mai întâi câteva opere lascive, poveștile lui Boccaccio de pildă, sau producții naturaliste franțuzești. Odată suficient de excitați de lecturi ne dezbrăcam pentru a face dragoste. Ghidat de asemenea cărți i-am propus Nadiei să practicăm sexul inter-mamar (*coitus inter mammas*) și ejacularea în gură (*irrumatio*). În timp ce îi mângâiam organele sexuale cu gura și limba, ea îmi lua penisul în gură pentru a face *fellatio.* Aflând de la mine că femeile își introduceau în vagin diferite obiecte m-a rugat să o masturbez cu lumânări, chei, creioane, batoane de ceară roșie etc. I-am spus că am citit că mângâierea orificiului uretral era deosebit de plăcută pentru femei, așa că m-a lăsat să i-l excit cu diverse obiecte filiforme precum acele de păr din os. Nu aflase încă nimic despre pederastie. I-am explicat cum avea loc actul sexual între bărbați. Întrucât i-am vorbit despre plăcerea pe care o găsesc unele persoane când li se introduce penisul în anus, lucrul a interesat-o atât de tare încât mi-a cerut să practic cu ea *paedicatio.* Am fost de acord, dar actul nu s-a putut consuma decât cu multă greutate și după mai multe tentative eșuate. Și asta i-a plăcut Nadiei, deși la început a durut-o, astfel încât am mai făcut-o de atunci suficient de des. Nadia spunea că nu e chiar ca actul vaginal, dar e plăcut „să mai schimbi”. Privitor la relațiile lesbiene, mi-a povestit că a dormit cândva în aceeași cameră cu fata unui negustor bogat din Moscova care, la un moment dat, s-a strecurat în patul ei, i-a pus mâna pe sex și a încercat să se culce peste ea în poziție

coitală. Nadia, indignată, căci nu înțelegea nimic din dorințele fetei, a împins-o jos din pat, în ciuda rugăminților și explicațiilor tinerei moscovite că, la ea în oraș, toate colegele de clasă fac așa ceva. În pofida pledoariei, Nadia a fost convinsă că fata era nebună, iar eu am fost cel dintâi care a făcut-o să înțeleagă că relațiile homosexuale erau suficient de obișnuite în anumite medii. După câte am aflat, câțiva ani mai târziu și Nadia s-a dedat acelor practici.

Dacă mi-am învățat prietena diverse rafinamente erotice aceasta nu s-a datorat doar desfrâului dar și faptului că, nemaiavând destulă putere pentru actul sexual propriu-zis, trebuia să mă mulțumesc cu a o masturba în varii feluri. Nadia avea un apetit sexual deosebit de dezvoltat, care îmi depășea puterile. O făceam de mai multe ori pe noapte iar, uneori, mă trezea pe întuneric, în zorii zilei, ca să o luăm de la capăt. Când mă simțeam prea epuizat, o satisfăceam cu diferite mângâieri dintre care cunilingusul îi plăcea cel mai mult. Fără a-i afecta sănătatea, toate aceste excese mi-au zguduit-o rău pe a mea. Cel mai mult mă neliniștea slăbirea memoriei. Poate că nu era decât o simplă aparență, provenind din interesul tot mai scăzut pentru cărți și din incapacitatea de a-mi fixa atenția asupra materiilor școlare.

Întâlnirile cu Nadia erau foarte dese. Cea mai mare parte a nopților o petreceam în patul ei și nu mă întorceam acasă decât dimineața, uneori doar pentru a-mi lua cărțile necesare la școală. Nu se poate ca tata să nu fi știut că duc o viață dezordonată, dar rămânea fidel principiilor care îi interziceau să se amestece în conduita tinerilor. În afară de asta, era excesiv de preocupat de propriile afaceri care, la vremea aceea, îi mergeau cam rău.

Îmi amintesc că, stând noaptea cu Nadia în pat, auzeam uneori, prin perete, un sughiț formidabil, cu intonații isterice, aproape de urlet. Nadia mi-a explicat că, după cum îi spuseseră servitoarele, aceste atacuri monstruoase de sughiț aparțineau vecinei ei, o poloneză, și aveau loc de fiecare dată când avea orgasm, în timp ce făcea sex cu bărbatul ei. Fiecare dintre aceste atacuri durau mai bine de o jumătate de oră. Din fericire pentru noi, poloneza nu a locuit prea mult în vecinătatea

noastră. Am mai arătat că și Nadia avea uneori, după vreun act deosebit de voluptuos, în special după cunilingus, crize isterice, numai că asta se întâmpla destul de rar.

Legătura mea cu Nadia a durat zece luni. După procesul și condamnarea logodnicului ei, s-a măritat cu acesta și l-a urmat în Siberia. Condamnarea la opt ani de exil, în urma succesivelor comutări ale pedepsei, s-a redus la trei ani și jumătate, după care au trăit liberi într-un orășel destul de liniștit. În Rusia însă a revenit singur, căci Nadia l-a părăsit după câteva luni și s-a întors la Kiev cu alt amant. De atunci a mai avut multe aventuri care, de altfel, nu aveau nimic de a face cu politica.

Eram puternic atașat de Nadia, însă printr-o pasiune strict fizică. Dovada este că, atunci când a fost nevoită să mă părăsească, am fost trist din cauza pierderii unei surse de imensă plăcere, dar nu am simțit nici cea mai mică gelozie fiindcă se căsătorea. În ceea ce o privea, mi-a spus că pur și simplu îi eram „simpatic”. După plecarea ei am trecut imediat la alte iubite de același fel, adică pur senzuale și fără „motive serioase”.

Am spus că am părăsit definitiv liceul la nouăsprezece ani și jumătate, din cauza eșecului școlar. Ar trebui să adaug aici și șubrezirea sănătății. Nu mai vedeam în nici un fel viitorul și nu eram convins că îmi voi putea asigura cumva existența. Tata era foarte supărat și nu știa pe ce cale să mă îndrepte. Aș fi putut opta pentru cariera militară dar, în afară de faptul că îmi era tare nesuferită în acea perioadă, nici sănătatea nu îmi permitea să o urmez. Iar celor care nu își încheiaseră studiile secundare orice altă carieră „decentă” le era interzisă în Rusia. Un accident fericit mi-a indicat însă ieșirea. Chiar în acea perioadă, un unchi pe care nu îl mai văzusem de ani de zile a sosit la Kiev și i-a propus tatălui meu să mă ia cu el în Italia pentru a mă ocupa de afacerile lui.

Am acceptat cu bucurie propunerea. Orice ocazie de a schimba locul, de a călători, era consonantă cu melancolia mea... Eram foarte mulțumit să-mi părăsesc mediul, asta și pentru că sufeream umilința de a mă simți un ratat. Și, apoi, asupra cărei imaginații tinere numele de Italia nu-și exercită puterile magice? Visam la frumusețile celebre ale Italiei, la nenumăratele ocazii de

a da de iubirile fără probleme pe care presupuneam că le voi întâlni în acea țară a voluptății. Aranjamentul convenea, așadar, tuturor părților, astfel încât am plecat cu unchiul meu la Milano. Tocmai împlinisem douăzeci de ani. La sosire am fost cam dezamăgiți, căci la Milano era tare frig, ger, chiar și zăpadă. Dar am fost asigurați că așa ceva nu poate dura prea mult. Conform sfaturilor primite, ne-am oprit pe malul lacului Como, unde iarna semăna a primăvară. De la hotel la Milano făceam zece minute cu vaporul cu aburi sau o jumătate de oră cu trenul. Unchiul m-a prezentat reprezentanților săi comerciali, i-a rugat să aibă grijă de mine, să mă sfătuiască și, după ce m-a văzut aranjat într-o pensiune din Milano, la o familie italiană, a plecat înapoi în Rusia. Mulțumită unchiului meu și industriașilor pe care îi cunoștea și cu care, neștiind italiana, vorbea în franceză, limbă de mare răspândire la Milano, am obținut permisiunea de a vizita atelierele, de a urma cursuri de sericicultură etc. M-am apucat și să învăț italiana cu deosebită plăcere.

De când plecasem din Kiev trăiam într-o absolută abstinență. Resimțeam dorința erotică dar, contrar așteptărilor, nu găseam nici o modalitate de a mi-o satisface. Trăiam în familia unui funcționar italian a cărui nevastă, franțuzoaică de origine, era o femeie gălbejită și uscată care nu mă atrăgea sexual cu nici un chip, altfel serioasă și preocupată numai de menaj și de îngrijirea copiilor. Avea un băiat și două fete, dintre care cea mai mare avea doisprezece ani, în așa fel încât nici nu putea fi vorba de vreo aventură erotică în casa în care locuiam. Am cunoscut mai multe familii italiene, dar mi-am dat seama destul de repede că nici cu acestea nu puteam avea vreo speranță. Într-adevăr, în Italia fetele nu erau tot atât de libere în mișcări ca în Rusia, nu ieșeau decât însoțite de mame și nici nu erau lăsate singure în compania vreunui bărbat... Nu puteam face curte vreunei fete fără „motive serioase”, adică în calitate de logodnic oficial. Aș fi putut, nu e vorbă, să încerc să seduc, pe ascuns, fata cea mare, dar, pe de o parte, era foarte dificil fizic, pe de alta, lucrul ar fi avut acolo o asemenea gravitate câtă nici prin gând nu i-ar trece cuiva în Rusia. Cum începusem să înțeleg caracterul moravurilor italiene, o asemenea acțiune chiar

mi-ar fi repugnat din punct de vedere moral. Îmi dădeam seama că, în acea țară, a convinge o fată să întrețină relații sexuale extra-matrimoniale însemna să o „pierzi”, să o „dezonorezi”, ceea ce nu este cazul în Rusia, unde, deși sub un regim despotic, moravurile sunt atât de liberale. Cât despre femeile măritate cu care făcusem cunoștință, unele erau prea bătrâne pentru gustul meu și nu mă atrăgeau de nici un fel, altele erau supravegheate îndeaproape de soți, altele nu aveau sub nici un motiv aerul că mi-ar putea încuraja avansurile timide. „Să mai zică cineva că italienii sunt pasionali!”, îmi spuneam cu mirare. Din cauza caracterului relativ închis al familiei italiene, a autorității despotice a bărbatului, a fricii de bârfa vecinilor etc., nu găseam prea ușor ocazia de a rămâne între patru ochi cu vreo femeie din clasa de mijloc, burgheză, italiană. În acel mediu, adulterul presupunea o anumită îndrăzneală, o anumită abilitate din partea amantului care, în orice caz, trebuia să joace un rol activ, ofensiv. Or, eu eram un timid cu femeile și nici nu mai aveam vârsta necesară pentru a le putea convinge că am nevoie de „iluminare sexuală”. Într-un cuvânt, cu femeile milaneze pe care le cunoșteam – altfel, deloc numeroase – nu am putut găsi nici cea mai mică ocazie de a transgresa cea de-a șasea poruncă. Lucrurile astea sunt mereu simple în romane și în nuvele, dar niciodată în realitate!

La prostituate nici nu îndrăzneam să mă gândesc de teama bolilor venerice. Cât despre fetele din clasa de jos, îmi spuneam că cele deja corupte sunt la fel de periculoase pentru sănătate ca și prostituatele, iar ca să corup eu însumi vreo fată nevinovată, nu mi-ar fi permis propriile-mi principii morale, asta dacă mi-ar fi dat prin cap să înfrunt toate consecințele mai mult sau mai puțin supărătoare care m-ar fi privit: disperarea victimei, justificatele reclamații ale părinților etc. Pentru nimic în lume nu aș fi vrut să fac vreo faptă rea și, pe de altă parte, îmi ziceam că orice fată pe care mi-ar fi fost posibil să o am fără să fac ceva rău poate fi contaminată de cine știe ce boală. Ceea ce aflam despre gradul de corupție al maselor muncitoare milaneze nu era de natură să mă liniștească. Mediul teatral de jos, atât de numeros în Milano (coriste, dansatoare, cântărețe de cafenea etc.), era așezat sub semnul prostituției și

colcăia de boli venerice. Dacă mijloacele materiale mi-ar fi permis, aș fi încercat să-mi procur o amantă drăguță pe care să o întrețin, numai că bugetul nu-mi permitea să recurg la un asemenea mijloc.

Cât îmi băteam capul, tot nu descopeream soluția. Timpul trecea și începusem să mă obișnuiesc cu abstinența. Instinctul erotic comprimat, în loc să mă exaspereze, mă calma, lucru care nu înceta să mă uimească. Volumele de medicină pe care le citisem mă făceau să cred că abstinența absolută ar putea avea consecințele cele mai groaznice, doar că ele nu se mai iveau, iar sănătatea mea fizică părea să se îmbunătățească. Și energia morală părea să renască în egală măsură și îmi revenise interesul pentru artă și studiu. Tentațiile mă asaltau ca urmare a unor lecturi, imagini, spectacole de balet etc., dar cum nu vedeam care ar fi putut fi urmarea revoltei cărnii, dorințele mi se linișteau cu încetul. Continuam să nu mă masturbez, însă aveam poluții nocturne care mă linișteau și chiar îmi plăceau. Mă interesau tot mai multe lucruri din industrie, aplicații ale electricității, urmam diferite cursuri tehnice. Un an după sosirea mea la Milano, tata m-a anunțat că unchiul falimentase, că fabrica i-a fost închisă, iar planurile noastre de viitor se năruiseră. I-am scris tatei că aș vrea totuși să rămân în Italia spre a deveni inginer și m-am apucat energic de lucru. M-am pregătit pentru *licenza ginnasiale* și *licenza liceale* după care am căpătat dreptul de a mă înscrie la universitate, așa că am plecat la Torino, unde am urmat cursurile secției de științe matematice și fizice ale universității de acolo, după care m-am întors la Milano pentru a urma cursurile practice de fizică și chimie industrială. La douăzeci și șapte de ani eram inginer. Cum găsisem un serviciu foarte bun într-o mare uzină electrică, nu găseam nici un motiv pentru a mă întoarce în Rusia. În rest, tata venea din când în când la Milano să mă vadă. Era bucuros să constate că viața mea se ordonase și se aranjase într-un chip inteligent, atribuind asta influenței salutare a mediului de lucru din Europa occidentală, atât de diferit de ambianța morbidă și dezechilibrată în care își duce viața clasa intelectuală din nefericita Rusie.

Am trăit în absolută castitate de la douăzeci la treizeci și doi de ani. Aceasta m-a apăsat la început, apoi

m-am obișnuit și nu m-am mai gândit la femei. În schimb, ocupația și lecturile profesionale, discuțiile cu persoane instruite și inteligente care nu lipseau la Milano, mi-au făcut viața interesantă. Și sănătatea îmi era destul de bună. Am rămas cu o slăbiciune pulmonară și nervoasă, dar tuberculoza nu mă mai amenința, așa cum stabiliseră medicii la plecarea din Rusia. Poluțiile nocturne se răriseră. La început aveau loc săptămânal, apoi la două săptămâni pentru ca, spre treizeci de ani, să mi se întâmple o dată la douăzeci sau treizeci de zile. Erau totdeauna însoțite de imaginea organelor sexuale feminine. De obicei, visam că fac sex, iar ejacularea se producea înainte de terminarea poveștii. Alteori, totuși, terminam actul sexual în vis, iar ejacularea avea loc la final, în care caz satisfacția era cumva completă. Uneori mă trezeam înainte de a fi ejaculat și mă culcam la loc pentru a prelungi viziunea, ceea ce nu îmi reușea de fiecare dată. În aceste cazuri aveam, de obicei, ejaculare în noaptea următoare, mereu însoțită de imagini voluptuoase. După lecturi erotice aveam poluții în afara acestor perioade „normale”. Contrar a ceea ce citisem, am observat pe propria mea piele că instinctul sexual se amplifică cu cât îl satisfaci mai des și își reduce forța, ba chiar se calmează, dacă dai mai puțină atenție chemărilor lui. Chiar dacă pare straniu, astfel se petreceau lucrurile. Cu cât practici mai des actul sexual cu atât mai mult dorești să o iei de la capăt. Am constatat lucrul acesta și din relația cu Nadia. Abia după mai multe acte apropiate în timp și epuizante dorința devenea stringentă, ascuțită, în asemenea măsură încât era foarte dificil de satisfăcut. Actul obișnuit nu mai mulțumește imaginația înflăcărată. Începe căutarea a tot soiul de rafinamente și perversiuni. Nu sunt un caz excepțional în această privință, toți bărbații cu care am vorbit mi-au comunicat aceleași reacții. Când mănânci bine, apetitul dispare. Din contră, cu cât actul sexual a fost mai voluptuos, cu atât dorința unei noi satisfacții sexuale se trezește și nu se va stinge decât pentru câteva clipe, pentru a renaște cu și mai multă forță.

La animale nu se întâmplă așa ceva. Câtă forță are, deci, puterea imaginației în viața sexuală a omului! O adevărată otravă afrodisiacă! Nu există nici o legătură între intensitatea iritării produse de supraîncărcarea

vaselor spermatice și tendința ce rezultă de aici și violența infinit mai mare a excitației și dorinței provocate de imagini voluptuoase. Nu e decât o prea intimă și regretabilă asociere a funcțiilor neuro-cerebrale distincte care, în interesul echilibrului psihic, ar putea fi mai bine izolate unele de celelalte, dacă am fi mai bine construiți, iar funcțiile mai clar diferențiate. Încă o lipsă în armonia naturii! Mașinăria prodigios complicată a creierului își vede funcțiile parțial deturnate și intervine în jocul organelor care trebuie să suporte aceste frecvente imixtiuni producătoare de tulburări ce intervin în relațiile dintre indivizi, grevând mersul vieții sociale. Imaginația exercită un veritabil abuz de putere asupra funcțiilor sexuale, excedându-i atribuțiile de utilitate biologică. Dar ce utilitate se poate găsi în dorința violentă a plăcerii veneriene când ți-ai cheltuit întreaga spermă de care dispuneai și te simți epuizat? Și, totuși, acesta este un fapt obișnuit. Fără mecanismul citat nici nu ar exista exces!

Pentru că am observat rolul imens al imaginației în dezvoltarea libidoului, mi-am permis această opinie personală în ceea ce privește *geschlechtliche Aufklärung.* Știu că semnez astfel o erezie îngrozitoare, un paradox în contra aproape totalității contemporanilor mei și că mă ridic împotriva autorităților științifice, dar îmi e greu să cred că *geschlechtliche Aufklärung* poate funcționa ca mijloc ideal de a feri copiii de consecințele erotismului precoce. Am remarcat că adesea trezirea instinctului sexual la copil are un punct de plecare strict mental. Dorința de natură sexuală, libidoul, a fost declanșat în mine, pentru întâia oară, de o carte științifică, și mai știu multe cazuri similare. În loc să se epuizeze în dorințe libidinale, mulți copii ar prefera jocurile cu păpuși sau cu bile dacă nu li s-ar explica „cum se fac copiii”. Este și cazul fetiței pe care o menționați într-una dintre lucrările dumneavoastră, care, într-un fel, se masturba cu visuri erotice de pe la doisprezece ani, când o femeie măritată i-a explicat că „iubitul urinează în iubită”. Erotismul poate aștepta îndelung în organismul copilului, în stare latentă, de pură potențialitate. Revelația sexuală declanșează, în schimb, acest mecanism inactiv, pune la treabă imaginația, iar activitatea sexuală se dezvoltă rapid. Mă

refer în special la erotismul anterior pubertății, căci, începând de la pubertate, este poate imposibil să îl mai frânezi prin ignorarea dezvoltării libidoului, deși mă cam îndoiesc, văzând că, în anumite țări, tinerii ținuți în ignoranță sexuală se păstrează căști mult timp, în timp ce în altele, precum Franța și Italia, știu totul foarte devreme și tot foarte devreme se aruncă în excese sexuale. Problema e complexă și nu mai insist asupra ei. Nu trebuie uitat că imaginile și ideile care nu au nici un efect sexual asupra adultului, cum ar fi noțiunile anatomice și fiziologice, se pot exercita cu duritate asupra copilului. Uitați-vă în bibliotecile publice – în care intră și copii – în ce hal sunt paginile dicționarelor enciclopedice referitoare la fenomenul sexual. Că doar nu din dragoste pentru știință le citesc copiii cu atâta pasiune!

Tot experiența m-a mai învățat că doar imaginația face dificilă abstinența. Dacă, prin cine știe ce împrejurare, imaginația este îndepărtată de subiectele sexuale, excitația pur fizică e simplu de reprimat. Este și motivul pentru care e mult mai ușor pentru un virgin să acceadă la abstinență decât pentru bărbatul care a cunoscut femeia. Amintirea îi prezintă celui din urmă imagini prea vii și precise. În nici un alt domeniu importanța primului pas nu este atât de mare ca în activitatea sexuală care, în ceea ce privește specia umană, e fantastic marcată de factorul psihic.

Cei unsprezece ani de castitate au fost cei mai fericiți din viața mea sau, mai bine zis, cei mai puțin nefericiți. Căci ceva îmi lipsea totuși și poate că aș fi atins fericirea dacă m-aș fi căsătorit în toată puterea cuvântului. Aspiram la căsătorie nu atât pentru a-mi satisface, fără pericol și plictis, nevoile trupești, cât pe cele afective. Numai că ocazia nu s-a ivit. Până la urmă, la treizeci și unu de ani, am întâlnit o domnișoară italiancă de douăzeci și șapte, care mi-a plăcut și căreia i-am plăcut, la rândul meu. Ne-am logodit destul de repede. Din motive materiale nu am putut grăbi căsătoria și așa au intervenit incidente nenorocite care mi-au distrus fericirea nădăjduită. Am fost trimis împreună cu mai mulți colegi de serviciu la Neapole, pentru a analiza posibila instalare acolo a unei uzine electrice și eventualitatea aducțiunii forței motrice, a cărei sursă se

putea depista în munții din apropiere. Mă găseam pentru prima oară în acest oraș pe care îl consider cel mai voluptuos din Europa, chiar prin comparație cu München, Paris și Berlin. Am descoperit acolo un adevărat trafic pe față de băieței și fetițe. Nu intrai bine să cumperi ceva dintr-un magazin că negustorul, cu aer respectabil, îți propunea să-ți arate o fetiță de doisprezece, zece sau chiar opt ani! Intermediari te acostau pe stradă recomandându-ți o astfel de marfă sau chiar băieței. Familii care nu trăiau în mizerie, care aveau o anume poziție socială, negustori mărunți, mici funcționari, croitori, cizmari etc., își traficau fiicele impubere. Pentru un preț modic – douăzeci, treizeci sau patruzeci de franci – ți se permitea să te „amuzi" sau să te „joci" cu ele. Dacă vroiai să le dezvirginezi, prețul creștea la câteva sute sau la o mie de franci, în funcție de poziția socială a familiei. Acceptând prețul propus, puteai uneori să-ți oferi această satisfacție în familii absolut serioase în aparență. La teatru, să spunem, admirai o femeie elegantă, în lojă, înconjurată de familie. Remarcându-ți entuziasmul, vecinul de fotoliu te anunța că, pentru un preț nu prea pipărat, ai putea să o ai și se oferea să-ți servească drept intermediar. Napolitanii sunt o populație eminamente practică. Fac bani din orice, numai din muncă nu. Sursa aceasta din urmă de venit nu le spune nimic! Teatrul San Carlo avea o trupă numeroasă de balet care dădea și reprezentații independente de cele de operă. Câteva sute de copii de ambele sexe făceau parte din trupa de balet, vastă instituție de prostituție infantilă.

Două sau trei zile după sosirea mea la Neapole, un individ nu se mai dădea dus de lângă locul meu de la Teatrul San Carlo, bătându-mă la cap să-l las să îmi arate niște lucruri „cu adevărat interesante". „— Zău că nu vă mint, zicea, sunt un *gentleman, io sono un galantuomo,* o să vă arăt lucruri pe care nu aveți cum să le vedeți în altă parte. O să vă puteți lăuda în fața prietenilor că nu ați fost degeaba la Neapole. Pot să vă conduc într-o familie foarte serioasă, *una famiglia onestissima,* oameni de bine, *gente dabbene verarnente.* Au două fetițe pe care le puteți privi și pipăi goale pușcă, iar dacă doriți să vă culcați cu ele, putem face un aranjament special cu părinții. Una are cincisprezece și cealaltă

unsprezece ani și sunt frumoase foc, iar prețul e chiar un nimic, doar patruzeci de franci. Chiar nu doriți? Ei, haide, doar treizeci și cinci, las și la treizeci și un bacșiș pentru mine!”

Împins, pe de o parte, de curiozitatea observatorului moravurilor care eram, pe de alta excitat de impulsul carnal provocat de ambianța de desfrâu, m-am lăsat, din nefericire, ispitit.

Am urcat în apartamentul acelor părinți practici. Pe ușă scria; „Cutare, *avvocato*”. Judecând după apartament și după mobilă, erau, într-adevăr, oameni *bine,* dacă nu *chiar de bine.* Totul dovedea belșugul. Mama a sosit spre a negocia, a ridicat prețul afirmând că intermediarul se înșelase și apoi a chemat fetele. Îndrăzneala din privirile acestora dovedea că erau departe de a mai fi novice, ceea ce mi-a mai liniștit conștiința. Ca să mă mai calmez, îmi spuneam în gând; „La urma urmelor, nu corup pe nimeni. Dacă aș fi acuzat că favorizez traficul de minore, în definitiv nu fac altceva decât oricare alt bărbat care, plătind o prostituată, favorizează acest rău social. Nu aș putea schimba soarta fetelor decât declanșând un scandal public și cine știe dacă acesta ar avea consecințe fericite asupra lor, cine știe ce turnură ar putea lua chestiunea pentru mine, mai ales într-un oraș ca Neapole în care puterea publică e adesea în cumetrie cu criminalii, iar poliția e evident complicea traficanților de carne vie. Hai să gustăm clipa de plăcere care, oricum, nu poate face rău nimănui! Doar nu eu am fost chemat să curăț Babilonul italian!” Astfel încât am fost lăsat singur cu cele două fete. Chiar aveau una cincisprezece și cealaltă unsprezece ani și aparțineau frumosului tip napolitan: ochi mari și negri, trăsături fine și regulate, tenul de o plăcută nuanță măslinie. Erau bine clădite iar organele sexuale le erau încântătoare, „proaspete ca o guriță de copil”. Cea mare avea puțin păr pe pubis, cea mică doar două fire destul de lungi. Ambele erau virgine, însă experiența sexuală le era vastă. Mi-au explicat că, în general, se văd cu englezi. În treacăt țin să menționez că prostituția infantilă la Neapole e întreținută în special de englezi, italienii nefiind suficient de bogați pentru asemenea distracții costisitoare. Actualmente, clientela germană este în creștere rapidă, mai ales în ceea ce privește pederastia.

Băieții din Neapole se bucură în Germania de o faimă deosebită, iar afacerea Krupp le-a servit drept reclamă.

Fetele știau și ele toate acestea și m-au informat despre cum stau lucrurile, în oraș, cu pederastia și lesbianismul pe care îl practicau și ele între ele sau cu prietenele. Asistaseră și la acte sexuale mai rafinate, printre altele al unei femei cu un câine, al unui englez cu o rață căreia îi tăiase gâtul în timp ce o penetra, la coituri combinate de mai multe persoane așezate în piramidă, pozaseră pentru fotografii obscene etc. Erau deosebit de senzuale dar, curios, cea mică mai mult decât cea mare. Avea orgasme violente, chipul îi căpăta o mască agonică, iar secrețiile îi erau abundente, adora conversațiile, fotografiile și lecturile obscene și își exercita talentele erotice cu pasiune. Când soseam pe la ele, fața îi strălucea de bucurie și îmi aduc aminte ce aer interzis și nefericit a luat într-o zi când, din motive economice, a trebuit să mă mulțumesc doar cu cea mare. După ce am făcut-o cu aceasta, ieșind din cameră, am găsit-o așezată pe un scaun în fața ușii, ascultând cu fața galbenă de supărare, fremătând de dorință neîmplinită. Și ce bucurie data următoare, când am invitat-o doar pe ea, încât a început să danseze fericită. Într-o zi mi-a spus: „— Când aud vorbindu-se despre bărbați nu mai pot să mă abțin și fug la bucătărie!...” „— De ce, am întrebat-o, căci nu pricepeam.” „— Ca să mă *rezolv* cu degetul! (*per sfogarmi con ditino*)*”* De asemenea, mărturisea că cel mai puternic resimte dorința dimineața, la sculare. Îi plăcea să-mi sărute penisul independent de felație. Era modul ei de a-și exprima dragostea pentru acest organ. Nu se putea abține să nu contemple ceea ce făceam cu sora ei. Mi-au mai spus că, atunci când mergeau să se scalde în mare, se masturbau reciproc, sub apă, cu un băiat cu care erau prietene. Practicam cu cele două *coitus in ore vulvae,* plăcerea lor preferată, masturbarea și cunilincția, care nu mai era de mult o noutate pentru ele. În schimb, din nefericire, ele m-au învățat ceva nou. Cum am rămas singuri, mi-au desfăcut pantalonii și mi-au scos membrul cu exclamații admirative pentru grosimea și lungimea acestuia, cea mai mică l-a sărutat, apoi amândouă au început să mă masturbeze cu degetele. Cu toate încercările mele de a le rezista, au acționat atât de iute încât, după o jumătate de

minut, ca să nu zic un sfert, ejaculam. Nu practicasem încă onanismul manual, nu lăsasem pe altcineva să exerseze așa ceva cu mine și nici nu știam prin ce mecanism, prin ce mișcare a degetelor se obținea orgasmul în acest caz. Noua senzație s-a dovedit a fi puternică și delicioasă, ba chiar mi s-a părut mai plăcută decât actul sexual propriu-zis. Eram totuși înspăimântat și convins că o ploaie de boli se va năpusti de acum asupra mea. În aceeași seară fetele au practicat cu mine și felația, dar orgasmul a fost parcă mai puțin intens. Ajuns acasă, în patul meu, rememorându-mi scenele voluptuoase la care tocmai participasem, nu m-am putut împiedica să mă masturbez. Astfel s-a născut viciul cu posibile consecințe funeste.

Sângele îmi fierbea ca la prima izbucnire a pasiunilor precoce din copilărie. Nu m-am putut opri să nu revin des la micuțele napolitane. *Coitus in ore vulvae* care le plăcea atât de mult nu îmi mai ajungea. Le invitam să se dedea practicilor homosexuale, cunilincției și nu mă mai opuneam decât cu moliciune tentativelor lor manuale. După lupte pe jumătate simulate, repurtau victoria, entuziasmate să-mi vadă sperma țâșnind la distanță. Întors acasă, revedeam cu ochii minții scenele înflăcărate și nu mă puteam abține să nu mă mai masturbez.

Beția sexuală sporea pe zi ce trecea. Am cunoscut în curând și alte familii „onorabile” în care erau fete de zece, unsprezece, doisprezece și treisprezece ani, la fel de virgine și de bune cunoscătoare ca primele două, care, încă de la cele dintâi cuvinte, mi-au propus să facem 69 (*sessantanove*), utilizând nu doar termeni tehnici, dar și mulți alții. Își povesteau experiențele lesbiene, scenele erotice la care fuseseră martore etc. Cu nici una dintre acestea nu am practicat actul vaginal. Erau și fete mai mari, de „familie bună”, între șaisprezece și douăzeci de ani, virgine, logodite, pe care mamele, fără îndoială pentru a le mări zestrea, le arătau goale străinilor, permițând atingeri superficiale, uneori practicarea poziției 69 dar, cel mai adesea, doar cunilincția sau masturbarea. Cu una dintre ele nu mi se permisese decât *fare fra le coscie* (*coitus inter femora* – coitul între coapse). Unele dintre aceste fete s-au și măritat înainte ca eu să părăsesc Neapole cu funcționari,

negustori sau tineri medici. Aceștia habar nu aveau de trecutul fetelor, căci părinții își luau precauțiile necesare pentru ca traficul să rămână strict secret. În rest, la Neapole, orașul *camorrei,* nimeni nu își băga nasul în afacerile altuia, mai ales când acestea erau dubioase. Din contră, tocmai în asemenea domeniu se dovedea întrajutorarea cea mai exactă, uneori limitată doar la păstrarea reciprocă a secretului. Mi-a fost prezentată o moașă care deținea un vast sortiment de fete impubere. Neavând aplecare către homosexualitate, nu m-am preocupat de prostituția masculină din Neapole. O tânără de șaisprezece ani cu care îmi permisesem să mă „joc", desigur fără a trece la actul sexual, avea, în timpul orgasmului, flatulențe ale vaginului care aveau același zgomot ca și „vânturile" rectale, ceea ce mi-a amintit de versul lui Martial despre *fatui poppysmata cunni* („chiorăitul unui vagin stupid"). Din contracțiile bruște și violente ale vaginului să provină oare aceste flatulențe? Prea târziu pentru a mai profita, am dat de o familie ciudată din Neapole, binecunoscută pe vremea aceea. Era vorba despre domnișoarele Bal...i, mai multe surori bogate dar orfane, între unsprezece și nouăsprezece ani, pe care tutorele le lăsa să-și ducă viața de capul lor, probabil nu fără un anumit interes. Erau nebune de senzualitate și primeau bărbați eleganți spre a se deda împreună cu ei la tot felul de rafinamente sexuale. Nici cea mai mică dintre ele, cea de unsprezece ani, o fină degustătoare, nu se deda desfrâului de două ori la rând cu același bărbat, trebuindu-i o variație și o schimbare continue.

Cât despre logodnica mea, fiindu-mi rușine de propria-mi conduită și nedorind să o mint, îi scriam rar și rece. Am rănit-o și, ca urmare, și ea a început să îmi scrie tot mai sec și mai rar. Rămăsese totuși stabilit să ne căsătorim la întoarcerea mea la Milano.

După ce mă păstrasem cast atât de mult timp, devenisem, sau redevenisem un desfrânat ca urmare a împrejurărilor accidentale: nenorocitul de drum la Neapole și direcția perversă spre care mi s-a îndreptat viața sexuală. Obiceiul pe care îl luasem de a mă masturba devenea tot mai tiranic, întărit fiind de frecventarea fetelor care știau să facă să varieze acest soi de plăcere printr-o groază de modalități. Printre altele,

m-au învățat un rafinament pe care nu îl întâlnisem nici în cărți: îmi provocau orgasmul și ejacularea doar prin mângâieri orale ale sânilor. Fetița de doisprezece ani care m-a adus în starea aceea pentru prima oară, cu o extraordinară abilitate, mi-a spus că a văzut odată un hermafrodit pe care numai ideea unei asemenea practici îl excita teribil, cât despre ea, visa la acel rafinament până ce atingea orgasmul. Eram înspăimântat de faptul că am devenit onanist și mă întrebam dacă, proprietar al acestui viciu, mai aveam dreptul moral de a mă căsători. Pe de altă parte, citind într-o carte de popularizare a medicinei că actul sexual este antidotul suveran al onaniei, m-am hotărât să încerc să am relații normale cu o femeie adultă, pentru a face să dispară noile mele înclinații. Mi s-a găsit o dansatoare frumoasă de la San Carlo, care avea cam douăzeci de ani. După plăcerile speciale în care mă scufundasem, actul sexual normal mi se părea cam fad, aproape insipid. Dar ceea ce era și mai întristător se dovedea faptul că, la câteva ore după ce actul se consumase, gândindu-mă la el și făcându-l mult mai voluptuos în imaginație decât fusese în realitate, nu mă puteam împiedica să mă masturbez iarăși, rememorându-i toate amănuntele. Spre imensa mea disperare asta s-a întâmplat de mai multe ori la rând. Într-o zi însă am avut bucuria de a degusta un act sexual normal mai plăcut decât de obicei și astfel nu am mai apelat din nou la masturbare. După două zile a fost iarăși la fel. Am văzut în acest fapt debutul vindecării mele psihice și am reînceput să mă gândesc la deliciile viitoarei căsătorii. Numai că fatalitatea mă urmărea. Dansatoarea mea mi-a dat o puternică blenoragie. Medicii napolitani m-au tratat probabil greșit, căci o blenoragie cronică a luat locul celei acute. Toate visurile despre fericire au fost distruse. Amânam de fiecare dată ziua căsătoriei, mai ales că obținusem din partea companiei de electricitate un concediu pentru convalescență (pretextasem o bronșită), ceea ce îmi permitea să mai rămân în Neapole. Lucrul acesta a mirat-o pe logodnica mea. Din amânare în amânare a sfârșit prin a-mi scrie că în comportamentul meu se putea citi dorința de a rupe relațiile și mă ruga ca, în cazul în care supoziția ei ar fi greșită, să îi răspund categoric la ce dată va avea loc căsătoria pentru a o fixa

irevocabil, căci, din cauza mea, a ajuns bătaia de joc a cunoștințelor. Doar de atâtea ori le tot anunțase amânarea căsătoriei. Din păcate, nu puteam fixa nici o dată definitivă, căci nu puteam ști când mă voi vindeca de acea blenoragie cronică. Așa că am răspuns evaziv și, drept urmare, logodnica mea mi-a scris că își retrage cuvântul dat, înapoindu-mi scrisorile și rugându-mă să i le restitui pe ale sale. Totul se sfârșise. Pentru mine aceasta a fost o lovitură groaznică. Viața mea intrase în faliment.

Puțin mai târziu am părăsit Neapole. Nu fără greutate am reușit să îmi reiau serviciul după absența prelungită. Chiar aveam nevoie să o fac, fiindcă la Neapole îmi cheltuisem toate economiile. Eram acum cu totul diferit de omul care plecase din Milano. În primul rând eram un onanist înrăit. Cam la un an după întoarcerea de la Neapole, în momentul în care analizele medicale au dovedit că nu mai era nici o urmă de gonococ în secrețiile uretrale, am reluat relațiile cu femeile, vindecat fiind de vechea mea spaimă de infecțiile venerice. Nu foloseam prezervativul considerând că scade plăcerea, însă îmi luam alte precauții, insuficiente conform doctorilor, căutând femei ce prezentau o minimă garanție, „cocote curate”, numai că în aceste cazuri garanție absolută nu există. Și așa am contractat o nouă blenoragie. Un timp întreținusem o femeie, dar nu a durat prea mult. Suport cu dificultate legătura prelungită cu femei din această categorie, care îmi sunt moralmente antipatice. Curios lucru: dacă practicam actul sexual, nu o făceam pentru bucuria lui, căci nici nu mă satisfăcea îndestul, ci pentru a mă putea masturba mai târziu, excitându-mi imaginația chiar cu amintirea acelui act pe care îl revedeam în minte până la cele mai mici detalii. Iată de ce o făceam de obicei ziua, pentru a mă putea masturba liniștit, noaptea următoare, în patul meu. Actul sexual devenise astfel, pentru mine, un fetiș, un simbol al masturbării, un simplu excitant sau stimulent al imaginației, ca o lectură pornografică sau o imagine obscenă, prin el însuși nemaiavând nici o valoare în ochii mei. Îmi mai plăcea doar ca instrument al memoriei, ca idee, nu ca realitate de fapt. Cu cât făceam sex mai des, cu atât mă masturbam mai des, în egale proporții.

Pe de altă parte, două noi vicii s-au dezvoltat în mine. De când cu aventurile mele de la Neapole, când mi-am lăsat privirile să alunece peste atâtea nudități infantile, mă excita până peste poate vederea organelor sexuale ale fetițelor. Din această cauză am luat obiceiul să mă plimb prin cartierele sărace și să pândesc copilele care se jucau, pentru a le putea zări sexele în momentul în care își ridicau fustele pentru a urina. Ca să mă excite, acestea trebuiau să aibă cel puțin șase sau șapte ani. Cu cât mai mult cu atât mai bine. Întors acasă mă gândeam la scenele respective și mă masturbam. În timpul plimbărilor remarcasem din atitudinea mai multor bărbați că împărtășeam aceeași pasiune. O dată am fost martorul unei scene care m-a umplut de uimire și pe care nu mi-o pot explica. Stăteam pe un trotuar din Milano, nu departe de un grup de fetițe care se juca pe o grămadă de nisip. Cele două mai mici trebuie să fi avut opt ani, celelalte două zece sau unsprezece. Pândeam cam de mult fără nici un rezultat, căci erau ocazii în care așteptarea era interminabilă, spre a surprinde măcar pentru o clipă dezvelirea părților ascunse, cu grija de a nu atrage atenția nici copiilor, nici trecătorilor. Când, iată că una dintre ele, strângând nisipul, s-a lăsat pe vine chiar în fața mea ridicându-și fustele în așa fel încât puteam să-i văd pântecele și vulva. Făcând asta, nu mi-a aruncat nici o privire, așa că am luat-o drept o neglijență destul de rară la un copil de acea vârstă. Numai că gestul s-a dovedit intenționat fiindcă, doar câteva minute mai târziu, a revenit în același loc împreună cu cele trei tovarășe de joacă, s-au lăsat toate pe vine în fața mea, de această dată privindu-mă în ochi, și-au pus degetele pe clitoris și au început să urineze împreună. După care s-au ridicat și au plecat pufnind în râs. Ce să fi însemnat asta? Să fi înțeles fetițele că tocmai așa ceva căutam și să-mi fi oferit spectacolul pentru a-mi face pe plac? Sau ca să-și bată joc de mine? Sau să fi fost un fel de gest de apărare, o amenințare îndreptată contra desfrânatului care eram și pe care nu știu ce precoce experiență le-a făcut să-l ghicească? Sau poate că nu era nici un fel de premeditare erotică în acel gest? Poate că acei copii s-au simțit deranjați să vadă că un străin cască gura la joaca lor și, ca să-l alunge, au făcut acea necuviință la fel de nevinovată în mintea lor ca și cum ar fi scos limba...

Cine știe care o fi explicația valabilă? Sigur e însă că rapidul spectacol m-a emoționat puternic și m-a trimis imediat acasă, în dormitor, unde nici nu mai știu de câte ori m-am masturbat. A fost una dintre cele mai puternice emoții sexuale din viața mea.

Cam tot atunci și cam la fel de intens am mai trăit o emoție de același gen. Mă aflam într-un closet prin obloanele căruia, dincolo de o curte îngustă, puteam zări interiorul unui apartament. În față era balconul, apoi, dincolo de ușa larg deschisă, un dormitor în care se găseau doi copii din clasa de jos: o fetiță de vreo trei ani și un băiețel care nu ar fi putut avea mai mult de doi. Vă asigur că nu inventez nimic. În cămășuță, băiețelul s-a apropiat de fetiță și i-a arătat membrul destul de mare pentru vârsta lui și pe jumătate erect. Fetița i l-a privit un pic, apoi, cu aer complice, și-a ridicat fustița și i-a arătat la rândul ei vulva, după care l-a strâns puternic în brațe, frecându-și sexul de penisul băiețelului cu mișcările specifice actului sexual. Toată povestea a durat vreo trei sau patru minute. Apoi fetița a luat băiețelul de mână și l-a dus la closet, a cărui ușă dădea tot pe balcon. Au rămas închiși acolo destul de mult timp. Cât despre mine, nici eu nu m-am mișcat din postul meu de observație. Fetița a ieșit cea dintâi, lăsând ușa deschisă. Din cauza unghiului spre care se deschidea ușa, nu puteam vedea ce face acolo, singur, băiețelul. Câteva clipe mai târziu în dormitor a intrat o femeie simplă, cu siguranță mama copiilor, l-a scos pe băiețel din closet și l-a luat la bătaie cu furie. Probabil că îl surprinsese masturbându-se. Prin raritatea ei, scena a avut asupra mea un extraordinar efect excitant.

Pândind fetele pentru a le putea zări organele sexuale am avut ocazia să fac destule observații asupra copiilor din clasa de jos. Am constatat astfel că, atunci când nu se cred observați, se distrează într-un mod cu mult mai puțin nevinovat decât s-ar putea crede. Adesea, de pildă, își ating organele sexuale între ei. Am surprins printre bărci, în zona portuară, un băiețel care nu putea avea peste cinci sau șase ani făcând cunilingus cu o fetiță.

Celălalt viciu căpătat în aceeași perioadă nefastă a vieții mele era un fel de exhibiționism. Dansatoarea din Neapole mi-a spus că una dintre plăcerile ei favorite era

să privească domnii care urinau în veceurile publice. De reținut că, în Italia, acestea erau majoritar în aer liber, în așa fel încât trecătorii puteau vedea fără greutate penisurile bărbaților. „— De când te distrezi cu asta?”, am întrebat-o. „— Ei, din copilărie, *da bambina*!*”* Răspunsul mi-a atras atenția asupra unui lucru pe care încă nu îl remarcasem și anume că micile italience, trecând pe lângă acele vespasiene, trăgeau curioase cu ochiul. Ideea mi-a aprins imaginația. Din acel moment, când îmi făceam nevoile în vreun veceu public, mă așezam în așa fel încât membrul să-mi poată fi văzut fără eforturi de trecătoare, ceea ce nici un era greu, dat fiind tipul italian de construcție al acestora. De notat că erau multe tinerele care pândeau spectacolul cu pricina și îl admirau cu aviditate. Adultele, în schimb, nu îi acordau vreo atenție.

„Voaieuzele” cele mai pasionate aveau între doisprezece și cincisprezece ani. Am remarcat că tot fetele de această vârstă sunt cele mai fascinate de spectacolul oferit de penisurile erecte ale maimuțoilor din grădinile zoologice, mai ales de ale babuinilor. Sunt unele care nu se îndepărtează de cușcă ceasuri întregi, ba privind stacojiul apendice, ba așteptând să și-l arate în toată splendoarea. Ca să revin la veceurile publice, subliniez că, în general, cu cât fetele aparțineau unei mai joase pături sociale, cu atât priveau mai aprins spectacolul la care mă refer. De pe la zece sau unsprezece ani, imensa majoritate a fetelor din clasele înalte întorcea capul când treceau pe lângă aceste construcții. Din contră, fetele din clasa cea mai de jos, îmbrăcate în zdrențe, priveau organul viril cu cinică insistență, se opreau pentru a-l putea vedea mai bine, se întorceau râzând și, uneori, comentau între ele cu voce tare. Fetele din popor, nu cele însă aparținând sărăcimii lucii, pândeau momentul favorabil, aruncau priviri furișe și se uitau cu atenție abia atunci când nu se credeau observate. Adesea recurgeau și la mici șmecherii: după ce zăreau din mers organul, trecând de closet se întorceau brusc, ca și când ar fi uitat ceva, și îl mai puteau zări, astfel, încă o dată. Sau, la câțiva pași de closet, se opreau în fața vreunei vitrine, făcându-se că admiră exponatele, dar trăgând cu coada ochiului la obiectul care le interesa cu adevărat. Am văzut odată o

fată de vreo doisprezece ani rămânând un ceas în fața unui afiș ce anunța *Figlia di Jorio* al lui G. D'Annunzio, absorbită, aparent, de lectura sa, în realitate devorând din priviri penisurile bărbaților care se succedau în veceul de alături. În majoritatea ocaziilor, excitația erotică a tinerelor se manifesta prin semne lipsite de dubiu: ochii le străluceau, obrajii se înroșeau sau păleau, buzele le tremurau. Excitația asta trebuie să fi fost cu atât mai mare cu cât îmi puteau vedea membrul erect și decalotat. Odată, o fată de vreo paisprezece ani a trecut prin fața veceului în care mă aflam atât de aproape încât mai-mai să mă atingă, dar, din cauza unghiului în care mă aflam, nu a putut zări nimic. După ce m-a depășit, s-a întors și vederea organului i-a produs o asemenea impresie încât nu și-a putut reprima un mic țipăt. Buimacă, și-a apăsat pieptul cu mâna stângă, în dreptul inimii.

Nu e greu de înțeles cât putea să mă excite noul sport. Întors acasă îmi aminteam figurile emoționate ale copiilor și, firește, totul se încheia cu o masturbare. Mă mutam, ca să zic așa, în pielea fetelor pe care le observasem și îmi închipuiam plăcerea pe care o trăiau la vederea penisului meu. Chiar dacă le zăream pândind un alt bărbat, emoția era aceeași. Nu simțeam nevoia să fiu eu cel care juca rolul activ în spectacol. Singurul lucru care mă interesa era emoția carnală a fetițelor. Că o provocam eu sau un altul nu avea nici o importanță, ba chiar preferam a doua variantă. Actele mele exhibiționiste le îndeplineam cu atâta prudență încât nicicum nu li s-ar fi putut bănui caracterul. Niciodată nu o făceam în afara veceurilor în care, oricum, nu rămâneam prea mult.

Toate prostituatele italiene cu care am avut ocazia să stau de vorbă mi-au mărturisit că, în copilărie și în prima tinerețe, spectacolul celor care urinau era pentru ele sursa unor plăceri abundente. Una dintre ele mi-a povestit cum, pe la optsprezece ani, când încă mai era virgină, i s-a întâmplat să privească pe fereastra care dădea către un closet de pe stradă și să vadă penisurile bărbaților care urinau, zicându-și: „— Doamne, ce bine trebuie să fie să atingi și să manevrezi peștele ăsta crud! Ce lucru divin trebuie să fie să te culci cu bărbații!" (*Dio, come dev'essere buono il toccare ed il maneggiare*

quel pesce crudo! *Che cosa divina dev'essere il coricarsi con gli uomini*!) în legătură cu fascinația pe care o exercită asupra imaginației fetelor vederea organului viril, îmi amintesc că o altă prostituată mi-a povestit despre emoția puternică pe care a resimțit-o pe la zece sau unsprezece ani, văzând organul sexual al tatălui ei. „— Bucata aia de carne nu îmi mai ieșea din minte!" (*Quel pezzo di carne non si rimuoveva dal mio spirito*!), îmi spunea, adăugând că a fost încă și mai emoționată sexual când a văzut, pentru întâia oară, părul de pe pubisul mamei ei. Imaginea aceea încă îi mai apărea în vis, provocându-i polușii. Toate, în copilărie, fuseseră interesate de organele sexuale ale băieților. Și eu am avut ocazia să constat interesul de care fetele dau dovadă în legătură cu organele virile. În apropierea unui orășel maritim italian am văzut un bărbat care se scălda și își spăla penisul cu săpun. Un grup de fetițe între zece și doisprezece ani, păstrând o anumită distanță, îl observa cu atenție. Altă dată, tot la mare, aproape de Genova, am zărit un băiat de cincisprezece sau șaisprezece ani ținându-și în mână penisul întărit. Cred că se masturba. Nu departe, o fată de paisprezece sau cincisprezece ani se strecurase cu pași de felină, fără să facă vreun zgomot, printre stânci, încercând să se apropie cât mai mult spre a-l vedea mai bine, fixând cu priviri arzătoare scula priapică a tânărului. Sesizându-mi prezența, băiatul a și intrat în apă, iar fata s-a ascuns și mai bine printre stânci. O dată mă găseam la Florența, în sala Niobe de la Galeria Uffizi. O fetiță de vreo opt ani, după îmbrăcăminte aparținând clasei mai sărace, a intrat în sală și s-a apropiat de statuia unui niobid culcat pe spate. Aruncându-și privirile de jur împrejur și crezându-se singură, căci nu mă putea vedea cum eram ascuns de una dintre statui, a început să pipăie și să mângâie penisul de marmură, după care l-a sărutat. Făcând o mișcare neatentă, am fost zărit de fetița care a roșit și a luat-o la fugă.

Alt exemplu al fascinației exercitate de penis asupra fetițelor: mă aflam la un moment dat pe o plajă, aproape de Genova. O femeie simplă își pusese fata de unsprezece sau doisprezece ani să își spele frățiorul de doi sau trei ani. Cum mama nu o urmărea, fetița, în loc să facă ce i se spusese, se mulțumea să-și treacă palma

în sus și în jos peste trupul copilului încercând să-i apese penisul și scrotul la fiecare trecere pentru a-l face să tresalte prin această mișcare alternantă. Distracția a ținut destul de mult. La început, i-a plăcut și băiețelului, dar mai târziu a început să plângă fără ca nimeni să îl bage în seamă, cu atât mai mult cu cât copiii care se scăldau făceau o larmă asurzitoare.

Toate prostituatele italiene cu care am stat de vorbă mi-au mărturisit că, de la cea mai fragedă vârstă, le plăcea să se distreze sexual cu băieții. Jucându-se, de exemplu, de-a doctorul, sub pretextul examinării bolnavului, băgau mâna sub fustele sau în pantalonii tovarășilor de joacă atingându-le organele sexuale. Cât despre jocul de-a căsătoria, acesta putea duce foarte departe câteodată.

O romană mi-a povestit următoarele: pe la opt sau nouă ani, cu un prieten de aceeași vârstă, a plecat să caute în parcul Borghese un loc retras cu intenția clară de a întreține un act sexual complet. Cei doi copii mai avuseseră unele contacte superficiale, dar se hotărâseră să facă sex de-adevăratelea, cu introducerea membrului. „— Aveam nevoie de asta (*ne avevo una voglia*), îmi spunea romana, de parcă aș fi fost o femeie în toată firea.” Numai că, în ciuda tuturor eforturilor, nu au putut face nimic. Penisul, deși întărit, nu ajungea să intre în vagin. „— Totuși, ne dădusem tot interesul. Ne-am chinuit cel puțin vreun cesuleț, *una oretta almeno*! Dar, chiar dacă nu am reușit, tot ne-a plăcut.” O milaneză mi-a povestit că încă își mai amintea cu plăcere de zbenguielile dintre zece și treisprezece ani cu băieței de aceeași vârstă. Plăcerea provenea în special din amintirea membrelor lor virile „care or fi fost ele micuțe, dar erau calde, cu pielea atât de netedă și, dintr-o dată, atât de tari, tari ca fierul! Iar când apărea sperma, la băieți, sau secrețiile, la fete (*la sborratura delle ragazze,* de la verbul *sborrare,* a țâșni apa, a ejacula), continua ea, eram atât de plăcut mirate de ce chestie albicioasă poate ieși din trupurile noastre!...” Modalitatea obișnuită a relațiilor sexuale dintre copii era *coitus in ore vulvae,* se frecau, *ci si sfregava.* Uneori se masturbau reciproc. Nici cunilingusul nu le era necunoscut. Unele fetițe fuseseră chiar dezvirginate.

Din diversele povești pe care mi le-au spus mai multe femei reieșea că, aproape întotdeauna, pentru a-și împlini cercetările erotice, erau obligate să iasă din oraș și să caute ascunzători prin grădinile sau pădurile din împrejurimi. Asta nu face decât să confirme ceea ce am mai susținut și anume că viața la țară este mult mai favorabilă jocurilor erotice ale copiilor decât cea urbană. În oraș nu e deloc ușor de găsit o ascunzătoare. O prostituată bologneză mi-a spus că la paisprezece ani era încă virgină și avea un „logodnic". Se plimbau prin împrejurimile Bolognei, se culcau prin tufișuri și se masturbau reciproc *con furia. E ce ne siamo date, delle pugnette*!, exclama. Logodnicul practica și cunilincția. Însă nu el a fost cel care a deflorat-o, ceva mai târziu.

Am mai spus că cea mai mare parte a fetelor între paisprezece și șaptesprezece sau optsprezece ani prefera *coitus in ore vulvae* actului sexual propriu-zis. Recent, o spaniolă mi-a mărturisit că își lăsase iubitul să o dezvirgineze, ca să-i facă pe plac. Din clipa aceea, iubitul ei nu a mai vrut sub nici o formă *coitus in ore vulvae.* Cum actul sexual complet nu o satisfăcea și cum trăia nostalgia vechilor senzații, s-a văzut nevoită să apeleze la alți prieteni de aceeași vârstă sau chiar mai tineri pentru a o face în vechea modalitate. Își înșela logodnicul pe care, totuși, continua să-l iubească, deși acesta nu-i oferea mai deloc plăcerea sexuală, refuzând să facă împreună altceva decât actul sexual clasic. Abia pe la optsprezece ani a ajuns să descopere plăcerea și în felul în care dorea iubitul ei. O femeie care practica prostituția de la cincisprezece ani mi-a spus că simțise primul orgasm sexual nesimulat abia la douăzeci și trei de ani! De atunci devenise deosebit de senzuală. O rafinată napolitană de șaptesprezece ani, dezvirginată abia de câteva luni, mi-a spus strălucind de voluptate, după ce o făcusem *in ore vulvae: Non vale questo più di una chiavata*? („Nu face mai mult decât un futai?"). Și, ca să mai atenueze cruzimea cuvântului *chiavata,* a adăugat rușinoasă, coborând privirile: *come dicono i Napoletani* („cum zic napolitanii..."). Ceea ce mi-a amintit acel „ *mai mult* decât mă faci să spun" din „Tartarin"-ul lui Daudet. La rugămintea mea și-a explicat preferințele: *In una sola seduta ho fatto due volte. Ciò non mi succede mai chiavando. Quando mi si*

chiava, non ho fatto ancora nemmeno una volta, a malapena comincio a riscaldarmi ed ecco, zick-zack, il benedetto signore ha già sborrato, l'uccellone è uscito fuor della gabbia, ed io rimango fritta. Nell'altro modo, al contrario, io sborro due, o tre volte prima che l'altro abbia fatto. Adică: „— Într-o singură ședință mi-am dat drumul de două ori. Asta nu mi se întâmplă niciodată când mă fut. Nici măcar o dată într-un futai nu am făcut-o, cu mare greutate încep să mă ud și, uite, țup-țup, drăguțul domn și-a dat drumul, păsărica s-a cărat din cuib și am rămas cu buza umflată. În felul celălalt, din contră, îmi dau drumul și de două, trei ori până să o facă și ăla." Aceeași fată îmi mai spunea că actul *in ore vulvae* o îmbăta (*mi inebriava*), ceea ce i se întâmpla și când se uita la fotografii obscene. Asta îmi mai amintește și de declarația unei cocote milaneze care prefera să o facă în special cu evreii fiindcă, din cauza circumciziei care le întărea și le făcea glandul mai puțin sensibil la frecare, ejaculau mai puțin grăbit decât creștinii. „— Cu un creștin mi se întâmplă constant să rămân nesatisfăcută, căci ejaculează înaintea mea. Într-un singur act, cu un evreu îmi dau drumul cel mai adesea de două ori, și chiar și așa mi s-ar întâmpla înaintea lui dacă nu aș bara apele dând liber ecluzelor o dată cu el." De altfel, știu de la mai multe femei că, printr-un anumit efort, își pot întârzia momentul orgasmului. Un evreu rus mi-a povestit un episod ce confirmă teoria. Fiind student la Politehnica din Zürich, avea un coleg rus care trăia împreună cu iubita lui, tot rusoaică, studentă și ea sau, mai bine zis, pseudo-studentă. Într-o dimineață, destul de devreme, evreul s-a dus să-și viziteze colegul. O voce feminină l-a invitat pe studentul evreu să intre. Intrând, nu și-a găsit colegul, ci pe iubita acestuia, în cămașă de noapte, lângă patul desfăcut. Din instinctivă pudoare, vizitatorul a făcut un pas înapoi, dar tânăra l-a prins de mână și, după câteva minute, erau amândoi în pat. Rusoaica i-a comunicat că iubitul ei tocmai plecase și nu se va întoarce mai devreme de câteva ore, după care și-a explicat atitudinea spunându-i că, de când era legată de studentul rus, nu a fost niciodată satisfăcută, căci acesta ejacula prea repede și încheia actul înainte ca ea să fi avut măcar un orgasm. În acea dimineață o excitase îngrozitor. În rest, faptul

obișnuit: coitul rapid îi adusese la maximum libidoul, dar femeia nu ajunsese la satisfacție. Apoi plecase lăsând-o așa, pradă celor mai violente dorințe. Tocmai voia să se masturbeze, mijloc la care însă recurgea rar fiindcă îi producea migrene, când a auzit o voce de bărbat și s-a hotărât să se dea primului care intră pe ușă. A fost mulțumită că vede un evreu, fiindcă remarcase că sexul cu evreii ține mai mult decât cu creștinii. Ca și milaneza despre care v-am povestit mai înainte, și rusoaica a pretins mai apoi că a avut două orgasme.

Pentru că tot mă refer la particularitățile observate la prostituatele italiene, e de adăugat că cea mai mare parte dintre acestea m-a asigurat că preferă relațiile lesbiene celor cu bărbații. Cele mai bătrâne afirmau că aceste gusturi sunt mai răspândite decât odinioară. Unele aveau chiar o preferință pentru fetițe, variantă feminină a pederastiei în sensul propriu al cuvântului.

Am acum aproape patruzeci de ani. Ultimii opt sau nouă ani i-am petrecut în brațele desfrâului. În tot acest timp, deși în mijlocul plăcerilor fizice, am fost foarte nefericit. Am fost nevoit să renunț la femeia pe care o iubeam și la speranța de a-mi crea o familie dintr-un capriciu al circumstanțelor exterioare, am dus o existență absurdă, deși eram făcut totuși, sunt convins, pentru o liniștită viață monogamă, am contractat boli venerice care m-au făcut să sufăr fizic și moral, am devenit onanist... Și asta când, încă din copilărie, cel mai mult m-am temut de bolile venerice și de masturbare! Am ajuns să am vicii rușinoase și ridicole. Sănătatea mi s-a șubrezit iarăși din momentul în care am încetat să mai fiu abstinent. Sistemul nervos mi s-a dezechilibrat. Am frecvente insomnii și coșmaruri. Actul sexual însuși nu mai este, pentru mine, decât un excitant în vederea masturbării. Mă disprețuiesc. Existența mea nu mai are nici un țel și am pierdut orice umbră de interes pentru lucrurile cinstite. Îmi fac profesia cu indiferență și îmi este tot mai dificil să mă achit conștiincios de sarcinile de serviciu. Munca pe care o făceam altădată cu deosebită ușurință îmi solicită astăzi eforturi penibile. Viitorul mi se prezintă în culori tot mai sumbre. Tata a murit acum patru ani, la un an după ce am călătorit împreună în Anglia, unde a fost dezgustat de dragostea comună a englezilor pentru sporturi și de moderația

„pretinșilor” radicali de acolo. Murind, nu mi-a lăsat nici o moștenire, proprietățile pierzându-se de mult sub greutatea ipotecilor și supra-ipotecilor, cât despre ceea ce câștigase prin propriile-i eforturi, și asta se dusese de mult într-un mod care nu se dovedise decât parțial egoist. În ultimii ani am avut ocazia să revăd Rusia în două rânduri. Am putut astfel constata că, la Kiev, traficul cu minore a ajuns aproape la fel de dezvoltat ca și la Neapole. Doar că e mai puțin elegant din cauza posibilităților materiale mai modeste... Familiile bune care să se ocupe cu asemenea lucruri constituie o raritate în orașul meu. Până la urmă, am părăsit Italia și m-am stabilit în Spania unde am găsit un serviciu mai avantajos. Schimbând însă țara, nu mi-am schimbat și umorile, rămânând la fel de pesimist în ceea ce mă privește, la fel de dezgustat de mine însumi ca și mai înainte. Ideea sinuciderii mă bântuie tot mai des. Sănătatea îmi slăbește tot mai mult, nu și dorința sexuală și, prin urmare, nici pasiunea pentru masturbare.

Citindu-vă lucrările științifice m-am gândit să adaug câteva elemente celor pe care deja le-ați analizat. Mi-am spus că unele dintre faptele pe care vi le-am prezentat ar putea prezenta pentru dumneavoastră un interes psihologic. Cred că viața mea sexuală infantilă a fost ieșită din comun prin intensitatea ei. Poate că nu ar mai părea chiar așa dacă am beneficia de mai multe autobiografii sexuale complete. Numai că se consideră un fapt rușinos să vorbești despre aceste lucruri. Contrar opiniei generale, copiii sunt foarte secretoși când vine vorba de anumite subiecte. Cred chiar că ascund celor mari mult mai multe lucruri decât cei mari le ascund copiilor. Pe de altă parte, adulții uită adesea o imensă parte din evenimentele ce au avut loc în copilăria lor. Îmi închipui că prea puțini au asemenea amintiri precise și complete ca mine, privind primele lor impresii sexuale. Sunt posesorul unei memorii deosebit de tenace în legătură cu tot ceea ce înseamnă fenomenul erotic, poate și pentru că subiectul m-a interesat în mod deosebit, iar în minte îmi revin perpetuu amintiri de acest tip. Am încercat să fiu cât mai exact cu putință și lucrul acesta oferă, poate, o anumită valoare povestirii mele.

Notă

Această autobiografie sexuală anonimă a fost trimisă de către un ucrainean lui Havelock Ellis, care a publicat-o integral, considerând-o „un exemplu de experiență unicat și o dovadă a răului pe care îl poate face pierderea sau diminuarea autocontrolului în materie de sex”.

Textul a apărut ca anexă a volumului VI din „Studii de psihologie sexuală”, la Mercure de France, în 1926. Ca notă de subsol apar indicațiile necesare pentru a situa în timp și spațiu numita „Confesiune sexuală a unui rus anonim din sud”: aceasta a fost scrisă în 1912 de un bărbat născut prin 1870 și redactată în franceză, limbă literară uzuală în epocă pentru toți rușii cu un anumit grad de cultură. Nu este clar dacă scrierea a fost utilizată în beneficiul științei, mai ales dacă este judecată prin prisma comentariilor pe care ea i le-a inspirat lui Françoise Dolto, care o consideră „un mecanism al eșecului legat de pasivitatea homosexuală latentă pus în fața contactului cu elementul feminin (...) care intră în contradicție cu idealul eului, presimțind supraeul în stadiul pregenital, atractiv devorant maternal și castrant mortifiator paternal.”

Nici Havelock Ellis și nici Françoise Dolto nu par a fi sesizat interesul literar pe care îl pot comporta aceste pagini care, încă din 1948, îi păreau lui Edmund Wilson „o capodoperă erotică”. Acesta i le-a recomandat prietenului său Vladimir Nabokov căruia, conform propriei mărturii, i-au plăcut enorm: „Textul este extraordinar de amuzant. Deși copil, eroul a beneficiat de fantasticul noroc de a da de fete excepționale în rapiditatea și generozitatea reacțiilor.” Nabokov a regăsit astfel propriile preocupări, dezvoltate puțin mai târziu în „Lolita”, legate de bulversanta precocitate sexuală a fetelor, contrastând adesea distractiv cu relativa ingenuitate masculină. Însă atractivitatea acestui text nu se oprește aici, ci ține de neașteptata prospețime emoțională care învăluie și resuscită viziunile extrem de dure.

Titlul original
CONFESSION SEXUELLE D'UN ANONYME RUSSE
- 1912 -

„Textul este extraordinar de amuzant. Deși copil, eroul a beneficiat de fantasticul noroc de a da de fete excepționale în rapiditatea și generozitatea reacțiilor."
VLADIMIR NABOKOV

virtual-project.eu

EST
PARIS
BUCAREST
JERUSALEM

[1] Traducerea literală ar fi: *mână caldă.* Gândește-te la asta, cititorule! (n. ed.)

[2] În original *Pot-Bouille,* roman de Émile Zola (n. ed.)

Table of Contents

{1} 99
{2} 99